

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O -
R E S , C O E L E S T E S , M A R I N I
E T I N F E R N I , G R A E C E E T
latine editi in vsum pue-
rorum.

L I P S I A E
A N N O

M. D. LXXIX.

VW 90/69

● ΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-
γοι. προμηθέως
καὶ διός.

D E O R V M
DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

Λ Τὸν μὲν ἔζω. Δεῖν δὲ
γὰρ ἔδω πέπονθα.
ζῶς. λίσσασθαι, φῶς, ὃν ἐχέω
βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ
τοῦ καυκάσου ὅλον ὑπὲρ κε-
φαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ὀκ-
ταῖδε γυπῶν μὴ μόνον
κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
τὰς ὀφθαλμοὺς Ἰζορύπιδος,
αἷθ' ὣν τοιούτ' ἡμῖν ζῶα
ἀνθρώπου ἐπλάσας, καὶ
τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς
γυναικας ἐδουλέρευσας;
ἀλλ' ὅθ' εὖ ἐκτελέουσιν
ἐν τῇ διανομῇ τῇ κρείων,
ὅσα πικρὰ κακαλυμμένα
μοι παρθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω
τῇ μοιρῶν σταυρῶν φυλάτ-
των, τί καὶ λέγειν; Πρ.
ἐκὼν ἱκανῶς ἔδω τὴν δι-
κλὴν ἱκτέτικα, τὰς αὐτὸν
χρῆνον τῷ καυκάσῳ προση-
λωμένος, τὸν κάκιστα ὀρ-
γῶν ὑπολέμενον αἰετὸν πεί-
φον.

S OLVE ME I V
piter, gravia enim
iam passus sum. I v-
p i t. Solvam te, ais,
quem oportebat gravio-
res pedicas habentem,
& Caucaum totum su-
per caput incumbentem,
a x v i. vulturibus non
solum corrodi epar, sed
& oculis carere effos-
sis, eo quod talia no-
bis animalia, homines
videlicet, effinxeris, &
ignem furtim surripuisti,
& mulieres fabricatus es.
Nam quibus me ipsum
decepisti, in distributione
carnium ossa pinguedi-
ne obducta mihi appo-
nens, & meliorem par-
tium tibi ipsi servans,
quid attinet dicere? P r.
Igitur sufficientem iam
poenam exolui, tantum
tempus Caucaeo affi-
xus, pessimam avium
perditam aquilam nutri-

ens hepate. I V P. Ne
 minimū quidem hoc co-
 rum, quæ te oportet pa-
 ti. P R O. Atqui non
 sine mercede solves Iu-
 piter, sed tibi significabo
 valde necessarium. I V P.
 Blandiendo decipis me
 Promethæu. P R O. Et
 quid plus habeo? Non
 enim ignoras rursus, vbi
 Caucasus est, neque in-
 digebis vinculis, si quo
 modo versutias agens
 deprehendar. I V P I.
 Dic prius quamnam mer-
 cedem persolves necessa-
 riam nobis existentem?
 P R O. Si dixerō, ad
 quem locum vadis nunc,
 fide dignus ero tibi & de
 reliquis vaticinans. I V P.
 Quomodo enim non.
 P R O. Ad Thetīn, coi-
 turus cum ipsa. I V P.
 Hoc quidem nosti. Quid
 igitur postea: videris e-
 nim verum quiddam di-
 cere. P R O. Nihil ὅ Iu-
 piter rei habeas cum Ne-
 rine hac: si enim ipsa
 gravida reddetur ex te,
 foetus siq. faciet tibi,
 qualia . . . ecisti Satur-
 no. I V P. . . cais, expul-
 surum me regno. P R O.
 viram

φων τῇ ἥπατι. Ζ. εἰδὲ πολ-
 λοσημέριον τῆτο, ὃν σὺ δει-
 παθεῖν. Προ. καὶ μὴν ἐκ
 ἀμιδί με λύσεις ὃ ζεῶ, ἀλλὰ
 σοι μὴνύτω πᾶν ἀναγκά-
 ον. Ζ. κατασοφίξῃ με ὃ
 προμηθεῦ; Προ. καὶ τί πλεί-
 ον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
 ρις ἐνθα ὁ καὶ κασβε ἔστι,
 εἰδ' ὑπορεύσεις δισημῶν, ὡς
 τι τιχράζων ἀλίσκομαι. Ζ.
 εἰπέ σφέτερον, ὃν τινα μι-
 δὲν ὑποτίτεις ἀναγκάον
 ἡμῶν ὄντα. Προ. ὡς ἔπα-
 ἔφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξί-
 πιστος ἔσομαι σοι καὶ σθε-
 ῖς ὑπολοίπων μαντελεύμα-
 νος; Ζεύς. πῶς γὰρ ἔ-
 Προ. παρὰ τὴν θέτη, σω-
 σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. ταῦτι
 μὲν ἔγνω. τί δ' ἐν τῷ ὅπῃ
 τέτρω; δοκῆς γὰρ τι ἀλη-
 θές εἶρεν. Προ. μηδὲν ὃ ζεῶ
 κοιρανῆσης τῇ νηϊίδι. ὡς
 γὰρ αὐτὴ κρυφορήσῃ ἐκ σοῦ,
 τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσειαί σε,
 οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρε-
 νον. Ζεύς. τῆτο φῆς, ἐμπ-
 σῆσθαι με τῆς ἀρχῆς; Προ.
 μὴ γα-

μὴ γένοιτο ὃ ζῷ. πάλιν τὰ
ὑπὸ τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λῇ. Ζεὺς. χαίρειν τοιγαρ-
ῶν ἢ δέ τις, σὲ ἢ ὃ ἡφαίστος
ὁπὲρ τέτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ὃ I v p.
Veruntamen tale aliquid
coitus ipsius minatur.
I v p. Valeat igitur The-
tis, te vero Vulcanus ob
hæc soluat.

Ερωτῶ καὶ δῖός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Αλλ' οἱ καὶ τι ἡμαρτον ὃ
ζῷ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὃ ἔρως, ὃς
ἀρχαῖότερος εἰ πολὺ τῷ ἰα-
πιδῇ; ἢ δίδοι μὴ πώγωνα,
μυδὲ ποιλίαν ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιῶς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανέ-
γος ὦν; Ερ. τί δὲ σὲ ἡδίκη-
σα ὃ γέρον ὡς φῆς, ἐγὼ,
δίδοι μοι καὶ πεδῆσαι διατοῇ;
Ζεὺς. σκόπει ὃ κατάρται,
οἱ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ ἔως
ἐντροφῆς. ὡς τε μὴδέν ἔστιν
ὃ μὴ πεποικῆσθαι με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύ-
κνον, ἀνθρώπον. ἐμοὶ δὲ ἔ-
λας ἐδιδίκαται ὡς τινα ἐ-
ραδιῶμαι πεποικῆσθαι. ἐδὲ
συνόψα-

At si quid etiam pec-
caui, I v p. ignosce mi-
hi, puer enim admodum
sum, & adhuc imprudens.
I v p. Tu puer autem
Cupido, qui antiquior
multo Iapeto es? An quia
neque barbam habes, ne-
que canos produxisti,
propterea etiam infans
putari cupis, senex & ver-
sus adeo cum sis? C v.
Qua vero iniuria affeci
te, ego senex ille, ut tu
ais, cur me vincere quo-
que cogitas? I v p. Spe-
cta ὃ scelestus, an parua,
q me ita ludibrio habes.
Itaq; iam nihil est, quod
me non effeceris, Satyrū,
taurum, aurum, cygnum,
aquilam, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam et a-
ne vnquam fecisti neque
intel-

intellexi me etiam vxori,
propter te gratiorem fuiſ-
ſe: Sed oportet me prae-
ſtigijs vti ad illas & me ip-
ſum abscondere. Illæ au-
tem taurum aut cygnum
exosculantur, me vero ſi
aſpiciant moriuntur prae
formidine. C v p. Merito,
neque enim ferunt, ô
Iupiter, vt quæ mortales
ſint, aſpectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apollin-
em Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
miant? C v p. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamvis comatum & im-
berbem. Quod ſi autem
voles amabilis eſſe, ne-
que concutias Aegidem,
neque fulmen geras, ſed
quam ſuauiſſimum teip-
ſum exhibe, vtrinque
demifſo capillo, eoque
mltra reuincto, veſtem
ſume purpuream, crepi-
das ſubliga auratas, ad
tibiã & ad tympana cõ-
poſito grefſu incede, &
videbis q̃ plures ſequen-
tur, quam Bacchũ Mena-
des. I v. Apage. Equidem
nolim amabilis eſſe iſtoc
paçto, vt talem meipſum
exhibeam. C v p. Proin-

de

συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ
σε μελῆσι. ἀλλὰ με
δεῖ μαγνὰ λύνειν ἐκ' αὐτὰ,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἱ δὲ
τὸν μὴ ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ λυῖν ἴδωσι,
τεθῆασι κατὰ τοῦ δέους.
Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὅ ζῶ, θνητὰ οὔσαι τῶν
θεῶν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
Ἀπόλλωνα ὁ βεβήχως, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλεῖ; Ερ. ὅτι ἢ
δάφνη καὶ κείνον ἔφρυγε καὶ
τοὶ κομήτιον καὶ ἀγρόν ὄντα.
εἰδ' ἐθέλεις ἐπέραιος εἶναι,
μὴ ἐπίσῃ τῶν αἰγίδων, μὴ
δε τὸν κεραιὸν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἡδίστον παῖδα σταντὸν,
ἐκατέρωθεν καθεμένους βο-
σφύλους, τῇ μίτρᾳ τοῦ-
τους ἀνελκόμενος. πορ-
φυρεῖδα ἔχει, ὑποδίου χρο-
σίδας. κατὰ αὐτῶν καὶ
τυμπάνων ὕψος βαίνει.
καὶ ὅτι, ὅτι πλείους ἀπο-
λοβήτῃσι σοὶ τῶν Διονύσου
μαγνὰ δυνάμεις. Ζεὺς. ἀπαγε.
ἐκ αὖ δὲ ξαίμεν ἐπέραιος
εἶναι, τοῖς τοῖς ἡρόδοτος. Πε-
εἰ

ἐκ οὗ ὃ ζῶ, μήδε ἐρεῖν θέλει.
ἔσθιον γὰρ ἔτ' ἔτι. Ζ. ἐκ ἀλλ'
ἐρεῖν μὲν, ἀπραγμονέστερον δὲ
αὐτ' ἐπιπυχαίνειν. ὅτι τέ-
τοις αὐτῷ ἀφίμῃσι.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ.

Τὴν ἑνὶ ἰνάχῃ παῖδα τὴν
καλὴν εἶδα ὃ Ἑρμῆ. Ἑρ. ναί,
τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ ἔτι παῖς
ἐκείνη ὄντιν, ἀλλὰ δάμαλις.
Ἑρ. τεράστιον τῦτο. πῶς τρέ-
πῃ δὲ ἐκπλάγῃ; Ζ. ζυλοτυ-
πήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλλεν
αὐτὴν. ἀλλὰ καὶ καιρὸν ἄλ-
λό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάμεν
τῇ κακοδαμόνι. βεβύλον
τινὰ πολυόμματον Ἀργον
τόνομα ἐπέκτισεν, ὃς νέμει ἑ
δάμαλιν, αἵπνος ὢν. Ἑρ.
τί ἐν ἡμᾶς καὶ ποιεῖν; Ζ.
καταπλάμνους ἐς τὴν νέμε-
αν, ἐκεῖ δὲ περὶ ὃ Ἀργος βε-
κολεῖ, ἐκείνου μὲν ἀποκίρνον.
τὴν δὲ ἰὼ διὰ τῆς πελάγους
ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγα-
γών, Ἰσθμὸν ποίησον. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἕως θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τῷ
εἵλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς αἰέ-
μας

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob-
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij. α. 140. 141.

Illam Inachi puellam
pulchram nosse Mercuri.
M e r. Etiam, Io dicis.
I v r. Non amplius puella
illa est, sed iuueca. M e r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v r.
Zelotypia mota Iuno,
transformauit ipsam. Sed
& nouum aliud quoddam
malum insuper excogita-
uit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuuenecam pa-
scit, in somnis ac peruigili
ipse existens. M e r. Quid
igitur nos oportet facere?
I v r. Deuolans in Ne-
meam syluam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dē interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, Isim-
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur,
Nilumq; attollat, & ven-
tos

tos immittas, & præterea
nauigantes seruet.

μεν ὅπως πεπύτω, καὶ σω-
ζέτω τὸ πλεόντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυ-
μέδης.

Age ὁ Ganymedes,
peruenimus enim quo o-
por-tebar, osculare me-
iam, vt videas non am-
plius rostrū aduncum me
habere, neq; vngues acu-
tos, neq; alas, qualis vi-
debar tibi modo, cum vo-
lucris esse apparebam.
G A N. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
uolans rapuisti me à me-
dio ouili? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatæ tibi
sunt? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
I v. Seu neq; homo, quē
vides adolescentule, neq;
aquila, sed omnium rex
Deorū ego ipse sum, qui
me ipsum ad tempus ita
transformaui. G A. Quid
ais tu? Pan ille es? dein-
de, quomodo fistulā non
habet, neq; cornua, neq;
hirsutus es crura? I v r.
Solū enim illū existimas
Deum? G A. Etiam. At-
que adeo sacrificam⁹ ipsi,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Αγὼ ὁ Γανύμηδης, ἤκο-
μεν γὰρ ἔσθαι ἐχέτω. φίλῳ σὸν
με ἦδη, ὅπως εἶδῃς ἐκείνῃ ῥέμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, ἐλ-
όνυχας ὀξείας, ἐπιπτερά, ὅπως
ἐφαινόμην σοι πτερωτός εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, ἐκ αἰ-
τῶς ἀρετῆς ἦδ' αὖ κατὰ πλά-
μηνος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου
τοῦ ποιμνίου; πῶς ἔν τὰ
μὲν πτερά ἐκείνῃ σοι ἵζηρξάν-
κει, σὺ δ' ἄλλος ἦδη ἀνὰ-
πέφνητας; Ζεύς. ἀλλ' ἔτι
ἀνθρώπος, ὃν ὀρέσθαι ὁ μιν ἀ-
κίον, ἔτι αἰτός. ὁ δ' αὖ πάντων
βασιλεὺς ὅς τ' αἰῶν αὐτός ἐ-
μι, πρὸς τὴν χειρὸν ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγλα ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μένον γὰρ ἐκείνον ἠγῆ
θεῶν; Γα. ναί, καὶ θύομαι γὰρ
αὐτῷ ἐνορχίῳ τράγον ὅτι τὸ
σπῆ-

πύλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσ-
 κει. σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις
 ἵναί μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἰδὼς ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕοντος καὶ βροτῶντος,
 καὶ ἀσραπαῖ ποιουῦτος; Γ. σὺ
 ὦ βέλεις φῆς εἶναι, ὃς πρὸς
 κατέχεται ἡμῶν τὴν πολλὴν
 χέλαζαν, ὃ οἰκῇν ὑπὲρ αἶ-
 λευόμενος, ὃ ποιῶν τὸ ψέφον,
 ὃ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἐθύσεν;
 εἴτα λίαν ἀδικήσασθαι με ἀνέ-
 πασαις ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; ἰδὲ
 τὸ πρὸς αὐτὰ ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κτάσασθαι ἤδη, ἐξήμοις ἐπιπ-
 σόλης. Ζ. εἴ τι γὰρ μέλι σοι τῆς
 προσάτων ἀθανάτων ἱεστημέ-
 νου, καὶ ἐλαῶθα συνεσομῆναι μετ'
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὴ
 ἔστι με ἤδη εἰς τὴν ἰδίαν ἵστα-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μέττω
 αἰὶτος εἶμι αὖ τὶ θεοῦ γεγενη-
 μένος. Γ. ἐκοῦν, ἐπιζητήσῃ με
 ὁ πατήρ, καὶ ἀθανάτησιν μὴ εὖ
 εἰσκῶν, καὶ πλῆγας ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποιε-
 ριον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ὁφείλει σε; Γα. μηδαμῶς.
 ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarius quispiam vide-
 ris, mihi esse. I v p. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? G A N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis cupio
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepidum cui arie-
 tem pater sacrificavit. De
 nique, quidnam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puiſti rex Deorum? Iam
 vero & oues fortasse lupi
 diripuerunt, desertas ilas
 inuadendo. I v p. Adhuc
 enim curæ est tibi ouium
 immortalī factō, & hic
 conuersaturo nobiscum.
 G A N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I v p. Ne-
 quequam, quoniam fru-
 stra aquila fuisse p Deo
 factus. G A. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beraq; post capiam, relin-
 quens ouile. I v p. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquam,

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & alium hircum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præsit cæteris inpascua. I v p. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; id ipsum solum puer adhuc. Verum ô Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipforum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim coelestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nactar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atq; etiã sydus tuum apparere faciam pulcherrimum, & omnino felix eris. G A. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Ida enim multicoxtanei eramus. I v p. Habebis & hic collusorē tibi hunc Cupidinem, & astragalos valde

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπαξήσεις με, ὑποχυνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρεῖον τιθήσεται λύτρα ὑπὲρ ἡμεῶ. ἔπομεν δ' τὸν τριετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομικῶν. Ζ. ὡς ἀφιλὰς ὁ παῖς ὅστις, καὶ ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο, παῖς ἐστὶ ἄλλ' ὃ γαστρίμυθός, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὁπλᾶσθε αὐτῷ τὸ ποινὴν καὶ τὸ ἴδιον· σὺ δ' ἤδη γὰρ ἐπερὶ αἰὼς εἶ, πολλὰ δὲ εὖ ποιήσεις ἐστὼν θεὸς καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ αὐτὸ μὲν πυρὸς καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῶν αὐτὸς παρῆξες ἐγχεῖν. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρων σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γ A. καὶ ὃ πάρις ἐπὶ θυμῷ σου, ἵνα συμπάξῃται μοι; ἢ γὰρ τῇ ἰδίᾳ πολλοὶ ἡλικιώται ἡμεῖν. Ζ. ἔχῃς καὶ ταῦτα τὸ συμπαιξόμενον σοι τῷτον ἐρωτᾶ, καὶ ἀσπράγγας μάλα

μάλα πολλὰς. θάξῃ μὲν
 τον, καὶ φαιδρὸς ἴδῃ. καὶ μὲν
 θηπόθῃ τὴν κάτω. Γ. ἴδῃ ὅ-
 μῃν χεῖσι μὲν αὐτῶν ἡρώδῃ; ἢ
 ποιμαίνῃ καὶ ταῦτα διήσῃ;
 Ζ. οὐκ, ἀλλ' εἰνοχέσῃ, καὶ
 ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ, καὶ
 ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῳ. Γ.
 οὗτο μὲν ἔχαιπν. οἶδα γὰρ
 ὡς χεῖρ ἐγχεῖται τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 ναδύναι τὸ κισύβιον. Ζ. ἴδῃ
 πάλιν αὐτῷ γάλακτος μνημο-
 ρύει, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήσῃ αὐταῖς ταυτὶ δ' ἔρα-
 νῇ αὐτῷ, καὶ πόνομεν, ὥσπερ ἔ-
 φημι, τὸ νέκταρ. Γ. ἡδὴν ὦ
 Ζεῦ τὸ γάλακτος; Ζ. εἶσθι
 μετ' ἐλέγον, καὶ γλυσάμενος,
 ἐκείνῃ ποθήσῃ τὸ γάλα. Γ.
 καμῶσομαι ὅτι ποτὶ τὸν νυκλῆ;
 ἢ μὲν τῷ ἡλικιώτῃ ἔρωτος. Ζ.
 ἐν ἀλλὰ διὰ τὸ τοιοῦτον ἀνέ-
 πασα, ὡς ἄμα καθύδωμεν.
 Γ. μόνος γὰρ ἐκ αὐτοῦ δύναμαι, ἀλλ'
 ἡδὴν σοι καθύδῃ μετ' ἐμοί.
 Ζ. καὶ μετὰ γε τοιούτῳ, οἷος εἰ
 σὺ Γανύμηδης, ἔγωγε καλός;
 Γ. ἴδῃ γὰρ σε πρὸς τῷ ὕπνῳ ὄνῃ
 σε τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τίθελ-
 γητῶν

valde multos. Confide so-
 lum, & latus sis, & nihil
 desideres inferorum. G A.
 Quid vero vobis utilis
 ero? An oves pascere o-
 portebit & hic? I v. Non,
 sed ministrabis vinum, &
 ad nectar paulò post or-
 dinaberis, & procurabis
 conuiuium. G A N. Hoc
 quidem non difficile, scio
 enim vt oporteat effunde-
 re lac, & coronare pocu-
 lum pastorale. I v. Vide,
 rursus hic lactis meminisse,
 & hominibus se ministra-
 re putat. Hoc vero cœlum
 est, & bibimus, quemad-
 modum dixi, nectar. G A.
 Dulcius δὲ Iupiter lacte?
 I v. Scies post pusil-
 lum, & quum gustaueris,
 non amplius desiderabis
 lac. G A N. Porro vbi dor-
 miam nocte? An cum
 coxaneo Cupidine? I v.
 Non, sed ob hoc te rapui,
 vt simul dormiremus. G.
 Solus enim non possis,
 sed suavis dormire me-
 cum? I v. Profecto cū
 tali, qualis es tu Ganyme-
 des sic pulcher. G A N.
 Quid enim te ad somnū
 iuuabit pulchritudo? I v.
 p 1. Habet quoddam inci-
 tamen-

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus perlectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapisti me, tempus tibi est, ut nte denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I V P. Atqui hoc ipsum suauissimū mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. I V P. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quē admodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἰδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὲν ὄγει πατὴρ ἥχθιστό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγέτο ἔσθιν, ὡς ἀφῆλον αὐτῇ τὸ ὕπνον, σφιγόμενος καὶ λακλίζων, καὶ τι φθελόμενος μεταξὺ ὅποτε κατεύδοιμι. ὥστε παρὰ πλὴν μητέρᾳ ἐπιμπέμε κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὲ σοι εἰ διὰ τῆτο ὡς φῆς, ἀνέγκασάς με, καταθῆναι αὐτῇς ἐς πλὴν γλῶ, ἢ πράγματα ἔξεις ἀχρηπῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σωεχῶς σφιγόμενος. Ζεὺς. τῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον ποιήσεις, εἰ ἀχρηπνήσωμι μετὰ σε. φιλῶν γὰρ διατρέψω πολλάκις, καὶ περιπίυσσας. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλήντος. Ζεὺς. εἰσόμεθα τότε, τί τρακίλειον. ταῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὧς Ἑρμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἶνοχοῖσοντα ἡμῖν, διδάξας πρῶτον, ὡς χρὴ ἐξέρχων τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας καὶ Διὸς.

Iunonis & Iouis.

Εξ ἔ τὸ μενέαιον τῷτο
 ὦ ζῦ, τὸ φεύγειν, ἀπὸ τ' ἰδης
 ἀρπάσας δούρο αἰήγαγες,
 ἑλατῆν μοι προσέχεις τὸν
 γῶν. Ζεύς. καὶ τῷτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζήλοτυπῆς, ἥδη ἀφελ-
 λες ἔτω καὶ ἀλυπτότατον;
 ἐγὼ δὲ ὦμίω ταῖς γυναιξί
 μύθαις χαλεπῶ σε εἶναι,
 ὅπως αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. καὶ δ' ἐκέῃνα μὲν οὐ σοι-
 εῖς, ἔδδ' ὀρέποντα σιαντῶ,
 ὅς ἀπαύταιν θεῶν διωδότης
 ὦν, ὑπολιπὼν ἐμὲ πῶν νόμου
 γαμοπλῶ, ὅπ' πῶν γλῶ κα-
 τη μοιχεύσων, χρεσίον ἢ
 ταῦρες φρόνιμες, πῶν ἀλλ'
 ἐκέῃσαι μὲν σοι, καὶ ἐν γῶ
 μένεις. τὸ δ' ἰδαῖον τε-
 τὶ παιδίον ἀρπάσας, αἰέ-
 πης ὦ θυματότατι θεῶν καὶ
 συνοικεῖ νῦν ὅπ' κεφαλῶ
 μοι ἐπαχθὲν, οἴοχον
 δὲ τῶ λόγῳ. ἔπως ἡπό-
 ρεις οἴοχον; καὶ ἀπ-
 γορεύκασιν ἄρα ἦτι Η-
 ρα καὶ ὁ Ηφαίστος διακονέ-
 μιναι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens, huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I V P. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dif-
 ficilem te esse quæcunque
 conuersantur mecū. I V.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec conuenientia ti-
 bi ipsi, qui omnium deorū
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam vxo-
 rem, in terram descendis,
 ibiq; adulteria exerces in
 aurum vel taurum conuer-
 sus. Veruntamen illæ mu-
 lieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiā in cælum
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adduct' qua-
 si xmulus, scilicet vt po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 tes

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id saepenumero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omnes ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cum illo, barbā ipse tantā & tam promissā habens, Omnia igitur video hęc, quare ne te putes latere. I v r. At quid adeo graue hoc, & luno, adolescentem adeo pulcrum inter bibēdum deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μιναι; σὺ δὲ καὶ πῶς κύλικα ἐκ αὐτοῦ ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτ' , ἀπαίπων ὀρώτων. καὶ τὸ φίλημα σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἰδὲ διψῶν πολλὰ κίς αἰτῆς πείν. ἐπίοιτι δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πικνὸς ἀπολαῶν ἢ κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐπι, καὶ ἐνθα προσηύμοσι τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήῃς. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος πῶς αἰγίδα καὶ τὸν κερκινόν, ἐκάθητο ἀσπραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικῶτον καθήμενος. πάντα ἔν ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ εἶναι λανθάνειν. Ζήεις. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μετράκιον ἔτω καλὸν μεταξὺ σίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδιον αἰψοῖν, καὶ τὰ φίληματι, καὶ πῶς νέκταρι, ὑὸ γυν ὅπως ἐφω αὐτῷ καὶ ἀπαξ φιλή-

φιλοῦσαι σὺ κ' ἐπὶ μέμφῃ μοι,
 περιμύβτερον ἢ νέκταρος αἰ-
 μάδι τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα-
 κλειδίας αὖν ἔτοι λῶσι. ἐγὼ
 ὅ μὴ ἔγωγε μαρτυρῶ, ὥς τὰ
 χεῖλη περιτυγχεῖν τῷ μαλ-
 θακῷ τῷ τῷ φρυγί, ἔως ἐν-
 ῖθηλυμόφῃ. Ζ. μή με λαιδο-
 ρῶ ὡς ἡραιοτάτῃ τοῖς παιδι-
 κῆς. ἔτι οὐ γὰρ ὁ θηλυδρία, ὁ
 βέλτερος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. ὁ βέλομαι
 ὅτι οὐκ, μὴ σε παροξύνω
 ὁππότεν. Ηρα. εἴθι καὶ γαμή-
 σις αὐτῷ ἱμοῦ ἵκεκα μέμνησο
 γυν, οἷά μοι διὰ τῷ οἴνοχρον
 σῶτον ἱμπαροῖσι. Ζ. ἐκ, ἀλ-
 λὰ τῷ ἡφαιστον ἔδῃ τῷ σὸν ἵδον
 ὡσχοῖν ἡμῖν χαλούσι, ἐκ
 τῷ κλέινῃ ἡκοντα, ἔτι τῷ σπιν-
 θῆων ἀνὰ πλῆων, ἀρτι πῶ
 πρὸς ἄραν ὑποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῷ τῷ δακ-
 τύλων λαμβάνῃ ἡμᾶς πῶ
 κῶλε, καὶ ὁππασαμῶν
 φιλοῦσαι μεταξὺ, ὅν ἐδ' αὖ
 ἡμήτηρ σὺ ἡδύνῃς φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβλῆς κατηθα-
 λῶμεν τὸ πρὸς ὧπον; ἡ δέ-
 ως ταῦ-

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 ctare puto. I V N. Pa-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita insani-
 uero, ut labia mea appli-
 cæ molliculo isti Phrygi,
 adeoq; effæminato. I V P.
 Ne conuicieris generosif-
 sima tu, amores meos,
 nam mulicrosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suauior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irritem.
 I V N. Utinam vero & in
 vxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, quallibus mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I V P. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & a fôrna-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulò ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attractum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libèter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoque multum etiam pocillatur iste, cohonestat decorum conuiuium, nonne? Ganymedes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I V N. Nunc tibi & claudus ô Iupiter, Vulcanus est, & reiectus fuligine, ac qua nausea afficeris, cû aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutriit. Olim autem non videbas ista, neque tum fauilla, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I V P. Aegritudine Iuno te ipsâ afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris à puero formoso accipere poculum, tibi quidê filius ministret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicē, & cum quolibet bis oscula re me, & cum plenū por-

rigis,

ως ταῦτα. ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
 ωρέπῃ τῇ συμποσίῳ τῶ Διῶν.
 ὁ γανυμήδης δ', καὶ καλαπτε-
 μήτος αὐθις ἐστὶν ἰδὼν κα-
 θαρὲς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
 καὶ ὀψιταμένους ὀρέγει τὸ ἐκ-
 πομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλα, καὶ
 φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.
 ΗΓΑ. νῦν καὶ χαλὸς ὁ ζεῦ ὁ
 ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
 τῷ ἀνέξουσιν τῆς σῆς κύλικος,
 καὶ ἀσβόλυ μέγας ὅτι, καὶ
 ταυτίδης ὀρέων αὐτὸν, ἔξοτε
 τὸν καλὸν κομῆτην τῆτον ἢ
 ἰδὼν αὐθένει, πάλαι δ' ἔχ
 ἰώρας ταῦτα, ἐπὶ οἱ σπιν-
 θήεις, ἐπὶ ἡ κάμιτος ἀπ' ἔρι-
 πόν σε μὴ ἔχῃ πίνειν παρ'
 αὐτοῦ. Ζεῦ. λυπεῖ ὡς ἡρα-
 σιαυτῶν ἰδὼν ἄλλοι παῖμοι
 ὀπτείνουσιν τὸν ἐρώτα ζήλο-
 τυπῶσα. εἰ δὲ ἀχθῇ παρὰ
 παῖδας ἡρώων διγχομένη τὸ
 ἐκπομα. ὁ δὲ ὡς οἶνο-
 χοεῖται τὸ δὲ ὡς γανυμήδης,
 ἡκοί μόνον ἀναδιδεῖ πῶ
 κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστῳ δις
 φίλη με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
 γεις,

γας, καὶ αὖθις ἰπέτε παρ' ἡμεῶς ὑπολαμβάνοις. τί τὸ θαυμάσιον; μὴ δέδιδι οἰμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Maium enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ἡρας καὶ Διός.

Τὸν ἔξοιον τῆτον ἑρῶς ὁ Ζεὺς; ποῖόν τινα τὸν πῶ-
πεν ἡγῶ; Ζεὺς. αὐθαίρον
ἴσαι χερσὶν ὁ Ἡρα, καὶ συμ-
ποτικόν. ἔ γὰρ αὖ σωλὺ
ἡμῶν. ἀνάξιος τοῦ συμπο-
σίου ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιός
ἐστι ὑβριστής γε ὢν. ὥστε μη-
κέτι λιπέσαι. Ζεὺς. τί δὲ
ὑβρίσεις; καὶ γὰρ οἶμαι κα-
μείψαναι. Ἡρα. τίδ' ἄλ-
λο; καὶ γὰρ αἰχλύνομαι ἐ-
πὶν αὐτό. τοιούτον ἐστὶ, ὃ
ἐπὶ λυμπεῖ. Ζεὺς. καὶ μὴ
διὰ τῆτο καὶ μάλλον εἴποις
αὖ, ὅσον καὶ αἰχρῶς ἐ-
πιχειρῶσι. μὲν ἔν ἐπεί-
ρε τσά; σωίημι γὰρ ἐ-
πὶν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ
αὖ ἐκνήσειας εἰπεῖν. Ἡρα.
αὐτὸν ἐμὲ, ἐκ ἄλλου τι-
νὰ

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iu-
piter, quibus nam mori-
bus affectum putas? I V.
Hominem esse utilem Iu-
no, & combibonem, non
enim conuersaretur no-
biscum, si indignus conui-
uio foret. I V N. At indi-
gnus est, contumeliosus
certe existens, quapropter
non amplius conuersetur
nobiscum. I V N. Quid
autem cōtumeliæ intulit?
oportet enim (ut puto) &
me scire. I. Quid vero ali-
ud? Etenim erubescō di-
cere ipsum, tale est quod
sibi suavit. I V N. Atque
ob hoc tanto etiam magis
dicere debebas, in quan-
tum ille turpia quoq; co-
natus est. Nū igitur soli-
citavit aliquā ad stuprū?
Intelligo enim cuiusmo-
di turpe sit, quod reformi-
daueris dicere. I V N.
Ipsam me, non aliam
quam-

quampiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublacrymabatur. Et si quando bibens tradidisseni Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur interea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectum in me intendebat, huc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore vercundabar dicere ad te, putabâque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittēs illum adhuc lacrymantem, & ad genua prouolutum, obturatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abij ut tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virū. **Ι**ν p. Euge, sceleratus ille in me ipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est necesse? Ceterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὁ Ζεύς, πολλὰ ἤδη χρο-
νον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνό-
ουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτε-
νὲς ἀφείρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ
ἔστιν, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ ἔπα-
τε πάντα παραδοίω τοῦ
Γανυμήδεϊ τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ
ἦται ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν.
καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ
πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν προσή-
γε. καὶ αὐτὸς ἀφείρα ἐς
ἐμὲ, ταῦτα ἤδη σιωπῶν, ἐρω-
τικὰ ὄντα. καὶ ὅτῃ πολὺ μὲν
ἠδόμενον λέγειν πρὸς σε, καὶ
ᾧ μὲν πάντα αὖτς τῆς ματίας
τὴν ἀνθρώπων. ἐπεὶ δὲ καὶ ἰό-
γης ἐτόλμησέ μοι προσεγγί-
ζειν, ἐγὼ μὲν ἀφείρα αὐτὸν
ἔτι δακρυόντα, προσκυλι-
σάμενον, ὅπως ἐξαμύνη τὰ
ὦτα ὥς μηδὲ ἀκούσασθαι αὐ-
τῷ ὑβριστικὰ ἐκείνου τοῦ, ἀ-
πῆλθόν σοι φράσσα. σὺ δὲ
αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν
κόδρα. Ζεύς. οὐ γὰρ ἐκαστά-
ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ
μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; το-
σῶτον ἐμεινῆδεν τοῦ νέκ-
ταρος; ἀλλ' ἡμεῖς, τέτων
αὐτοῖς,

αἱτοί, καὶ πάλιν ἡ μετρίη φι-
 λαθήρῳποι, οἷγε καὶ συμπό-
 τας αὐτοὺς ἐποιτὰ μῦθα. συν-
 γησὺν ἔν, οἱ πιδόντες ὅμοια
 ἡμῶν, καὶ ἰδόντες ἐραῖα κάλ-
 λι, καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπεθύμουν ὑπολαῦσαι
 αὐτῷ ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔως, φείδον τίς ἔα, καὶ ἔα
 ἀθρόων μόνον ἀρχεῖ, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῷ ἐπίστα-
 Ηρα. σοὺ μὲν καὶ πάλιν ἔτος
 γε διαπότῃς ὅτι, καὶ ἀγχι-
 σε, καὶ φέρει τῆς ῥιπῆς, φα-
 σπ, ἔλκων, καὶ ἔπῃ αὐτῷ,
 ὥσα αὖ ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλὰ
 τῇ ῥαδίῳ, ἐς ὃ, τι αὖ κίλει-
 σθ, καὶ ὅλως κίλημα καὶ πα-
 δὰ τῷ ἔρωτος σύ γε, καὶ νῦν
 πῶ ἱξίονι, οἶδον, καθότι συγ-
 γράμην ὑπενέμεσ, ἔτι καὶ
 αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῷ
 πῶ γυναικα, ἢ σοι τὸν πε-
 ρὶον ἔτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ὁκείνων, ὅτι
 ἐγὼ ἐπαύξα ἐς γυν. κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἷα ὁ μοι δοκεῖ
 πῶ τοῦ ἱξίονος; κολλάζεν
 πῶ μνησάμενος αὐτὸν, μή
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uiuatores nostros ipsos te-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum,
 deinde & aspicientes cor-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiuerunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dē & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (vt aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & prorsus
 possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, vt qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius vxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosse quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; ꝓ conui-
uio extrudendum esse, ru-
ficū enim foret. Sed quia
amat, & vt ais, lacryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. I V N. Quidnā ὁ I V P.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosū aliquid dicas.
I V P. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube hin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium, & ille vigilat (vt
parest) prae amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferētes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desisset, putans se conse-
cutum esse desiderium.
I V N. Apage, vt nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quae supra ipsū
sunt, concupiscit. I V P.
Attamen patere ὁ Iuno.
Quid enim adeo prauē ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I V. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I V P. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes haec vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπαθῆν τοῦ συμποσίου.
σκαδὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐξᾶ, καὶ
ὡς φησὶ, δακρύει, καὶ ἀφθ-
ρητα πάχει. Ηἷρα. τί ὦ
Ζεῦ; δίδω γάρ, μήτι ὑβρι-
σικὸν καὶ σὺ ὤπης. Ζεῦς.
ἰδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλον ἐκ
νεφέλης πλατάνονοι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπιδάμ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καὶ κένος ἀγρυ-
πτεῖ ὡς τὸ εἰς ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. ἔτι
γὰρ παύσεται ἀνιόντος,
οἰσθεὶς τετυχηκέναι τῷ ὀπ-
θυμίας. Ηἷρα. ἀπαγε μὴ
ὤραιοι ἴκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπθυμῶν. Ζεῦς. ὅμως
ὑπόμενον ὦ Ηἷρα. τί γὰρ
αὐ καὶ πάθος θένον ὑπὸ
τοῦ πλάσματος ἐκ νεφέλης
ὁ ἰξίων συνέσαι; Ηἷρα.
ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἰγὼ εἶναι
δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιό-
τητα. Ζεῦς. εἰδὲν τῇ-
το φᾶς. ἔτι γὰρ ἡ νε-
φέλη ποτὲ Ηἷρα γένοιτ' αὐτῷ,
ἔτι σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων
μόνον

μὴν Ἐπαταθήσῃ). Ηρα. ἀλλὰ οἱοί παῖτες ἀνθρώποι ἀπειροκαλοί εἰσιν, αὐχίστε κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσαι ἅπασιν, λέγων συγ-
κρητικῶς τῇ Ηρα, καὶ σὺλ-
λεικτος εἶναι πρὸς Διὶ. καὶ
οὐ τὰχα ἐρεῖν με φήσειν
αὐτοῦ. οἱ γὰρ πιστεύουσιν, ἐκ
ἡδόντες ὡς νεφέλῃ στυλῶ.
Ζεύς. ἐκὼν ὡς τι τοῖτον
ἦν, ἐς τὸ ἄδω ἐμπιστῶν,
προχῶ ἀθλῖος προσδιδέας,
συμπεριτεχθήσῃ μετ' αὐ-
τοῦ ἀνὴρ, καὶ πόνον ἅπαν-
τον ἔξει, δίκην δίδας τῷ
τοῖτον. Ηρα. ἔγχαρ δει-
τὸν τῷτὸ γὰρ ἀπὸ τῆς μεγα-
λαυχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝ καὶ
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Εώρακας δὲ Ἀπολλων τὸ
τῆς Μαιᾶς βρέφος τὸ ἄρτι
τεχθὲν, ὡς καλὸν τέλει, καὶ
οὐρανόθεν πᾶσι, καὶ δὴλαί τι
ἴδω ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβη-
σάμενον; Απο. ἐκείνο γὰρ φῶ
βρέφος

autem solum decipietur. I V N. Sed (vt omnes homines arrogātes sunt) gloriabitur descendēs for-
sitā, & narrabit omni-
bus, dicens, coisisse cum
Iunone, & Iouis riuālem
esse. Forsitan etiam dixe-
rit, me ipsum amare, illi
vero credetur, quando
non viderunt quomodo
cum nube coierit. I V P.
Igitur si quid tale dixerit,
in infernum præcipietur,
ac rotæ miser alligatus, cū
ipsa perpetuo circumuol-
uetur, & laborem nunquā
cessaturum sustinebit, pœ-
nas videlicet has pro amo-
re dependens. I V N. Non
enim graue hoc quidem,
ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
cani.

Vidisti n' Apollo Maia
infantulum illum, nu-
per genitum, vt formo-
sus est, & attridet omni-
bus, & iam quoque tale
quiddam præ se fert, qua-
si in magnum aliquod bo-
num euasurus sit. A P O.
Illumne ego infantem
B 3 dicam,

dicam ὁ Vulcane, aut in magnum aliquod bonum euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam. V v l. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martem, nam & huius subtraxit clam ē vagina gladium, ut interim de meipso nō dicā, quem & arcu spolianit & sagittis V v l. Hæcine infantulus & modo natus ille, qui vix dum movebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venierit. V v l. Atqui veniet iampridem. A p o. Quid igitur, habes ne omne fabrilis instrumentum, nec dum quicquid illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo. A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipē non video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iam tum

βρέφος ὦ Ηφαίστι, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὁ τοῦ ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ὄν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαί. καὶ τίνα αὖ ἀδικήσῃ δυνάμετο ἀρτίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἔτι πῶς τρεῖσαν ἐκλεψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τότε γὰρ ὕψιλλυσε λαθὼν τοῦ κυλίου τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμμενὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ Τρῆος, καὶ οὗ βελῶν. Ηφαί. τὸ πογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απολλ. εἴτη ὦ Ηφαίστι, εἴ σοι προσέλθῃ μένον. Ηφαίς. καὶ μὴ πρὸς τῇ λθῆν ἤδη. Απολλ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἴδεν ἀπώλωλεν αὐτῶν; Ηφαίς. πάντα ὦ Απολλοῦ. Απολλ. ὅμως ὀπίσκει-φον ἀκριβῶς. Ηφαί. γὰρ Δία πῶς πυνάχαρ ἔχ ὀρεῶ. Απολλ. ἀλλ' ὅψι αὐτῷ περὶ σπαργάνοις τοῦ βρέφους. Ηφαί. ἔτις ὀξύχεις ὄν, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελε-

μελετήσας τὴν κλιπικίαν;
 Απολ. ἔ γ' ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλέντος ἤδη εὐμύλα
 καὶ ὀπίτροχα; ὁ δὲ καὶ δια-
 κοιῶς ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλισάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατεπάλαισεν αὐ-
 τόν, ἐκ οἷοι' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὸ πόδι. εἶτα μετὰ
 ἐπαινέμενος, τῆς Αφρο-
 διτης μὲν τὸν κισὸν ἐκλε-
 ψε, προσελυξάμενος αὐτὸν
 ὅπ' τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 κλώντες, τὸ πᾶν πῆρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυτὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, καὶ κείνον αὖ ὑφείλε-
 το. Ηφαῖς. γοργόν τινα
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. ἔ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μου-
 ρῖον. Ηφαῖ. τῷ, τῷτο τι-
 μάρεσθαι ἔχεις; Απολ.
 κλωνίῳ πῦρ νικᾶν αὐ-
 τὸν, ἔργον ἀπ' αὐτῆς
 σωπῆξάτο. πῶς γὰρ
 ἐαυμότας καὶ ζυγώτας,
 εἴτετ' ἀκαλάρως ἐμπῆ-
 ξαι, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
 καὶ ἐστενάμενος ἐπὶ χορ-
 δᾶς

tum meditatus esset fu-
 randi rationem? A P O.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædā?
 Atque hic etiam ministra
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palaestra su-
 peravit, nescio quo pa-
 cto pedes illi subtrahens.
 Deinde cum a cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuisset
 ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 uius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V v l.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A P O. Quinimo
 & Musicum præterea.
 V v l. Vnde nam huius
 rei coniecturam facis?
 A P O. Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumē-
 tum ex ea compactum
 dedit. Bracchijis enim ad-
 aptatis, & iugo super indu-
 cto, deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub.

subiecto, atq; inde septē chordis suspēsis & intentis, iucundum adeo quidam modulatur, & concinnum, vt ego quoque illi iā inuideām, qui iam olim personādo citharam me exerceo. Ceterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cœlo noctu manerēt, sed praximio agendi studio, ad inferos vsq; descendēret, furaturus scilicet etiam in de aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificā potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. V v l. Ego illam dedi ipsi, vt esset quasi ludicrum. A p o l. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. V v l. Recte sane admonuisti, quare ibo, vt illum recipiam, sicubi, vt ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita vt iussisti: securi n

δὰς, μακροθεῖ παύου γλαφυρόν ὃ Ηφαίστει, καὶ ἐναρμόγιον, ὡς καὶ μετὰ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυθαρίζων ἀπκύντα. ἔστι γὰρ δὲ ἡ μάϊα, ὡς ἐδδ' μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ ἑρασῷ, ἀλλ' ὑπὸ πειρηγίας ἄχει τοῦ ἄδε κατίοι, κλέψων τί κακῆσθαι θαλάσῃ. ὑπὸ πτεροῖς δ' ὄρεϊ, καὶ ῥέεδοι τινὰ πεποιήται θαυμασίαν πλὴν δυνάμιν. ἡ ψυχάζουγαι, καὶ κατὰ τοὺς τῆς περὶ Ηφαίσ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγιον εἶναι. Απολ. τοιγαρὶν ἀπέδωκε σοι τὸν μιδόν πλὴν πυρῆσαν. Ηφαίσ. οὐ γὰρ ὑπέμνησας ὥς βαδιῆμαι ὑποληψόμενος αὐτῷ, εἶπε ὡς φης, εὐχέσθην ἐν τοῖς σπαραγαῖσι.

Ηφαίστ' καὶ
Διός.

Τί με ὃ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἢ καὶ γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ιδιαιτη
1409
1782

ἔχον τ' ὀλίκιον ὀξύτατον,
 ἢ καὶ λίθους δύο μικρὰ πλεονῶν
 διατεμεῖν. Ζ. εὖγε, Ἡφαιστε,
 ἀλλὰ δέλεός με τ' κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατενεγκάτω. Ἡφαι.
 πρὸς μὲν εἰ μέμνηται πρὸς
 γὰρ δὲ εἰ τὰ ληθῆς, ὅτι
 δέλεός σου γένεός. Ζ. διατε-
 μεῖναι μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀ-
 πειθήσῃς, ἢ νῦν πρῶτον ὀξ-
 γισσομένη πρὸς μὲν, ἀλλὰ
 καὶ κεθικνῆδός παρὶ τὸ θυ-
 μῶν, μὴ δ' μέλλῃς. ἀπόλλυμαι
 γὰρ ὑπὸ τ' ὠδίνων, αἱ μὲν τ'
 ἐγκέφαλον ἀσπρέφουσιν.
 Ἡφαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν
 τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέ-
 λικὸς ὄντι, καὶ ἐκ ἀναιμαλῆς, ἢ
 δ' ἔτι πλεονῶν εἰληθῆσαν μαιώ-
 σταισί σοι. Ζ. ὤ. κατενεγκε
 μόνον ὦ Ἡφαιστε διαξέων. οἶ-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαιστος. ἄκων μὲν, κατήσσω
 δὲ. τί γὰρ καὶ ποιεῖν, σοὺ
 κεκύνοντος; τί τῦτο; κό-
 ρη ἔνοπλος; μέγα ὦ Ζεῦ κα-
 κὸν εἴχες ἐκ τῇ κεφαλῇ, εἰ-
 κότες γὰρ ὀξύθυμος ἦν δα,
 τιλικαῦτόν ὑπὸ τ' μινύγχα

πας

rim habens acutissimiam,
 etiam si lapides opus sit
 uno ictu dissecare. I v p.
 Recte sane Vulcano. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes
 V v l. Tentas me, num
 infaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presenti animo, neq; cū-
 ctari. Pereo enim prae do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinae
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. I v p. Incude modo
 vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cibile. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliq; te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum, ὦ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

B 5

virgi-

rum suavia, adeoque multum etiam pocillatur iste, cohonestat decorum conuiuium, nonne? Ganymedes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I v n. Nunc tibi & claudus ô Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cû aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutriit. Olim autem non videbas ista, neque tum fauilla, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I v p. Aegritudine Iuno te ipsâ afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris à puero formoso accipere poculum, tibi quidē filius ministret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicē, & cum quolibet bis oscula re me, & cum plenū por-

rigis,

ως ταῦτα. ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
 ωρέπῃ τῷ συμποσίῳ τῷ θεῶν.
 ὁ γανυμήδης δ', καὶ καλαπτε-
 μήτος αὐθις ἐς τὴν ἰδμὴν κα-
 θαρὲς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
 καὶ ὀπίσθιός τε ὀρέγει τὸ ἐκ-
 πομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα,
 καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.
 Ηγε. γυνὴ καὶ χολὸς ὁ ζεῦ ὁ
 ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
 τῷ ἀνέξουσιν τῆς σῆς κύλικος,
 καὶ ἀσβόλῃ μέσος ὄστι, καὶ
 τρυτίῃς ὀρεῶν αὐτὸν, ἔξοτε
 τὸν καλὸν κομῆτιν τῆτον ἢ
 ἰδὼν αὐθιγέ. πέλαι δ' ἔχ
 ἑώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπιν-
 θήρες, ἐδ' ἢ κάμινος ἀπ' ἑρ-
 πόν σε μὴ ἔχει σῖναι παρ'
 αὐτοῦ. Ζεῦ. λυπεῖ ὁ ἥρα
 σεαυτὴν ἐδὲν ἄλλοι κάμοι
 ὀπιτείνουσιν τὸν ἔρωτα ζήλο-
 τυπῆσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
 παιδὸς ὥρῃς διχόμεν' τὸ
 ἐκπομα. σφίγῃ δ' ὁ ὅς οἶνο-
 χοεῖται. τὸ δὲ ὁ γανυμήδης,
 εἰκοὶ μόνῳ ἀναδίδε τίῳ
 κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστῃ δις
 φίλῃ με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρε-
 γοις,

γαις, καὶ αὖθις ἰπέτε παρ' ἑμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τὸ δακρύεις; μὴ δέδιθι. ἐμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἰθέλη.

rigis, & cum rursus a me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Maius enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ἡρας καὶ Διός.

Τὸν ἔξιστα τῦτον ἑρῆς ὦ Ζεὺς; ποῖόν τινα τὸν πῶποι ἡγῶ; Ζεὺς. ἀθροπον ἵπαι χερσὸν ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. ἔ γάρ αὖ σωλὺ ἡμῶν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίᾳ ὦν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι ὑβριστες γὰρ ὦν. ὥστε μὴ κίετι λυπέσθαι. Ζεὺς. τί δὲ ὑβρισε; καὶ γὰρ ὅμαι καμῖ εἰδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχύνομαι ἐπὶ τῶν αὐτῶν τοιούτων ἐστὶ, ὃ ἰδὼ μνησθῆ. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τὸτο καὶ μάλλον εἴποις αὖ, ὅσον καὶ αὐχρῶς ἐπιχείρουσι. μὴν ἔν ἐπείρεται τσά; σωίημι γὰρ ἐποῖν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπως αὖ ἐκνήσειας ἐπείν. Ἡρα. αὐτὸν ἐμὲ, ἐκ ἄλλῳ τινα

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I V. Hominem esse utilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuio foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I V N. Quid autem contumelie intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubescio dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I V N. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Nū igitur sollicitauit aliquā ad stuprū? Intellego enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam quam-

quampiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspicerer. Illa autem etiam ingemiscbat, & sublacrymabatur. Et si quando bibens tradidissim Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur interea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectum in me intendebat, hanc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabar dicere ad te, putabâque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lacrymantem, & ad genua pronolutum, obturatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abij ut tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virum. **I v p.** Euge, sceleratus ille in me ipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, a deo ne inebriatus est necesse? Ceterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὁ Ζεύς, πολλὴ ἦδη χεῖρον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτινὲς ἀφαιῶρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ ἔσπευε, καὶ ἐπεδάκρυε. καὶ ἔπαυτε πάντα παρὰδοίω τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ἦντι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ ποιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰξυ, καὶ πρὸς τῷ ὀφθαλμοῖς προσήγει. καὶ αὐτὸς ἀφαιῶρα ἐς ἐμὲ. ταῦτα ἦδη σιωπῶν, ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὅτῃ πολὺ μὲν ἠδόμενον λέγειν πρὸς σε, καὶ ὥμῳ πάντα ὡς τῆς μαρτίας τὴν ἀνθρώπων. ἐπεὶ δὲ καὶ ἰόγχε ἐτόλμησέ μοι προσεῖναι καὶ ἐν, ἐγὰρ μὲν ἀφείτα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, περικυλισδόμενον, ὅπως φραξάμεν τὰ ὦτα ὥς μηδὲ ἀκούσιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἐκείνουτος, ἀπ᾽ ἡλθὼν σοι φράσσασθαι. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν αἶδρα. Ζεύς. εὐγε ἰκατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι σφ' Ἡρας γάμων; τοσούτον ἐμεθῆδον τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς, τίτων αὐτοῖς,

αἱτιοί, καὶ πάλιν ᾤμιτις φι-
 λαῖθραυοί, ὅ, γε καὶ συμπό-
 τας αὐτοῦ ἐποικτάμιθα. συν-
 γωσοί ἐν, οἱ πινύτις ὅμοια
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἐραῖα κάλ-
 λι, καὶ οἷα ἔποτο εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμησαν ἀπολαῶσαι
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντις. ὁ δὲ
 ἔως, φέρον τίς ἐστι, καὶ ἐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἀρχεῖ, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίοτι.
 Ηρα. σοὺ μὲ καὶ παύσῃς
 γε διαπότης ὅτι, καὶ ἀγο-
 σι, καὶ φέρει τῆς ξινός, φα-
 σπ, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῶν,
 ὅσα αὐτῶν γῆνταί σοι, καὶ ἀλλὰ
 τῇ ῥαδίως, ἐς ὃ, τι αὐτῶν κινεῖ-
 σθ, καὶ ὅπως κῆμα καὶ πα-
 διὰ τῷ ἔρωτος σύ γε, καὶ τῶν
 πᾶν ἱξίωνι, εἶδον, καθότι συγ-
 γινώμιον ἀπονέμεται, ἅτι καὶ
 αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῶν
 τῶν γυναικῶν, ἢ σοι τὸν πε-
 ρὶον ἔτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ὁκείων, ὅτι
 ἐγὼ ἐπαίξα ἐς γλῶσσαν κατελ-
 θὼν, ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ
 περὶ τοῦ ἱξίονος; καλὰ ζεῖν
 μὴ μὴδαμῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uivatores nostros ipsos te-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum, &
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiverunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum imper-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dē & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & prorsus
 possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius vxorem, quae tibi
 Pirithoum peperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosse quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-
 qui-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse, ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & vt ais, lacryma-
tur, & intolerabilia parit-
tur. I V N. Quidnā δ I V P.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosū aliquid dicas.
I V P. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium, & ille vigilat (vt
par est) prae amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferētes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desisset, putans se conse-
cutum esse desiderium.
I V N. Apage, vt nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quæ supra ipsū
sunt, concupiscit. I V P.
Attamen patere δ Iuno.
Quid enim adeo prauē ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I V. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I V P. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου.
σκαδὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ
ὡς φησὶ, δακρύει, καὶ ἀφό-
ρητα πάχει. Ηρα. τί ὧ
ζῶ; δέδια γάρ, μήτι ὑβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἴπης. Ζεὺς.
ἰδαμῶς, ἀλλ' ἐδωλον ἐν
νεφέλῃς πατάμενοι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπὶ δ' αὖ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγρυ-
πνεῖ ὡς τὸ εἰς ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. ἔτι
γὰρ παύσεται ἀνιῶμενος,
εἰσθὲν τετυχηκέναι τῇ ὀπ-
θυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ
ὦραισι τοῖς τοῦ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπθυμῶν. Ζεὺς. ὅμως
ὑπόμενιν ὧ Ηρα. τί γὰρ
αὐ καὶ πάθει δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη
ὁ ἰξίων συνέσαι; Ηρα.
ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι
δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιό-
τητα. Ζεὺς. ἔδεν τῷ
το φῆς. ἔτι γὰρ ἡ νε-
φέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αὐτῷ,
ἔτι σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων
μόνον

μὴν Ἐπατιθῆσι). Ηρα. ἀλλὰ οἷοι πάντες ἀνθρώποι ἀπειροκαλοὶ εἰσι, αὐχί τε κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγέσιναι ἅπανσι, λέγων συγχευῶν τῇ Ηρα, καὶ σὺ λλυστος εἶναι πρὸ Διὸς καὶ περὶ τὰ χαῖρα ἐξῆν με φησὶν αὐτοῦ. οἱ δ' πιστεύουσιν, ἐκ ἡδύτης ὡς νεφέλῃ σικνω. Ζεὺς. ἐπεὶ οὐ τι τοῦτον ἔπει, ἐπεὶ δ' ἄλλω ἐμπισθῶν, προχῶ ἄθλιος προσεβόησεν, συμπεριεχθῆσι μετ' αὐτοῦ αἰ, καὶ πόρον ἅπαντον ἔξει, δίκην δίδες τῷ τοῖστος. Ηρα. ἐπεὶ δὲ τὸν τῷ γὰρ ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ καὶ

ΗΡΑΙΣ.

Εώρακας δὲ Ἀπολλων τὸ τῆς Μαιᾶς βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέλει, καὶ προσμαλᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἴσα ὡς μέγα ἀγαθὸν ὑποσχεσμένον; Απο. ἐκείνο γὰρ φῶ βρέφος

autem solum decipietur. I V N. Sed (vt omnes homines arrogātes sunt) gloriabitur descendēs forsitā, & narrabit omnibus, dicens, coisse cum Iunone, & Iouis riuālem esse. Forsitan etiam dixerit, me ipsum amare, illi vero credetur, quando non viderunt quomodo cum nube coierit. I V P. Igitur si quid tale dixerit, in infernum precipietur, ac rotæ miser alligatus, cū ipsa perpetuo circumuoluetur, & laborem nunquā cessaturum sustinebit, pœnas videlicet has pro amo re dependens. I V N. Non enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

Apollinis & Vulcani.

Vidistis' Apollo Maia infantulum illum, nuper genitum, vt formosus est, & atridet omnibus, & iam quoque tale quiddam pro se fert, quasi in magnum aliquod bonum euasurus sit. A P O. Illumne ego infantem B 3 dicam,

dicam ὁ Vulcane, aut in magnum aliquod bonum euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam. V v l. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martem, nam & huius subtraxit clam ē vagina gladium, ut interim de meipso nō dicā, quem & arcu spoliavit & sagittis V v l. Hæcine infantulus & modo natus ille, qui vix dum movebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venierit. V v l. Atqui venit iam pridem. A p o. Quid igitur, habes ne omne fabrilis instrumentum, nec dum quicquid illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo. A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipē non video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iam tum

βρέφος ὦ Ηφαίστῃ, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὁ τοῦ Ἰαπέτου πρῶτον ὄν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαί. καὶ τίνα αὖ ἀδικήσῃ δυνάμετο ἀρτίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Περσεϊδῶνα, ἢ πλὴν τρεῖς αὖτε ἐκλήψιν, ἢ τὸν Ἀρμ, καὶ τότε γὰρ ὤξυλκυσε λαθὼν τοῦ κυλίου τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμμετὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τέξε. καὶ οὗ βελῶν. Ηφαί. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απολλ. εἴτη ὦ Ηφαίστῃ, εἴ σοι προσέλθῃ μέτρον. Ηφαί. καὶ μὴν προσῆλθον ἤδη. Απολλ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ εἰδὲν ἀπέλωλιν αὐτῶν; Ηφαί. πάντα ὦ Ἀπολλοῦ. Απολλ. ὁμοῦ ὀπίσκει-φον ἀκριβῶς. Ηφαί. νῦν Δία πλὴν περὶ ἄρῃαν ἔχῃ ὄρεω. Απολλ. ἀλλ' ὅψῃ αὐτῷ περὶ σπαργάνοις τοῦ βρέφους. Ηφαί. ἔτι οὐδ' ἔχουσιν ὅτι, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελε-

μελετήσας πλὴν κλιπικίῳ;
 Απολ. ἔ γ' ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλέντος ἤδη σωμύλα
 καὶ ὀπίτροχα; ὁ δὲ καὶ δια-
 κοιῶς ἡμῶν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ περσικαλισάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατεπάλαυσεν εὐ-
 θύς, ἐκ οἷο' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὰ πόδι. εἶτα μετὰ
 ἐπαινέμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κισὸν ἐκλε-
 ψε, περσικισάμενος αὐτὸν
 ὅπ' τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γλῶντος, τὸ σκήπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ρωνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 ἔχει, καὶ κέρνον αὐτὸν ὑφέλι-
 το. Ηφαι. γοργόν τινα
 τὸν παῖδα φής. Απολ. ἔ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μου-
 χόν. Ηφαι. τίς, τῆτο τι-
 μάρεται ἔχεις; Απολ.
 γλῶντι πῦρ νικρὸν εὐ-
 ρύν, ὅργανον ἀπ' αὐτῆς
 σωτηρήσατο. πῦρ γὰρ
 ἐσπερότατος καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτ' ἀκαλάρως ἐμπή-
 ξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
 καὶ ἐστενάμενος ἐπὶ χορ-
 δαῖς

tum meditatus esset fu-
 randi rationem? A P O.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædā?
 Atque hic etiam ministra-
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palæstra su-
 peravit, nescio quo pa-
 cto pedes illi subtrahens.
 Deinde cum à cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuisset
 ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 vius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V v l.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A P O. Quinimo
 & Musicum præterea.
 V v l. Vnde nam huius
 rei coniecturam facis?
 A P O. Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumē-
 tum ex ea compactum
 dedit. Bracchijs enim ad-
 aptatis, & iugo super indu-
 cto, deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atq; inde septē chordis suspēsis & inten-
tis, iucundum adeo quid-
dam modulatur, & con-
cinnum, vt ego quoque
illi iā inuideam, qui iam
olim personādo citharam
me exerceo. Ceterum
ipsa Maia illud quoq; dice-
bat, quod neque in coelo
mostru manerēt, sed prae-
sumptio agendi studio, ad
inferos vsq; descendēret,
furaturus scilicet etiam in
de aliquid. Alatus autem
quoque est, ac virgam
quandam apprauit, mi-
rifica potestatem ac vim
habentem, qua animas
euocat, & educit mortu-
os. V v l. Ego illam de-
di ipsi, vt esset quasi ludi-
crum. A p o l. Proinde
& mercedem istam tibi
retulit, forcipem videli-
cet. V v l. Recte sane ad-
monuisti, quare ibo, vt
illum recipiam, sicubi, vt
ais, inter inuolucra in cu-
nis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet fa-
cere, Iupiter: venio e-
nim ita vt iussisti: secu-
rū

δὰς, μελωδῇ παύου γλα-
φυρὸν ὃ Ἡφαῖς, καὶ ἐναρ-
μόγιον, ὥς καὶ μὲ αὐτῷ
φθονεῖν τὸν πάλαι κυθα-
ρίζεν ἀπ᾽ ὅντα. ἔστι γὰρ δὲ
ἡ μαῖα, ὡς ἴδὲ μένοι τὰς
τύχας ἐν τῷ ἔργῳ, ἀλλ'
ὑπὸ περιστάσεως ἄρχει τοῦ
ἄδου κατῴσι, κλέψων τί
καὶ κτείνων θελαδῇ. ὑποπί-
ρος δὲ ὄσι, καὶ ῥάβδον τινὰ
πισκοῖνται θαυμασίαν τὴν
δυνάμιν. ἢ ψυχάζοντι,
καὶ κατὰ τοὺς τοὺς τοὺς.
Ἡφαῖς. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα
αὐτῷ παύγιον ἔργον.
Απολ. τοιγαρὶν ἀπέδω-
κέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυ-
ρρῶν. Ἡφαῖς. οὐ γὰρ ὑπέ-
μνησας ὥς βαδίζουσι ἀπο-
ληφόμενος αὐτῷ, εἶπε
ὡς φης, οὐκ εἶναι ἐν τοῖς
σπασγάνοις.

Ἡφαῖς καὶ
Διός.

Τί με ὃ Ζεῦ δὲ ποι-
εῖν; ἢ καὶ γὰρ ὡς ἐκέλευσας,
ἔχον

ἔχων τ' ἀέλιον ὀξύτατον,
 ἢ καὶ λίθους δύοι μίαν πλὴν
 διατεμεῖν. Ζ. εὖγε, Ἡφαίστη,
 ἀλλὰ δέλεό με τ' κεφαλῇ
 οὐς δύο, κατενυγκῶν. Ἡφαί-
 στος μὲν εἰ μέμνηται πρὸς
 τῆς δὲ ἔν τ' ἀληθείᾳ, ὅτι
 δέλεός τοι γενέσθαι. Ζ. διατε-
 μεῖναι μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀ-
 πείθεός τις, ἐν τῷ πρῶτον ὀρ-
 γισθῶντος πρὸς τὴν μεν, ἀλλὰ
 καὶ καθικνῆσθαι παρὶ τῶ δου-
 μῳ, μὴ δ' μέλλειν ἀπολλύμα-
 γάρ ὑπὸ τ' ὀδόντων, αἱ μὲν τ'
 ἐγκέφαλον ἀνασπέρουσιν.
 Ἡφαί. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν
 τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέ-
 λικὺς ὅστις, καὶ ἐκ ἀναιμαλῆς, ἐ-
 ἴη καὶ πλὴν εἰληθείαν μαιώ-
 σεται. Ζ. οὐκ. κατένυκε
 μόνον ὦ Ἡφαίστη δαξέων. οἶ-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαίστος. ἄκρον μὲν, κατόιστα
 δὲ. τί γὰρ καὶ ποιῶν, σοὶ
 κελεύοντος; τί τῦτο; κό-
 ρη ἔνοπλος; μέγα ὦ Ζεῦ κα-
 κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐ-
 κότως γὰρ ὀξύθυμος ἦν δα,
 πηλικαῖον ὑπὸ τ' μινύγχα

πα-

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 uno ictu diffecare. I v p.
 Recte sane Vulcano. Sed
 iam impasta illa, diuide
 mihi caput in duas partes
 V v l. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presenti animo, neq; cū-
 ctari. Pereo enim prae do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinae
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. I v p. Incude modo
 vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliq; te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum, ὁ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

B 5

virgi-

virginem viuam nutries,
 ilique armatam, nimirum
 castra, non caput habui-
 sti, non aduertens. Hæc
 vero etiam saltat, & cum
 armis tripudiat, clypeum
 concutit, ac hastam vi-
 brat, & quasi quodam fu-
 rore concitatur. Et quod
 maximum est, formosa
 admodum, ac maturis nu-
 bilis annis, breui adeo iâ
 facta est, ceruleos quidem
 oculos habens, sed tamen
 & huic gratiam addit ga-
 lea. Quare ô Iupiter, ob-
 stetricandi præmium hoc
 mihi refer, desponde mi-
 hi illam. I v p. Impossi-
 bilia petis Vulcane, perpe-
 tuo enim virgo manere
 vult. Ego certe, quantum
 in me est, nihil repugno.
 V v l. Hoc volebam. Re-
 liquum quod est ipse cu-
 rabo. Ac iam simul rapîā
 ipsam. I v p. Si tibi faci-
 le adeo hoc, facias licet.
 Veruntamen illud scio,
 quod amas ea, quæ tibi
 contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
 rij.

Licet ne Mercûri, con-
 ueni-

παρθέρον ζωογονῶν, καὶ
 ταῦτα ἐνοπλον. ἤπερ στρα-
 τώπεδον, ἔ κεφαλῇ ἐλε-
 λήθεις ἔχον. ἡ δὲ πηδᾷ,
 καὶ πύρρει χίζει, καὶ τὴν
 ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δό-
 ρυ πάλαι, καὶ ἰσθυστῆ-
 ρα καὶ τὸ μέγιστον, καλὴν πα-
 ρυ καὶ ἀκμαία γεγένηται
 ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
 πῖς μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
 τῶτε ἡ κόρυς. ὥς τε ὃ ζεῦ
 μαινυτά μοι ἀπὸδος, ἐγγυή-
 σαι μοι αὐτῇ. Ζεῦ. ἀδύ-
 νατον αὐτεῖς ὃ Ἡφαιστῆ.
 παρθέρος γὰρ ἀεὶ δέλει μέ-
 νει, ἐγὼ γὰρ τὸ γέει' ἐ-
 μοί, ἔδεν αὐτιλέγω. Ἡ-
 φαιστ. τῶτ' ἐβελόμην.
 ἐμοὶ μελέσει τὰ λοιπὰ καὶ
 ἤδη σὺ παρεπάσω αὐτῇ.
 Ζεῦ. εἰ σοι ἔχθριον ἔστω,
 ποίει. πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυ-
 νάτων ἐστῇ.

Προφθῶν καὶ
 Ερμού.

Εἰπὼν ὃ Ερμῇ καὶ ἐντυ-
 χεῖν

χῆν τὰ Διί; Ερμ. ἐβή-
 μως ὦ Πόσειδον. Ποσειδ.
 ἔμεις πρῶτόν γε αὐτῶν.
 Ερμ. μὴ εἰσέλθῃς, φημί.
 ἄριστον γάρ. ὥςτις ἐκ αὐ-
 τῶν αὐτὸν ὅτι τὰ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μὴν τῇ Ἡερ-
 σωσίῃ; Ερμ. ἐκ αὐτῆς ἐ-
 πέρῃν τί ὅτι Ποσειδ. σω-
 ῖμι. Γαρυμέδης ἔνδον.
 Ερμ. ἐδὲ τῆτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἐχθ' αὐτῶν. Ποσειδ.
 πῶθ' ὦ Ερμῆ; δεινὸν γὰρ
 τῆτο φῆς. Ερμ. αἰσχύνω-
 μαι εἰπεῖν, τοῖσ' ὅτι.
 Ποσειδ. ἀλλ' ἔχ' ἄρ' ὅτι
 ἐμὲ θεῖον γέγοντα. Ερμ. τί-
 τοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγ' τέτοκεν
 ἱεῖνος; ἐκ τίνος; ἐκ
 ἱελαῖθις ἡμῶν αἰδρόγυτος
 ὢν; ἀλλ' ἐδὲ ἐπισήμαι-
 ναι αὐτῶν ἢ γαστὴρ ὄγκον
 τῶν. Ερμ. εὖ λέγεις, ἔ-
 γ' ἐμείν' ὅτι τὸ ἐμδρυ-
 ον. Ποσειδ. οὐδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτικεν αὐτῇ, ὅς-
 τις πῶς Ἀθῶν. τοκά-
 δα γὰρ πῶς κεφαλῇ ἔχει.
 Ερμ.

venire Iouem nunc? M. N.
 Nequaquam Neptune.
 N. P. Attramen intro re-
 nuncia de me ipsi. M. N.
 Ne molestus sis, inquam,
 importunum enim hoc.
 Quare non poteris ipsum
 videre in praesentia. N. N.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. N. Non,
 sed diuersū quiddam est.
 N. P. Intelligo, Ganyme-
 des intus est. M. N. Ne-
 que hoc, sed ipse infirmus
 aliquantulum est. N. P.
 Vnde hoc Mercuri? Gra-
 ue enim istud narras. M. N.
 Pudet dicere, tale quippiā
 est. N. N. At nihil eo tibi
 opus est apud me, patru-
 us utiq; cum tibi sim. M. N.
 Peperit paulo ante, Nep-
 tune. N. P. Apage. An
 peperit ille? ex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus existens? At
 neque vterus eius tumo-
 rem aliquem prae se tu-
 lit. M. N. Recte dicis.
 Neque etiam ille partum
 intra se habebat. N. P.
 Noui, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Mineruam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.

M. N.

M E R. Neque illud, sed in fœmore gestavit partū, illum videlicet ex Semele receptum. N E P. Eugene generosus, ut ille totus nobis, & ex omni parte corporis in pręgnādo, idoneus atque fœcundus est. Sed quænam Semele ista est? M E R. Thebana mulier, ex filiab. Cadmi vna. Huic congressus pręgnantem eam reliquit. N E P. Deinde vero ipse pro illa peperit. M E R. Atq; admodum. Etiam si tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelem dolis aggressa Iuno (nolli autem, ut zelotypa est) persuadet illi, ut petat à Ioue, quocum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmen secum portans, cōflagrauit tectum, ipsaq; Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter, ut incisa illius aluo, partum ad se afferam, imperfectum illū quidem adhuc & intra septimum mensem conceptū. Quod ubi fecissem, ille disiecto fœmore suo, intro illum recipit

Ερ. αἶ, ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἔκειν τὸ ἐκ τῆς Σιμέλης βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ ἡγεταῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ, καὶ πανταχόθι τῷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέλη ὄτι; Ερμ. Σιβαία. τοῦ Κάδμου θυγατρὸν μία ταύτῃ σωτηρῶν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Ποσειδ. ἔτα ἔτι κινῶ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνους; Αρμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰ δόξαν εἶναι σοὶ δοκῇ. τίς μὲν γὰρ Σιμέλῃ ὀπιηθῆσα ἡ Ηρα, εἶδα δὲ, ὡς ζυλότυπός ὄτι, πείθει αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῇ καὶ ἀστραπῇ ἦκεν παρ' αὐτῷ. ὡς δ' ἐπεὶ δὴ, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὅροφος, καὶ ἡ Σιμέλη μὴ διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμῆντα τίς γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσει ἀτελεῖς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπ' αὐτῷ μὲν καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ' ἐαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθουσιν,

ἴσθιν, ὡς ὑπεριβίβην ἐν-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ
μὲν ἔξέτικεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὕδωρος
ἔχει. Ποσειδ. νῦν ἔν ποδὶ
τὸ βρέφος ὄσιν; Εἰμ. ἐς τὸ
Νύσαν ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. ἐκὼν ἀμ-
φότερα τῷ Διονύσῳ τὰ τε
καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ
ὄσιν; Εἰμ. ὅκιν. ἀπειμι
δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ
τραῦμα οἶσαν, καὶ τὰλλα
ποιῶσαν, ὅς αὖ νομίζεται
ὡς τις λιχθῖ.

Εἰμὸς καὶ Ἡλίας.

Ὁ Ἡλίας μὴ ἐλάσῃς τήμε-
ρον, ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ ἢ σήμε-
ρον, μήδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν,
ἀλλ' ἐνδοῦ μῦθε, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά.
ὥς ἰστέωσαν μὴ αἰῶρας αὐ-
τῆς πρὸς ἵππους. σὺ ἢ σέ-
σας τὸ πῦρ, καὶ ἀπάπῃς διὰ
μακροῦ σιαντίν. Ἡλ. χα-
νὰ

cipit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N A P. Vbi igitur infans
ille iam est? M E R C. In
Nysam hinc ablatum, tra-
didi illum nymphis enu-
triendum, Dionysium co-
gnominatum. N A P. Er-
go utrunque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M E R C. Ita vide-
tur. Ab eo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferā,
ac cetera ea quæ ex more
atque consueto fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currū
agas, inquit Iupiter, neq;
in crastinū, neq; etiam in
diem perendinum, sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua una nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum soluant Horæ, tu ve-
ro restingue ignem, &
nunc tandem post longū
interuallum temporis te
ipsum recrea. S O L. No-
ua

ua hæc atque omnino aliena denunciatis venis. Sed nūquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id hunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M. κ. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consuetio longiorem. S. ο. l. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, ut hæc nunciaret mihi? M. κ. Ex Boeotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. S. ο. l. Amator illius? atq; ita illi satis non est nox una? M. κ. Nequaquam. Nasci enim quendam oportet ex hoc concubitu magnum, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. S. ο. l. Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod faustum felixq; sit. Veruntamen hæc, Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus)

Neque

νὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἡσας παραγγελῶν. ἀλλὰ μὴ παροβαίνῃ τι ἔδοξα ἐν τοῦ δριμύ, καὶ ἔξω ἐλθεσαι ἢ ὄρων, καὶ τὰ μοι ἀχθεται, καὶ πλὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγραπεν; Ερμ. ἔδιν τοῖστος, ἐδὲ ἐς αἰ τὸτο ἔσαι. δέεται δὲ τινὶ αὐτὸς ὁμηκεῖται γεγεῖται οἱ τὴν νύκτα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ὄρν, ἢ πόθιν ὄξιν ἐμφθῆς ἀγγελῶν ταῦτά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλῆ, παρὰ τῇ Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἢ συνέειπ. Ηλ. ἐξὼν αὐτῆς; ἔτα ἐχὶ κατὰ νύξ μία; Ερμ. ἐδαμῶς. τεχθῆναι γὰρ τινὰ δεῖ ἐκ τῆς ὁμῆας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον διόν. τὸτον οὐκ ἐν μίᾳ νυκτὶ ἀποτελειοῦναι ἀδύνατον. Ηλ. ἀλλὰ πλεονεργίῳ καὶ ἀγαθῇ τύχῃ, ταῦτα δ' ἐν ὧ Ερμῆ ἐκ ἐγένετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμῶς ἴσμεν. ἐδὲ

ἐλ' ἀποκοίτης ἐκείνος περὶ τ'
 Ρέας ὡς ἐλ' ἀπολιπὼν αὐτὴν
 ἐξελθὼν ἐν θήβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ὡς ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὁ-
 ραῖς. ξένον δὲ ἢ παρελλαγ-
 μόνον εἶδεν. ἐλ' αὖ ἐκοι-
 τάνησέ ποτε ἐκείνος θιντῇ
 γυναικί. τοῦ δ' οὐδὲν γυ-
 ναῖκ' ἔνικα, καὶ ἀνιστράφει
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπισί-
 ρες μὲν γυνέας τοῦ ἵππου
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ πλὴν ὁδοῦ, ἀτρεῖς μὲν
 σὺν ἵκῃς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ
 δ' ἀνθρώπου ἀθλίως ἐν πο-
 τεσσῶ διαβῖν ; τοιαῦτα
 ὑπολαύσονται τῇ διδοῦ
 τῶν ; καὶ καθιδέονται περ-
 μέροντες. ἐς' αὖ ἐκείνης
 ὑποτελέσῃ τὸν ἀθλητικὸν ὄν
 λέγει, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῶ-
 φῳ. Εἰς σιῶπα δ' Ἡλίου, μὴ
 τι κακὸν ὑπολαύσης τῇ λό-
 γῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ πλὴν Σι-
 λωῖω ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ἵππον, ἀπαγγιλῶ καλεῖ-
 ναι, ἅπτε ὁ ζῶς ἀπέει-
 λ',

Neq; ille tum à Rhea di-
 uertebat, aut seorsim cu-
 babat, neque etià relietæ
 cælo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidē tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secūdum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum vnquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidem præfractio-
 res & difficiliores fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiores eo
 quod toto triduo nō vsur-
 pabitur, homines præter-
 ea misere in tenebrioso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille Athletā istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. M e r. Ta-
 ce ὁ Sol, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabq et-
 iam illis, quæ Iupiter mā-
 dauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

λε, πλὴν μὴ χαλῇ περβαίῃς,
 ἢ ὅ ὕπνον μὴ ἀνίσταί ποτ'
 αὐθιῶπις, ὥς ἀγνοήσωσι
 μακρὰ ἔτι πλὴν ῥήματα γε-
 γνημένῳ.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, & Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspēctes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorē aliquem, interdum autem etiam descendas in ipsū ex media via? L v. Interroga ὁ Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autar est. VEN. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinę desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sepe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fratruram esse me ipsius &

arcus

Αφροδίτης καὶ Σελήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασί ποιεῖς σε, ὅπῃτ' αἶμα μὲν ἢ Κασίαν γῆν, ἵς αἶμα μὲν σιτὴν ζεῦγον, ἀφορῶσαν ἐς τὸ Ἐνδομίονα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἄτε κωκυτέων ὄντα, ἐνίοτε ἢ καὶ καταβαίῃς ἐπ' αὐτὸ ἐν μέσῃς τ' ὁδοῖς; ΣΕ. ἐρώτα ὦ Ἀφροδίτη τὸ σὸν υἱόν, ὅς μοι σῶται αἷτιος. ΑΦΡ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστής ἐστιν. ἐμὲ γὰρ αὐτὴν ἢ μήτέρα οἶα δέδρακιν, ἀρετὴ μὲν ἐς πλὴν ἰδὼν καλέγων Ἀγχίσην ἔνεκα τῇ Ἰλίου, ἀρετὴ δ' ἐς τὸ Λιβανόν, ὅτι τὸ ἀσύνειον ἐκείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόρῃ ἐπέτασεν ποιήσας, ἔξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐξώμῳ. ὥς πολλὰ κίς ὑπείλησα, εἰ μὴ παύσει. τοιαῦτα ποιεῖν, κλάτῃ μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα

τῆς καὶ τὴν φερέσσαν, περι-
 ραυήσας ὃ καὶ τὰ πτερά. ἦδον
 ὃ καὶ πληγὰς αὐτῶν ἐπέτεινα
 εἰς τοὺς πυγὰς τοῦ σανδάλου.
 ὁ δὲ, ἐκ θαύματος, ὅπως τοπαρυ-
 τικά διδῶν καὶ ἱκετεύων,
 μετ' ὀλίγον ἀπὸ λείψανον ἀ-
 πάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λὸς ὁ ἐνδυμίων ὅστις; εὐπα-
 ραμύθητον γὰρ ἔστω τὸ δρῶν.
 Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντων καλὸς
 ὁ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα
 ὅταν ὀπιθεῖται, ὅπῃ τῆς
 πέρας τὴν χλαμύδα καθύ-
 δρτῇ λατρεῖ μὲν ἔχων τὰ ἀ-
 κόντια, ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑ-
 πορέεοντα. ἢ δεξιὰ δὲ περὶ
 τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ αὐτὸ ὀπι-
 κλασμένη ὀπισθὲν; τὸ
 σπασώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ
 ἰσὺς τῷ ὕπνῳ λειυμένος, ἀ-
 πεπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνο
 ἄδμα. τότε τῶν αὐτῶν ἀπο-
 φησὶ καλῶσα, ἐπ' ἀκρῶν τῶν
 δακτύλων βεβηκῆσα, ὥς αὖ μὴ
 ἀπογέμενος ἐκλαραχθεῖν. οἰ-
 दा, τί αὖ ἔτι σοι λέγοιμι τὰ
 μετὰ ταῦτα. πλεονέχων
 καὶ γὰρ ἰσὺς τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

C

Vene-

arcus & pharetram, am-
 putaturam autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussi Sandalio, sed ille, ne
 scio quo pacto, tum qui-
 dem statim metuens ac
 supplicans, paulo post ob-
 liuiscitur omnium. Ve-
 rum dic mihi formosus
 ne Endymion iste est?
 Nam hoc quidem solatio
 fuerit malo huic. I V R.
 Mihi quidem etiam admo-
 dum formosus, ὁ Venus,
 videtur, & maxime quan-
 do insirata super rupem
 chlamyde dormit, laxa
 tenens sagittas, paulatim
 e manu prolabentes. Dex-
 tra autem circa caput sur-
 sum versus reflexa, deco-
 rem affert faciei, cui cir-
 cumfunditur. Ipse vero
 solutus somno, anhelat
 ambrosium illum hali-
 tum. Tunc igitur tacite
 equidem & sine ullo stre-
 pitu descendens, ac sum-
 mis digitis insistent, ut ne
 expergetactus ille, per-
 turbari possit. Scis igitur,
 quid tibi post hæc dictu-
 ra fuerim, sed pereō equi-
 dem amore.

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ἐρωτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales inter
ra, vel in se quisque vel
inuicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoq;
designas, qui quidem Io-
uem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcunq; tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è coelo deuocas.
Quin & Solem aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum.
nam quicquid iniuriæ in
me matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu
to facis. Verum tu quidẽ
ò deorum omnium confi-
dentissime, Rheam insu-
per ipsam iam anũ, præ-
terea deorum tam multo-
rum parentem eo perpu-
listi, vt pusionem adamet,
atq; in Phrygium adole-
scentulum illũ depereat,
ac tua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρωσ ὄρα, οἷα
ποιεῖς. ἐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅποσα πρὸ ἀνθρώπων
ἀναπέθεις, καθ' αὐτῶν ἢ καὶ
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν ἑρανῶν. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδοκνύ-
εις, ἀλλά πῶν ἐς ὃ, τι αὐ σοὶ
ὅτι τ' ἑραοῦ δοκῇ. τίς σε
λίωλυ ὃ καθαρεῖς ἐν τ' ἑ-
ραοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδύνειν ἐπίοτε
ἀναγκάζεις, ὀππληκτιμύρον
τῆς ἡπασίας. ἀ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τίς μητέρα ἐλπίσεις,
δαρξῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὅ
τολμηρότατε, καὶ τίς Πέ-
αν αὐτίς χραυῶ ἦδη, καὶ
μητέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπεισας παιδεύσασθαι,
καὶ τὸ φεύγιον μαιρά-
κιον εὐεῖνο ποθεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνηται ὑπὸ
σε, καὶ ζευξαμένη πρὸ
λέοντας, παραλαβύσα καὶ
πρὸ Κορύβαντας ἄτε μα-
τικῶς

παῖς καὶ αὐτὸς ὄντας, αἶω
 καὶ κατὰ πλὴν ἰδὼν πεπο-
 λῆσιν, ἢ μὲν ὁλολύζουσα ἐ-
 σὶ τῷ Ἀτῆοι Κορύβαντι, ἢ
 μὲν αὐτῇ τέμνεται ξίφει
 τὸν σῆχυον. ὁ δὲ αἶας πλὴν
 πόλεως, ἔσται μεμνηνός διὰ
 τῇ ὀργῇ. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι, ὃ δὲ ὀρθομενί τῷ τυμ-
 πάνῳ, ἢ ὀπκνυεῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ καὶ ὅλως θρυβος καὶ
 μακά τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἀπαντὰ
 ἐστὶ. δέδια τοίνυν ἀπαν-
 τα. δέδια τὸ τοῖστο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ πακὸν τεκῆτα, μὴ
 ἀπομανεῖς ἀποτι ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔ-
 σα, κελύσει τὸν κορύβαν-
 τος συλλαβόντας σε, δια-
 σπασάδαι, ἢ τοῖς λέυσι
 παραβαλεῖν. ταῦτα δέδια,
 ἐδωκυόντά σε ὀργῶσα. Ερ-
 δάρεται μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λύσει αὐτοῖς ἦδη ξυνέθης
 εἰμί. καὶ πολλὰς ἐπα-
 νάδας ὅτι τὰ νῦτα, καὶ
 τῶς πόλεως λαβόμενος,
 ὑποχῶ αὐτὸς. οἱ δὲ σεί-
 ναι με, καὶ πλὴν χεῖρα
 δαχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Attis amore ciulans.
 Ceterum Corybantum
 alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 infans, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo persfrepit.
 breuiter, omnis vndequa
 que Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo nec tale quid accidat,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, vt si quando re-
 sipiscat Rheia, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, vt te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. C y r.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et-
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita vt sæpenume-
 ro, conscensis eorum ter-
 gis, prehensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-

C 1 untur,

untur, ac manum ori infertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rheus ipsi, quando tandem vacauerit, ut me ulciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulcras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neq; ille te? **V E N.** Ut es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quae dixi aliquando meminervis.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Ex am.
1804.
28. Aug.
Definite o Aesculapi & tu Hercules, contendero inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim haec, & aliena a cōuiuio deorū. **H E.** Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accumbere, q̄ me? **A E S.** Quid ni, per Iouē, melior quoq; enim sum. **M E R.** In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, καὶ λήμψαντες ἀπὸ διδασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, ὅτι αὐτὴ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ Ἀπῆρ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ, οἷά ᾤσῃ; ὑμεῖς δ' μὴ ἐφίεσθε τῷ καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αὐτῶν τετέων. ἢ θέλεις σὺ ᾧ μῦτερ αὐτὴ μήκετι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἄριστος, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφρο. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων, ἀλλὰ μιμήσῃ με ποτὲ τῷ λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ
Ἡρακλέους.

Παύσασι δὲ Ἀσκληπιὸς καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες ὅπως ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι ἀπορεπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου εἶναι δεῶν. **Ἡρακλ.** ἀλλὰ θέλεις ᾧ ζῶντος τῷ φαρμακείᾳ σερκαταχλίνεσθαι με. **Ἀσκλη.** νῦν Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ ὅμι. **Ἡρα.** καὶ κατὰ τὸν

τί ὧ ἐμμενῆνται ; ἢ δι-
 τισι ὁ ζῶνς ἐκτρώωνται ,
 ἀ μὲν δέμεις ποιεῖντα , νῦν
 δὲ κατ' ἑλίον αὐθις ἀθα-
 ράσις μετέλκεας ; Ασ-
 κληπίδης. Ἐπὶ λέλκεται γὰρ
 καὶ σὺ ὧ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς ; ὅτι μοι
 ἐνεδίξεις τὸ σῶμα. Ἡρα-
 κλῆς. Ἰσα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῶν , ὅς. Διὸς μὲν
 ἵψος ἡμῖν , τοσαῦτα δὲ πε-
 πόνκηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
 ον , θηρία καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζας
 τιμωρέμενος . σὺ δὲ ἱ-
 ζατόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 νοστῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χερίσιμος ^{ἐπὶ} ὁπλίσσων
 τῶν φαρμάκων , ἀνδρῶδης
 δὲ ὑδὲν ὁπλοδοκίμος .
 Ασκλη. οὐ λέγεις . ὅτι σκ-
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμενος ,
 ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ὑπ' ἀμφοῖν
 διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τῆτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
 δὲ οἶ καὶ μηδὲν ἄλλο , ἢ
 τι ἐ-

igitur ὁ αἰκονίτης , an quod
 te Iupiter fulmine aliquā
 do percussit ; eo quod
 quæ nefas erat , feceras ,
 nunc autem ex misericor-
 dia iterum immortalita-
 tis particeps factus es ?
 A E S. Oblitus vero et-
 iam tu es Her. quod in
 Oeta conflagrasti , quan-
 do quidem mihi ignem
 obijcis ? H E R. Nequa-
 quam equalia atq; similia
 sunt quæ uterq; in vita e-
 gimus , ut qui ipse qui-
 dem Iouis filius sim , tan-
 tos autem labores susti-
 nuërim , expurgata vita
 deuietis bestiis & homini-
 bus contumeliolis , vindic-
 tā ac pœna affectis . Tu
 vero radicum incisor es &
 circulator , ægrotantibus
 fortassis hominibus utilis
 medicamenta adhibēdo ,
 virile autem nihil quic-
 quam opere præstitisti .
 A E S. Recte dicis , quo-
 niā & inuisiones tuas cu-
 ravi , quando paulo ante
 accendisti , ad nos semi-
 ustulatus corpore utrinq;
 corrupto ac percito , & a
 tunica , & post illam , etiā
 a flamma . Ego vero quod
 si nihil aliud , tamen ne-
 que

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infans, occidi liberos & uxorem. Η α κ. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, ē cœlo præcipitem dabo te, ut ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. I v. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos econuiuio. Quāquam etiam æquum est, ὁ Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe quī & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? Α Ρ Ο Λ. Quoniam Mercuri, Miser atque infelix circa amores sum. Μ α κ ρ. Dignum quidem mœrore hoc, sed

tu

το ἰδέλυσσα ὥσπερ σὺ, ἔτι ἔζαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφύρεϊδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιδάριος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χερσὶ σανάδατο· ἀλλ' ἐδὲν μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηρα εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἔσθῃ, ὥς ἔπολύ σε ἐθήσει ἡ ἀθανασία, ἵππῃ ἀράμενός σε, ῥέψω δὲ κεφαλὴν ἐν τῷ ἔρειπτον, ὥς μὴδὲ τὸν παῖδονα ἰσοσάδῃ σε τὸ κρανίον σωτρίσεντα. Ζεὺς. Παύσαδ' εἰ, Φημι, καὶ μὴ δάταρά πετε ἡμῖν τίν' ἔωυυσαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπὸ πέμψομαι ὑμᾶς τὸ συμποσίον. καὶ τοὶ ἐὼγνωμον ὦ Ηρακλῆς πρὸς κατακλίνεσθαι σε τὸν ἀσκληπιδόν, ἅτε καὶ ἑρβότερον ὑποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἀπόλλων; Ἀπόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσυχὼς ἐν τοῖς ἐρωτικῷς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιούτον

οὗτον. σὺ δὲ τί δυσυχῆς ; ἢ
 τὸ κτ' πλὴν δάφν' ὡς σε λυπεῖ
 ἔτι ; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμενον πινδῶ τὴν λάκω-
 νατὸν Οἰσάδην. Ερ. τέθνη-
 κε γ', εἰπέ μοι, ὅ ὑάκνωθες ;
 Απο. ὤ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Απολλων ; ἢ τίς οὕτως
 αἰέραςος ὤ, ὥς ἀποκλίνειται
 τὸ καλὸν ἐκείνο μετράκιον ;
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. ἔκ' ἐν ἐμάτης ὦ Απολ-
 λων ; Απο. ἔκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τί ἀκέρσιον ἐγέρτο.
 Ερ. πῶς ; ἐθέλω γ' ἀκῆσαι
 τὸν λόγον. Απο. διακύνειν
 ἐμάθ' ἂν. καὶ γὰρ συνεδίττε
 κινεῖν αὐτὰς. ὁ δὲ κάκις α
 αἰέμων ἀπολύμενος ζέφυ-
 ρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτός. ἀμελέματος δὲ, καὶ
 μὴ φέρων πλὴν ὑπεροφίαν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέρεψα, ὥσπερ
 ἠσθάρην τὸν δίσκον ἐς τὸ
 ὦν. ὁ δὲ ; ἀπὸ τοῦ ταῦ-
 γέτε καταπινύσας, καὶ
 κφαλλὴ τῷ παιδί ἐνέ-
 σσει φέρων αὐτὴν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵμα
 πέρυ-

tu quo pacto miser atque
 infelix es ? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc ? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Lacrimam illū
 Obeadi filium, M E R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus ? dic mihi. A P O.
 Atque admodum. M E R.
 Vnde Aollo ? aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum ? A P.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M E R. Quid igitur,
 insaniuisti ? Apo. A P O.
 Non, sed infortunium
 quoddam inuito mihi ac-
 cidit. M E R. Quomodo ?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A P O. Disco
 ludere discebat, atq; ego
 una cum illo ludebam.
 Cæterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyrus amabat quidē
 longo iam tēpore etiam
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemptum
 istum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueveramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,

ablatus hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex ea
plaga & cruor manaret af-
fatim, & ipse puer statim
sagittis, fugientemque ad
montem usque persequen-
do. Puerum autem & tu-
mulum extruxi in Amy-
clis, ubi discus eum pro-
stravit, & ex sanguine flo-
rem, terram induere feci,
suavissimum illum quidem
Mercuri, atque omnium
fragrantissimum, præter-
ea & literas quasdam ha-
bentem, quæ mortuum
ipsum quasi deplorant.
Num tibi igitur præter ra-
tionem mœstus fuisse vi-
deor? M E R. Sane vero
Apollo. Noras enim mor-
talem te comparasse ama-
bissimæ tibi. Quare dolere nō
debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan, autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contentam exerce-
at Apollo, pulcerrimas
duas uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
A P O L. Felicitas quæ-
dam

τε εἶναι πολὺ, καὶ τὴν παῖδα
αὐτοῦ ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν
μὴ ζῆφυρον, αὐτίκα ἡμυνά-
μιον κατατοξεύσας, φύσιν-
τι ὀπισθοπομπῆς, ἄχρι τοῦ ὄ-
ρεος. τῷ παιδὶ δ', καὶ τάφον
ἐχωσάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβηκε,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
αἰσθάναι τὴν γλῶσσαν ἐποίη-
σα, ἥδιστον δὲ Ἑρμῇ, καὶ εὐαν-
θέσας τιν ἀθέων ἀπαίτων.
ἔτι καὶ χράμματα ἔχον, ἐ-
πιδάξοντα τῷ νεκρῷ, ἀεὶ
σοι ἀλόγως λελυπηῖναι δο-
κῶ; Ἑρμ. ναὶ ὦ Ἀπολλών. ἦ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθῃς ἀποθανόντος.

Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βαίαντον ὦ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναί-
κας, τῷ τε Ἀφροδίτῃ καὶ
τῷ χάρι; Ἀπολ. εὐποτ-
μία

μία τις ὁ Ἑρμῆς πλὴν ἐνεί-
 κω γὰρ ἐγὼ θαυμάζω τὸ, αὐτὸ
 χεῖται σωῆσας αὐτῷ, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶ-
 τι ῥέοντα εἰς τὴν κάμι-
 νον ὅπως κεκυφότες, πολλὰ
 αἰθέλῃεν ὅτι τοῦ περσώπυ
 ἔχοντα. καὶ ὅμως τιούτων
 ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι. Εἰ. * τὴν τοῦ
 αὐτοῦ ἀγαπακτῶ, καὶ τῷ
 Ἡφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὁ Ἀπολλών, καὶ καθάριζε,
 καὶ μέγα ὅτι τὰ κάλλι
 φέρει, καὶ γὰρ ὅτι τῇ εὐξίᾳ
 καὶ τῇ λύρῃ. εἴτα ἐπειδὴ
 καὶ μᾶλλον δέοι, μόνοι κα-
 θυδύσονται. Αἴ. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδίτης εἰμι
 ἢς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γυν,
 ἢ μάλιστα ὑπερηγάπησα,
 πῶς Δάφνῃ καὶ τὸν Ὑά-
 κινθον, ἢ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐλπίστο
 ῥῆλον γινέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ σωεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 πῶς αὐτὸν ἐκείνων εἰσφάνες
 ἔχω.

dam hęc Mercūri. Verun-
 tamen illud equidem mi-
 ror, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in fornacem
 dimittere atq; incur-
 uare sese, multa adeo fu-
 ligine facie illius oppleta.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum,
 & osculantur, & una dor-
 minunt. Μ. κ. Hoc & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, & citharam
 persona, animum ob pul-
 critudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Ceterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. Α. ρ. ο. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter ceteros amaui,
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo, ut in lignū
 conuerti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 autem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-

ronas habeo. M E R. At ego iam aliquādo Venerem, sed non oportet gloriari. A P O. Noui, atq; etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmulatur Venus Gratiani, aut contra illa Venerem? M E R. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cœlo, præfertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum illum curat. A P O. Atq; hæc putas ipsum Vulcanū scire? M E R. Scit, sed quid agat, cum generosum adeo adolescentem, & præterea militare ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos compræhensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdam lecto. A P O. Nescio sane. oprarim vero ipse ille, qui sic compræhenderetur esse.

Iuno-

ἔχω. Εἰμ. ἐγὼ δὲ ἤδη πρὸς τὸ πλὴν Ἀφροδίτῳ, ἀλλ' ἔχῃ αὐχὲν. ΑΠΟ. οἶδα. καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐν σοὶ λέγεται τετοκέναι. πλὴν ἐκείνῳ μοι εἰπὲς, εἴτι οἶδα, πῶς ἢ ζήλοτυπῇ ἢ Ἀφροδίτῃ πλὴν χάριν, ἢ ἢ χάρις ταύτῳ; Εἰμ. ὅτι ὁ Ἀπολλὸν ἐκείνῃ μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σῴσιον, ἡ δὲ Ἀφροδίτῃ ἐν τῷ ἑρατῷ. ἄλλως τε, φεῖ τὸν Ἀἰῶν ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνῃ ἐρα. ὥς ἐοίλογον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος τότε μέλει. Ἀπόλλων ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαίστον εἶδεναι; Εἰμ. οἶδεν, ἀλλὰ τί αὖ δράσαι δυνάιτο, γενναῖον ὄρῳν νειανίαν, καὶ στρατιώτῳ αὐτὸν; ὥς πλὴν ἡσυχίαν ἀγεί, πλὴν ἀπειλῇ γὰρ δεσμὰ τινα ὀπληχρήσας αὐτοῖς, καὶ συλλήψιδαι, θαλμυρεύσας ἐπιτῆς εὐνῆς. ΑΠΟ. οἶδα. εὐξαίμην δ' αὖ σοὶ τὸς ὁ ξυλληφθῆνός μινος εἶναι.

Hæc

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & La-
tonæ.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῦ
καὶ τὰ τέκνα ἔτικας παῖ Διὶ.
Λη. ἔπασαι ὦ Ηρα τοῖς
τὸν πίκτειν δυνάμιθα, δι-
ος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ηρα. ἀλλ'
οὐ μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χε-
σμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄ-
ριστος, καὶ κατακινδύνηκεν ἡ-
μῶν τ' ἕρανδον, καὶ πῶς Αφρο-
δίτην ἔγχευε, καὶ συνεδάξεν
αὐτῆς. οἱ δ' σοὶ παῖδες,
ἡ μὲν αὐτῇ ἀρετικῇ, πέρα τ'
μέγας, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τι-
λεπταῖον, ἐς πῶς Σκυθίαν ἀ-
πελθούσα, πάντας ἵτασιν
ὅσα ἐδίει ξυνοκτονῶσα, καὶ
μυμωρὴ τὴν Σκύθας αὐ-
τῆς, ἀνθραποφάγους ὄντας.
ἡ δ' Ἀπόλλων φερομένηται
μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
ξοῦν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
ἱατρός εἶναι, καὶ μαντικῆς.
καὶ κατασυσάμενος ἐργα-
σίῃα τ' μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν
Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ καὶ
ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ τὴν
χρυσέην αὐτῆς, λοξὰ καὶ
ἐπαμ-

Pulcros enimvero
Latona & liberos procrea-
sti Ioui. La τ. Non enim
omnes, ὦ Iuno, tales pa-
rere possumus, qualis
Vulcanus est. Iy η. At
hic claudus quidem, uti-
lis certe tamen est artifex
optimus existens, ac cœ-
lū nobis exornauit quo-
que, Veneremq; vxorem
duxit, à qua & studiosè
obseruatur. Contra au-
tem tuorum liberorum,
altera quidem virilis ultra
modum, & montiuaga
est, & postremo in Scy-
thiam quoque profecta,
omnes sciunt, qualia co-
medat, hospites mactan-
do, ac Scythas ipsos imi-
tando, qui humana carne
vescuntur. Apollo autem
simulat quidem omnia
scire sese, & iaculari, & ci-
thara canere, & medicum
esse, & vaticinari. Et ere-
ctis vaticinandi tabernis
hic in Delphis, illic in
Claro & Didymis, deci-
pit consulentes se, obli-
qua, & in vtrinq; pattem
quæstionis propositæ incli-
nantiæ

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc questum facit, & ditescit. Multi enim amētes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur utiq; a prudentioribus, quod pleraq; falsa ac ficta dicti-
 ter, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfec-
 turus amasium suum es-
 set disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum. Quare non vi-
 deo, qua causa pulciores liberos te quam Nio-
 ben illam, procreasse pu-
 taris. L A T. At vero li-
 beri hi, hospitum macta-
 trix ista videlicet & men-
 dax vaticinator ille, scio
 quo pacto mordeant te,
 dum conspiciuntur inter
 deos, & maxime quan-
 do hæc quidem ob pulcri-
 tudinem laudatur, ille
 autem citharam personat
 in conuiuio, omnibus ip-
 sum admiratione prose-
 quentibus. I v. Nequeo-
 risum continere Laton. Il-
 lum ne admirantur? Quē
 Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐ-
 κείτους τῆς ἐξωθήσεως ὑπο-
 κρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον
 εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλε-
 τῇ μὴ ὑπὸ τοῦ τοιούτου.
 πολλοὶ γὰρ οἱ αἰετοὶ, καὶ
 παρείχοντες αὐτὲς κατα-
 γοντευσάς. πλεὺς ἐκ ἀγνο-
 εῖται γὰρ ὑπὸ τῆς σμειωτέ-
 ρων, τὰ πολλὰ περατευό-
 μενος. αὐτὸς γὰρ ὁ μάν-
 τις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὴ
 τὸν ἐρώμενον τὸν Δίσκοφ, ὃ
 περιμαντεύσατο δὲ, ὡς
 φεύζεται αὐτὸν ἡ δάφνη,
 καὶ ταῦτα ἔτω καλὸν καὶ
 κομῆτιν ὄντα. ὥστε ἐχ-
 ὄρῳ, καθότι καλλιτεκνοτέ-
 ρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λη-
 ταῦτα μὴ τοι τὰ τέκνα ἢ
 ξινοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαν-
 τις, οἶδαι, ὅπως λυπεῖ σε
 ἐρώμενα καὶ τοῖς θεοῖς, καὶ
 μάλιστα ὅταν ἢ μὴ ἐπαι-
 νῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κι-
 θαρίζει ἐν τῷ συμποσίῳ
 δαυμαζόμενος ὑφ' ἀπαί-
 των. Ηφαί. ἐγέλασα ὦ Λη-
 τῶν ἐκείνος δαυματὸς, ὃν ὁ
 Μαρσύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δῖχμα αἰ
 μῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 λειπεν αὐτὸς κρατήσας
 τῆ μουσικῆς; τοῦ δὲ κατα-
 σοφιδεύει ἀθλιος ὑπόπωλον,
 ἀδίκως ἄλγος. ἢ ὃ καλὴ σε
 παρθένος ἔτα καλὴ ὄσιν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὑφθίσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίοντος, φοβη-
 θῆσα μὲν ὁ νεανίσκος ῥῆξα-
 γερύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἱπαφῆκεν αὐτῷ τὸ κύν-
 ρας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι ἐ-
 δὲ τὰς τελευτάς ἐμαυτὸς,
 παρθένος γὰρ καὶ αὐτῇ ἔστα.
 Διὸ μέγα ὦ Ἥρα φρονεῖς,
 ὅτι ζῶεις τοῦ Διὸς, καὶ συμ-
 βασίλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τῆτο ὑβρίζεις ἀδελφεῖς. πλὴν
 ἀλλ' ὁ φομαί σε μετ' ὀλίγον
 ὥς δακρύουσαν, ὅπου ταν
 πικρατοῦ, ἐς τὴν γλῶ-
 σσιν, ταῦρος ἢ κύκνος γα-
 λῆμος.

Marsias, si iuste modo iu-
 dicare Musæ voluissent,
 excoriatset merito, ut qui
 ipse in Musica vicerat,
 nunc autem circummuch-
 tus miser ille perijt, iniu-
 ste sane damnatus. Hæc
 autē formosa tua virgo,
 ita formosa nimirum est,
 ut posteaquam animad-
 uertit sese conspectum ab
 Actæone fuisse, verita ne
 adolescens ille turpitudi-
 nem ipsius euulgaret, im-
 miserit illi canes. Ut inte-
 rim non dicam, quod ne-
 que parturiētibus obsteri-
 catura fuisset, si virgo vti-
 que & ipsa foret. L. A. T.
 Valde animo elato es Iu-
 no, eo quod cum Ioue
 concumbis, & vnā cum
 eo regnas, & propterea ab-
 que metu contumeliosa
 es. Veruntamē videbo te
 nō ita multo post rursus
 lacrymantem, quando
 te relicta in terram descē-
 derit ille, in taurum aut
 cygnum conuersus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμῶς.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γὰρ ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι
 γαλῶς

Quid rides Mercuri?
 M. R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi.
 A P O L. Dic igitur, vt &
 ipse auditis illis, tecum fi-
 dere possim. M A R. Ve-
 nus cum Marte concum-
 bens, deprehensa est, ac
 Vulcanus comprehensos
 illos vinculis constrinxit.
 A P O. Quomodo? Sua-
 ve enim quiddam dicere
 videris. M E. Longo iam
 tempore, opinor hæc sci-
 ens venatus est illos, &
 lecto occultis quibusdam
 vinculis circumdato, abi-
 ens ad fornacem opus fa-
 ciebat. Post hæc Mars in-
 greditur secreto vt quidē
 ipse putabat. Videt autē
 ipsum ex alto Sol, & rem
 ad Vulcanum defert. Vbi
 igitur lectum conscendisse-
 rent, & in opere essent,
 & iam intra retia teneren-
 tur, circumuoluuntur ip-
 sis quidem vincula, astat
 autem Vulcanus. Illa igitur
 (nam & forte tum
 nuda erat) pudore affe-
 cta, non habebat, quo se
 tegeret. Mars vero, ab ini-
 tio fugere tentabat, spe-
 rabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse. Cæterum
 posteaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοῖότατα ὦ Ἀπόλλων εἶ-
 δον. Ἀπο. εἰπέ ῥα, ὡς καὶ
 αὐτοὺς ἀκούσας ἔχω συγγε-
 λᾶν. Εἰμὶ ἡ ἀφροδίτη ζυγω-
 ῖσα τῷ Ἀρει, κατεῖληπται
 καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδρασεν αὐτῶν
 ζυλλαβάν. Ἀπο. πῶς; ἡ-
 δὲ γὰρ τι ἔρεῖν ἔοικας. Εἰμὶ
 ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθέλοντιν αὐτὰς,
 καὶ περὶ τῶν ἐνὶ τῷ ἀφανῶ
 δισμᾷ περιθεῖς, ἐργάζετο
 ἀπὸ τῶν ὀπί τῶν κάμιναν.
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται
 λαθὼν, ὡς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥμιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἐργασίᾳ, καὶ ἐν τῷ ἐργα-
 ζομένῳ τῶν ἀρκύων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμᾷ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαιστος. ἐκείνη μὲν
 ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
 νῇ ἔσσει, καὶ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψατο αἰδεμένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἡλ-
 πιζε ἔρεῖν τὰ δισμᾷ.
 ἔπει-

ἵππη δὲ σωκίς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐκ-
τυτ' Ἀπο. τί ἔν ἀπέλη-
σεν αὐτοῦ ὁ Ἡφαίστος; Ἑρμ.
ἰδέτω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τοὺς θεούς, ὁπιδέκνυται πῶ
μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δ' ὅ γυμνοὶ
ἀμφότεροι κἀταγινυκότες,
ξυωδιεμῆροι ἐρυθρίωσι. καὶ
τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μοιχεύει αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Ἀπο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς πλεῖστος, ἐκ αἰδέϊται
καὶ αὐτὸς ὁπιδέκνυμενος
πῶ αἰσχύνει τοῦ γάμου;
Ἑρμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ὅτι-
γίλῃ αὐτοῖς ἰφεισάς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ χεὶ τάλαντες εἰ-
πῆν, ἐφθόνην πρὸ Ἀρηι, μὲν
μόνον μοι χεύσαντι πῶ καλ-
λίστω θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδι-
μῆς μετ' αὐτ'. Ἀπολ. ἐκ-
ὦ καὶ δεδεῖσθαι αὐτὸν ἰσ-
μντας ὅτι τέτω; Ἑρμ.
οὐ δ' ἐκ αὐτοῦ Ἀπολλων;
ὡς μόνον ἐπειθάν. ἐπαυ-
νέσσομαι γὰρ σι, ὡς μὴ τὰ
ἴσθια καὶ αὐτὸς εὐξή ἰ-
δών.

Heras

neque effugere quoquam
posse, supplicare cepit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M E.
Nondum, sed conuoca-
tis dijs, spectandum ipsis
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis
deorsum capitibus erube-
scebant. Atque adeo spe-
ctaculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. A P O. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugij.
M E K. Per Iouem, quip-
pe qui etiā arrideat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuif-
set, sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa vna esset.
A P O. Proinde & tu li-
gari hoc pacto sustineres?
M E R C. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, vbi vi-
deris.

Iuno

Iunonis & Io-
uis.

Ηρας καὶ Διὸς.

Et quidem erubescere-
rem ὁ Iupiter, si mihi ta-
lis esset filius effœminat⁹
adeo, & perditus ebrie-
tate. Mitra quidem reli-
gata coma incedens, vt
plurimum autem cum in-
sanis mulieribus consue-
tudinem habens, mollior
ipsis illis, ad tympana &
tibias & cymbala choreas
agens, & in summa cuiuis
magis, quam patri tibi si-
milis. I v p. At vero hic
mitratus & mulierosus nō
solum ὁ Iuno, Lydiam
subiugauit, & eos qui ad
Tmolū habitant, cepit,
præterea & Thraces
sub se redegit, verumet-
iam contra Indos profe-
ctus, cum muliebri isto
exercitu & elephantos ce-
pit, & terra potitus est,
ipsūque regem, qui ali-
quantulū resistere ausus
fuerat captiuū abduxit.
Atque hæc omnia fecit,
saliciens pariter & choream
ducens, hastis vtendo he-
deraceis, ebrius interea,
vt ais, atq; furore corte-
ptus. Quid si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἤρχομαι αὖτ' ὡς
Ζεῦ, ἢ μοι τοῖστος ὡς υἱὸς,
Θῆλος ἔτω, καὶ διαφραγμένος
ὑπὸ τῇ μέθῃ. μίτρα μὲν αἰα-
διδμένος, πλὴν κέριον, τὰ
πολλὰ δὲ μαινερῶμαι γυναι-
ξίσμων, ἀερότερος οὐτῆς
ἐκείνων, ὑπὸ πυμπάοις καὶ
αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
ων. καὶ ὅλως παντὶ μάλλον
ἰοικώς, ἢ σοὶ τὸ πατρί. Ζεὺς.
καὶ μὲν ἔτος γε ὀβελυμί-
βης, ὁ ἀερότερος τῶν γυναικῶν,
ἢ μόνον ὡς Ηρα πλὴν Λυδίαν
ἐχρέωσατο, καὶ τοὺς καλοικῶν-
τας τῇ Τρωῶν ἐλαβε, καὶ τοὺς
δράκας ὑπογάγει, ἀλλὰ καὶ
ἐκ' Ἰνδοῦ ἐλάτας τὴν γυναι-
κείῳ τέτρω σρατιωτικῷ τοῦ
τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τῶν χό-
ρης ἐκράτησε, καὶ τῇ βασιλείᾳ
πρὸς ὀλίγον αἰτίστωαι πολ-
μήταρτα, αἰχμάλωτον ἀπή-
γαγε, καὶ ταῦτα ἀπαντὰ ἔφα-
ξεν. ἐρχόμενος ἄμα καὶ χορεύ-
ων, θύρτοις χερσίνος κισθίοις
μεθύων, ὥς φησὶ, καὶ ἐπιβάζων.
εἰ δέ τις

οὐδὲ τις ἐπιχίρεισι λοιδόρη-
 σαμένη αὐτῇ, ὑβρίζας ἐς πλὴν
 τελευτῶν, καὶ τὸν ἐτιμωρή-
 σατο, καὶ κατέδυσας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαρῆναι ποι-
 ῖσας ὑπὸ τῇ μητρὶς ὥπρῃ νε-
 κρῖν. ὅρῳς ὥς ἀνδρῶν ταῦτα,
 καὶ ἐκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; οὐ
 γὰρ παιδιὰ καὶ τρυφή πρόσειπν
 αὐτῷ, οὐδέ τις φθόνος, καὶ μά-
 λιστα ἐκ λογίσαι τὸ τίς, ὅπως
 εἰ νύφωι ὅντος ἡ, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 σὺ μοι διὰ τοῦ ἐπαυριᾶς καὶ τὸ
 εὐριμα αὐτῷ πλὴν ἀμπελον,
 καὶ τὸ ὄνον, καὶ ταῦτα ὅρων
 οἷα ἐκ μεθυδιέντις ποιεῖσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ἕβρην
 τρυπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
 μέντες ὑπὸ τοῦ πόντου. τὸν
 γοῶν Ικαρίου, ὃν πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κλήμα, οἱ ξυμπότῃ
 αὐτοὶ δέφθιραν, παίοντες
 τὰς δικάλλους. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φησὶ. οὐ γὰρ οἷος ταῦ-
 τα, οὐδέ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ γὰρ ἀμετρὸν τῷ νόμῳ, καὶ
 τὸ πρὸς τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖν τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτὸν

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc vicisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicando, vel a matre, per-
 inde ut hinnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 lusibus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogitet, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. IV. Tu mihi vi-
 deris etiā laudare inuen-
 tam ipsius, vitem videli-
 cet, & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriari
 isti facitent, titubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa, in-
 sanientes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donauit palmitem,
 ipsi cōporatores perdid-
 erunt exdentes ligonibus.
 I V P. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & ultra quā decet, &
 satis est, repleti mero. Ce-
 terum si quis moderate

D

bi-

bibat, hilarior ille quidē
& suavior fieri solet. Qua-
lia vero Icarī⁹ passus est,
tale nihil vlli compoto-
rum facile fuerit. Sed tu
adhuc zelotypia affici vi-
deris, ac Semeles remini-
sci, Iuno. Siquidem ea-
res Dionysij calumniaris,
quæ sunt omnium pul-
cherrimæ.

Veneris & Cupidi- nis.

Quid tandem in causa
est, Cupido, vt cum reli-
quos Deos omneis ador-
tus expugnaris Iouem
ipsum, Neptunum, Apol-
linem, Iunonem, me de-
niq; matrem, ab vna Mi-
nerua temperes, vtq; ad-
uersus hanc nec vllum ha-
beat incendium tua fax, &
iaculis vacua sit pharetra,
tum & ipse arcu careas,
neq; iaculari noris? C v.
Equidē hanc metuo,
mater, est enim formida-
bilis truculantoque aspe-
ctu, ac ferocitate quadam
supra modū virili. pinde
si quando tenso arcu petā
illam, galeæ crissam qua
tiens, expauescit me, &
ireme-

αὐ ἑμμετρα πίνω, ἰλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων χροοῖτ' αἴ-
σιον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, ἐ-
δὲν αὐ ἐργάσατο ἐδένα τῆς
ξυμποῦς. ἀλλὰ σὺ δῆτιζή-
λοπυπῆν τοίκας ὦ Ἡρα, καὶ
Σιμέλης μνημονεύειν, εἴ γε
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ
κάλλιστα.

Αφροδίτης καὶ Ἐρώτος.

Τί δὴ ποτε ὦ Ἐρως, πῶς
μὲν ἄλλους θεὸς κατηγω-
νίσω ἅπαντας, τὸν Ποσει-
δῶ, τὸν Ἀπόλλω, πῶς Πέ-
αν, ἐμὲ πῶς μητέρα, μόνης
δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι
ἢ δᾶς, κενὴ δὲ ὤσων ἢ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἐρως. δέδια ὦ
μητὲρ αὐτίω. φοβερά γάρ
ἐστ, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς
ἀνδρική. ὅπτεαν, ἐν ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτίω, ὅπτευσσα τὸν
λόφον. ἐκπλήθει με, καὶ
καὶ τῶς α-

ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀ-
 ποξέει με τὰ τοξόματα
 ἐκ τοῦ χειρῶν. Αἶφρο. Αἶφρο
 γὰρ ἔφωδισαυς αὐτόν, καὶ
 ἔμωσ' ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ
 νίκηκα. Εἰ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκὼν προσίταί με,
 καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθνη-
 τὰ δὲ ὑφορᾷται αἶψα καὶ
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως πα-
 ρέπιπλυν, πλοῦτον ἔχων πλὴν
 λαμπράδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
 σσι, φησὶ, νῦν τὸν πατέ-
 ρα τὴν δόξατιν σε διαπεί-
 ρασα, ἢ τοῦ ποδοῦ λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὸν τάρα-
 ρον ἐμβαλεῖσα, ἢ αὐτὴ δι-
 απασαμένη, διαφθερῶ.
 πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε.
 καὶ ὅτε δὲ δριμύ, καὶ
 ὅτε τοῦ εὐθὺς ἔχει ἀρ-
 σιπὸν τι φοβερὸν, ἐχίδ-
 ναις κατάκομον, ὅτε ἐγὼ
 μάλα δέδια. μεμολύ-
 πται γάρ με καὶ φεύγω
 ὅταν εἶδω αὐτό. Αἶφρο.
 ἀλλὰ πλὴν μὲν ἀθλαῶν δέ-
 διαι ὡς φησὶ, καὶ πλὴν Γορ-
 γίνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
 θείς

tremebundus fio, sic vt
 arma mihi ē manibus ex-
 cidant. V n. Atqui Mars
 an non erat hac formida-
 bilior? & hunc tamen su-
 peratum exarmasti? C v.
 Imo ille cupide me reci-
 pit, atque vltro etiam in-
 uitat, verum Minerva
 semper adductis supercī-
 lijs obseruat, quin aliquā
 do, temere ad illum ad-
 uolauī, facem propius ad-
 mouens, at illa, siquidem
 ad me accesseris, inquit,
 per parentem Iouem,
 quouis modo te confe-
 cero, aut lancea te trans-
 figam, aut pedibus arre-
 ptum in tartara dabo
 præcipitem, aut ipsa te
 discerpam. Plurima item
 id genus comminabatur.
 Ad hæc acribus obtuetur
 oculis, postremo & in
 pectore faciem quandam
 gestat horrendam, vipe-
 ris capillorum vice coma
 tam, hanc nimirum ma-
 gnopere formido, terri-
 tat enim me, fugioq; quo-
 ties eam aspicio. V n.
 Esto sane Minervam me-
 tuis, vt ais, atque huius
 gestamen Gorgona refor-
 midas, idq; cum Iouis ip-

sus fulmen non formidaveris. Ceterum Musæ quam ob causam abs te non feriuntur, atq; à tuis iaculis turæ agunt? num & hæ cristas quatiunt, aut Gorgonas prætendunt? C v p. Reuerceor eas, ô mater. Graues enim sunt, & semper aliquid curant, & cantionibus animum intentum gerunt, quin ipse etiam non raro illis assisto, carminis suauitate delinitus. V n n. Esto, nec has adoriris propterea quod sint reuerendæ. At Dianam quæ tandem gratia non vulneras? C v p. Vt breuiter dicam, hanc ne deprehendere quidem vsquam sum potis, quippe perpetuo p montes fugitantē, ad hæc alterius cuiusdam sui cupidinis illa tenetur cupidine. V n. Cuius ô gnare? C v. Venatu ceruorum & hinnulorum, quos infestatur vt capiat, ac iaculo figat. Ac prsum tota rerû huiusmodi studio tenetur tamen si fratrem eius q ni mirû arcu valet & ipse feritq; eminus. V n n. Teneo gnate, cû sexpennum-
ro sa-

Δεις τὸν κραυγὴν τοῦ Διὸς. αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι ἄπρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κείναι λίφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προβάλλουσιν; Ερμ. αἰδοῦμαι αὐτὰς ὡ μῆτερ. σημαὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδ' ἔχουσι. καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Ἀφροδ. ἴα καὶ ταύτας, ὅτι σημαὶ. τίω δὲ Ἀρτεμὶν τίνος ἔνικα οὐ τιτρώσκει; Ερμ. τὸ μὲν ὅλον; οὐδὲ καταλαβὴν αὐτῶν εἶδ' ὅτε, φύγουσαν αἰεὶ διὰ τῆς ὁρῶν, ἔτα καὶ εἰδὼν τινὰ ἔρωτα ἦδ' ἔρᾳ. Ἀφροδ. τίνος ὦ τέκνον; Ερμ. Δίῃ καὶ ἑλέφον καὶ περὶ ὧν, αἰετὸν τε διώκουσα, καὶ καταταξέουσιν, καὶ ὅπως πρὸς πᾶσι τοιούτῳ ὅσῃ. ἐπεὶ τὸν γὰρ ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῃ καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκκρόλον. Ἀφροδ. εἶδα ὦ τέκνον, πολ-
λα

ἀδ' ἔκεινον ἐτίξουσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Ζεὺς.

Deorum Iudici-
um.

Ἐμὴ λαβὼν τετὶ τὸ
μῦλον, ἀπὶθι ἐς πλὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμυ
παῖδα, τὸν βυκόλον. νό-
μι δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρεω, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ Πάρι, κα-
λὺν ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
δυσίαις, ἢ τις αὐτῷ ἢ καλ-
λίστη ὅσι. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῦλον. ὧρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῶν
αἰταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαθῆ-
μαι πλὴν δίκαιαν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
ἔγι οἶόν τι λῶ, ἵδως αὖ
ἀπάσαι νικητὰς εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα,
παντὶ ἀπὸ χράνιδι ταῖς
κρίσεσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐ-
τὸς ἐκ ἐπιτάξεως ὑμῶν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomum, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, ac
dic illi, Iupiter, inquit,
ὁ Pari iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium, ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipse vos abea-
tis ad iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
critudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putauerit. V E N. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præsitus nobis iudicem, præsenti animo itura sum ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neq; nos, Venus timeamus quicquam etiam, si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes? auertis te, & erubescis? Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neque malum aliquod inferatis ipsi adolescenteulo. Neque

κατ' ἑξῆς. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ
φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε βασιλι-
κὸς μὲν ὄντι, καὶ Γανυμήδης
τέττε ξυγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφίλης καὶ ὄρεος, καὶ ἐν αὐ-
τῇ αὐτὸν ἀπαξιώσῃται τοι-
αύτης θείας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶ-
μον αὐτὸν ὁπτήσῃσας ἡμῖν
δικαστῶ, θαρρύνουσα βαδίσ-
μαι πρὸς τὴν ὁπιδείξω. τί
γὰρ αὐτῷ καὶ μωμήσεται με;
καὶ ὅτι καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τὸν ἀδελφον. Ηρα. ἐδ' ἡ-
μεῖς ὦ Αφροδίτη διδά-
μην, ἐδ' αὐτῷ ὁ Ἄρης ὁ σὸς
ὁπτήσῃ τὴν δίταν, ἀλ-
λὰ διχόμεθα καὶ τέτον, ὅς
τις αὐτῇ, τὸν πάριν. Ζεὺς. ἦ
καὶ σοὶ ταῦτα ὦ σύγατρε
συνδοκεῖ; τί φῆς; ἀποσφύ-
φῃ, καὶ ἐρυθρίῃς; ἐστὶ μὲν
ἴδιον τὸ αἰδέσθαι καὶ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ὅσ' παρθέ-
των, ὁπνέως δὲ ὁμῶς ἄ-
πιτε ἔν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπῆναι τὴν διασῇ αἰ νε-
ρικημέναι, μὴδὲ κακὸν
ἐν τῇ ψυχῇ τῇ νεανίσκῳ.
ὁ γὰρ

ὃ γὰρ οὐδὲν τι ἐπίσης εἶναι
καλὸς πάσας. Ερμ. προ-
οίμεν εὐθὺς τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγέμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδείας ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρσύνετε, ὅσα
ἐγὼ τὸν Πάριον, παῖδας
ὅτι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικῶς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρι-
τεν ἱκανώτατος, ἢ ἂν
ἐκείνος διπλάσις κακῶς.
Αφροδ. τεῦτα μὲν ἅπαν
ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶ-
ναι τὸν Δικαστὴν. πότρεα
δὲ, ἀγαμὸς ὅτιν ἔσται,
ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σωεί-
σῃ; Ερμ. ἢ πάντε-
λως ἀγαμὸς ὅτιν, ὃ Ἀ-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ σωοικεῖν ἰδαία γυ-
νῇ, ἱκανὴ μὲν, ἀγροίκος
δὲ, καὶ σπειρῶς ὄρεος,
ἀλλ' ἢ σφοδρὰ περσέ-
χῃ αὐτῇ ἔοικε, τίνας
δ' ἐν ἑνὶ ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λος ἡρόμεν. Αἰν. παρὰ-
πρὸς-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M. R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo este.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amoris deditus, & ad
taliam disceptanda maxime
idoneus, neque ille faci-
le iudicauerit male. V. R.
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet nobis
iudicem. Vtrum au-
tem & vxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipso cohabitât? M. R.
Non omnino absq; vxore
est Venus. V. R. Quo-
modo hoc dicis? M. R.
Videtur quædam cum eo
habitare mulier Idæa, sic
satis formosa, cæterum
rustica atq; inter montes
male consueta. Sed non
admodum adhibere ani-
mum ipso videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullius sane rei,
sed ita temere in mentem
venit. M. R. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M. & R. Nihil mali. Minerua hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. I. N. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M. & R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M. I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M. & R. Non videtur. M. I. N. Quid autem, bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus est? M. & R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autē facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc conqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M. & R. Etiā hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauius ne feras, neue pures

πιστεύεις ὅ ἔσται ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογέμενος; Ερ. ἰδὼν ὃ Ἀθλωᾷ δεινόν, ἰδέεσθαι ὑμῶν. ἀλλ' ἔρετ' ἔμε, οἱ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄσιν; Αθ. ὡς δὲ τι τὰ το πολυπραγμονεῖσα; Ερ. μὴς. ἐκ εἶδα. φησὶ δ' ἔν ὅτι ἄλλως ἐπιλθόν, ἐκ Ἰξίπιδος ἤρετ' ἔμε. Αθ. τί ἔν ἄγαμος ὄσιν; Ερ. ἢ δοκῶ. Αθ. τί δὲ οὗ πολυπραγμονεῖσιν αὐτῷ ὀπιθυμία, καὶ φιλόδοξος τις, ἢ τὸ πᾶν βυκόλος; Ερ. τὸ μὴ ἀληθὲς ἐκ ἔχον λόγον. εἰπάειν δὲ καὶ, γένεσθαι, καὶ τέτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεισθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὄρεας ἰδὼν ἐγὼ μέμφομαι, ἰδέεσθαι προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ ἐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο διὸ μὴ χαλεπῶς, ἢ ἔχον, ἢ μὴ δ' οἶκ' μ' ο-

μφοκτεῖν, ὅτι καὶ ταύτη
κατὰ τὸ ἀπὸν ἀπικρι-
νέμεν. ἀλλὰ μιταξὺ λό-
γων ἔδω πολλὸν ἀρῶντες, ἀ-
ποπάσταμιν ἢ ἀσέρον, καὶ
χρῆν γὰρ κατὰ πῶν φρυγί-
αν ἐσθλόν. ἔγω δὲ καὶ πῶν
Ἰδν ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
ὄλον ἀκρίβως. εἰ δὲ μὴ ἴξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ἰμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὅστις; ἢ γὰρ καὶ
μοι φαίνεται. Εὐμ. ταύτη δὲ
Ἡρα. πρὸς τὰ λατὰ σὺν πρὶ,
μὴ πρὸς ἀκρὸν πρὸ ὄρε. πα-
ρὰ δὲ πῶν πλουραῖ, ἔτι τὸ
αὐτὸν, καὶ πῶν ἀγέλιον ὀ-
ρεῖς; Ἡρα. ἀλλ' ἔγω ὄρω πῶν
ἀγέλιον. Εὐμ. τί φησ, ἔγω ὀ-
ρεῖς βόδια κατὰ τὸν ἰμῶν
ἰσσοὶ δάκτυλον, ἐν μέσῳ
ἢ πετρῶν περὶ χεῖμα;
καί τινα ἐν τῷ σκοπέῳ κα-
ταβάντα, καλαῦρον παρῶν
τα, καὶ αἰσχροῦτα μὴ πρὸ-
σω διασπιδναῖς πῶν ἀγέ-
λιον; Ἡρα. ὄρω γὰρ, εἴη
ἐκείνός ἐστιν. Εὐμ. ἀλλ' ἐκεί-
νος, ἐπεὶ δὲ πλουραῖ ἐσ-
μὲν

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Verū
interea dum sermones ce-
dimis, iam multum pro-
gressi, reliquimus. post
nos stellas, & propemo-
dum Phrygiam contingi-
mus. Ego vero etiam I-
dam video, adeoque totum
Gargarum exacte, & si
non fallor, ipsum quoque
iudicem vestrum. Paridē.
I V N. Vbi autem is est,
neque enim ipsa etiam
video illum. M E K. Hac
versum, Iuno ad sinistram
respice, non ad summum
montem, sed secundum
latus vbi antrum illuc, &
armentum vides. I V N.
At non video armentum.
M E K. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc dignum, ex
medijs rupibus progre-
dientes, & quendam in
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I V N. Video
nunc tandem, si modo
ille est. M E K C V. Ille
vero. sed quia prope iam

sumus, in terram, si vide-
tur, demissi, pedibus fa-
ciamus iter, ne conturbe-
mus illum, superne ex im-
prouiso deuolando. I V.
Recte dicis, atque ita fa-
ciamus. Cæterum postea-
quam descendimus, tuum
iam est Venus, vt præeas,
ac viam nobis ducendo
commonstres. Tu enim,
vt consentaneum est, lo-
corum perita es, quippe
quæ sæpius, vt fertur fa-
ma, huc ad Anchisem
descenderis. V A N. Non
admodum, Iuno, me
tua ista mouet dicacitas.
M E N. Atque igitur ego
vos ducam. nam & ipse
frequenter in Ida versatus
sum, quando Iupiter ama-
bat adolescētulum istum
Phrygem, ac sæpius huc
venī, ab illo missus, vt
quid ageret puer, obser-
uarem, & cum iam in a-
quilam conuersus esset,
vna quoq; cum ipso ade-
ram, & vna formosum il-
lum subleuabam. Et si-
modo satis memini, ab
hac ipsa rupe illū in sub-
lime abripuit. Nam hic
quidem forte dum fistula
canebat ad ouile, Iupiter
autem

μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκοῖ,
κατασάντες βαδίζομεν, ἵνα
μὴ διαλαράζωμεν αὐτὸν αἰώ-
θεν ὅς ἐστι ἀφανὲς καθιπτά-
μενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ
ἔγω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κα-
τεβίβηκαμεν, ὥρα σοι Ἀφρο-
δίτην περιέναι, καὶ ἡγεῖσθαι
ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τῷ
εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρί-
ου, πολλάκις, ὥς λόγος, κα-
τελθῶσα πρὸς ἀγχιόλῳ.
ΑΦΡΟΔ. ἰ σφόδρα, ὦ ΗΡΑ,
τάτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμ-
μασιν. Εἰ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡ-
γήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδείξι-
ται τῇ Ἰδῇ, ὅπῃ τὸ Ζεὺς ἦ-
ρα τοῦ μερῶν τῷ φρυγῆ.
καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ἵνα
ἐκείνῃ καταπιμθῆις εἰς
ἐπισκοπὴν τῶν παιδῶν. καὶ ὅπῃ
τε ἦδεν ἐν τῇ ἀντιόλῳ, συμ-
περιτάμην αὐτῷ, καὶ σωτ-
εράζον τὸν καλόν. καὶ εἶχε
μέμνημαι, ὅπῃ ταυτησὶ τῆς
πέτρᾳς αὐτὸν ἀνέρεπασεν. ὁ
μὲν γὰρ τότε ἐπύχευε συρίζων
πρὸς τὸ ποιμνίον. κατεπτά-
μηνος δ' ὅπῃ εἶδεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς,
κέφαλος

κίφος μάλα τοῖς ὄνυξι περι-
 βάλλον, καὶ τῷ σώματι τὴν
 ὀπὲ τῇ κεφαλῇ τιάραν δα-
 κών, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
 παραγμένον, καὶ τῷ τραχή-
 λῳ ἀπὲρ αὐμυλῶν ἐς αὐτὸν
 ἀπελέποντα. τότε ἔν ἐγὼ
 τὴν σύγγα ἔλαβον, ὑποβί-
 βλακει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ
 δίκου. ἀλλὰ γὰρ ὁ διακτη-
 τὴς ἔτοσι πησίων, ὥστε
 σφτεῖσθαι αὐτὸν. χαῖρε
 ὀφθαλμοί. Πάρι, νῦν καὶ σύ-
 γα ὦ νεανίσκου. τίς δὲ ὢν
 δεῦρο ἀφ᾽ ἵσαι πρὸς ἡμᾶς;
 ἢ τίνες ταύτας ἀγεις τὰς
 γυναικας; ἢ γὰρ ὀπτιῖσθαι
 ἱεροπολεῖν, ἔγωγε γὰρ ἔσθαι
 καλά. Εὐμ. ἀλλ' ἔγωγε γυναι-
 κας εἰσίν. Ημεῖν δὲ ὦ Πάρι,
 καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην
 ἔχουσιν, καὶ μὲ τὸν Εὐμῆν ἀπέ-
 στελν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί πρέ-
 μεις, καὶ ὠχεῖσθαι; καὶ μὴ
 δέδωθι. χαλεπὸν γὰρ ἔδωκεν.
 κλυθεὶ δὲ σε δικαστῶν γενέ-
 σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐ-
 πεὶ γὰρ φησι καλὸς τε
 αὐτὸς εἶ καὶ σοφὸς τὰ ἐρω-
 τικά,

autem à tergo ipsi deuolans, leniter admodum
 vnguibus circumiectis, &
 ore in tiaram, quam su-
 per caput habebat, impres-
 so, in altum sustulit pue-
 rum, perturbatum, & cer-
 uice reflexa in ipsum in-
 tuentem. Tum igitur ego
 fistulam sustuli, abiecerat
 enim illam præ timore.
 At enim arbiter hic pro-
 pe est, quare compelle-
 mus ipsum. Salus bubul-
 ce. Paris. Et tu certe ado-
 lescens. Quis autem ipse
 es, qui huc ad nos adue-
 neris, aut quas nam has
 adducis mulieres? Non
 enim eiusmodi apparent,
 quæ in montibus versari
 commode queant, formo-
 sæ adeo cum sint. M. & n.
 At non mulieres sunt. Iu-
 nonem vero ὦ Pari, & Mi-
 neruam & Venerem vi-
 des, & me Mercurium vi-
 delicet, Iupiter ad te mi-
 sit. Sed quid tremis, &
 expallescisne metue, ni-
 hil enim periculi hic. Iu-
 bet autem te iudicem esse
 pulcritudinis ipsarum.
 Quandoquidem enim, in-
 quit, & formosus ipse es,
 & doctus rerū amatoria-
 rum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autē præmium scies, lecto hoc pōmo. P A R. Cedo, vt videam quid fibi etiam valit, Pulcra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atque vrbanoꝝ magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuentia num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abfistere vult, sed cuicumque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transferit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt,

εἰς

τιμὰ, σοὶ δ' ἄγῳσι δῶκεται τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄβ-
λον εἶναι, ἀπαγνὸς τὸ μῆλον.
Παρ. φέρε' ἴδω τί καὶ βέλ-
λῃται. ἢ καλὴ, φησι, λαβέ-
ται. πῶς αὖ ἐν ᾧ δέσποτα
Ἑρμῇ δωρηθείω ἰγὼ θνητὸς
αὐτὸς καὶ ἄχρῳκος ὢν, δικα-
στὴς γυνέως παραδίδε δίκας,
καὶ μείζωνος ἢ κατὰ βουλό-
λον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρείνεν
ἢ δέξων μᾶλλον, καὶ ἀσυ-
κῶν. τὸ δὲ ἐμὸν, αἶψα μὲν
αἰγὸς ὑποτέρα ἢ καλλίον,
καὶ δάμαλις ἄλλης δαμά-
λιος, τάχ' αὖ δικάσασαι
κατὰ πλὴν τέχνῃν αὐτῇ δὲ
πῶσ' αἰτεῖται οὐσίαν καλὰν, καὶ
ἐκ οὗδ' ὑπὸς αὐτῆς ἵεσθαι τῆς
ἐτέρας δὲ πλὴν ἐτέραν με-
ταγὰγοι πλὴν ὅσον ὑποσώ-
σαι. ἢ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ
ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τέ-
τε ἔρχεται, καὶ τὸ πα-
ρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ'
ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνῃ
καλὸν ἕξει, καὶ παραμύ-
νη, καὶ ὑπὸ ἢ πλεον-
στον

ὅν παραλαμβάνεται. καὶ
 ὡς περικύβηται μοι τὸ κάλ-
 λος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιέ-
 λαφί μοι καὶ ἀχθομαι, ὅτι
 μὴ, καὶ αὐτὸς ὡσπερ ὁ Ἀργεὺς
 ὅλη βλέπειν δι' αὐμοῦ τῆς
 σφύματι. δοκῶδ' αἶ μοι
 καλῶς δικάσαι, πάσαις
 ὑποδοῦς τὸ μῦλον. καὶ γὰρ
 αὐ καὶ τόδε, ταύτην μὲν
 ναὶ συμβέβηκε τῇ Διὶς ἀδελ-
 φῷ καὶ γυναικί, ταύτας
 δ' ἀδελφίσσας. πῶς οὖν οὐ
 χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;
 Ερμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ
 ὡς τι ἀναδιδῶαι πρὸς τοῦ
 Διὸς κτελεσμένον. Ἀλέ-
 ξ. τῷτο δ' Ερμῷ πῶς αὐ-
 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχον
 μιν τὰς δύο τὰς νινικηρῶας,
 ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν
 ἰγνῶσαι τίς διαμαρτίαν.
 Ερμ. οὕτω φασὶ φοιῶντες.
 Ἀλέξ. δὲ σοι ἤδη πειράσθην
 μὴ κρίσις. Ἀλέξ. πειρασθ-
 μένα. τί γὰρ αἶ καὶ πάθοι-
 τις; ἐκείνη δὲ πρῶτον
 εἰδέναι βούλομαι, πότερα
 ἔξαρξίσι σκοπῇ αὐτὰς ὡς
 ἔχον-

ceu per successionem ex-
 cipitur. Er in summa, cir-
 cumfusa mihi est pulchri-
 tudo ipsarum, & totum
 me complexa tenet. Ac
 doleo, quod non & ipse,
 quemadmodum Argus
 ille, toto corpore videre
 possum. Videor autem
 mihi, bene tum iudicasse,
 si omnibus primum hoc
 reddidero. Nam & rursum
 illud quoque accedit, quod
 hæc quidem Iouis soror
 & coniunx est, illæ vero
 filix. Quomodo igitur
 non periculosum etiam
 hoc pacto iudicium hoc
 fuerit? M. N. Nescio,
 nisi quod non licet detre-
 ctare Iouis imperium. P. A.
 Vnum igitur hoc, Mercu-
 ri, persuadee ipsis, ne suc-
 censeant mihi dux illæ
 reliquæ, quæcunque victæ
 fuerint, sed quicquid pec-
 catum videbitur, id solis
 oculis imputent. M. N. N.
 Ita facturas se aiunt, tem-
 pus, autem iam tibi est,
 ut peragas iudicium. P. A.
 Faciemus periculum, quid
 enim agat quisquam? Cæ-
 terum illud primum sci-
 re volo, utrum satis erit
 spectare ipsas, ut nunc
 sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, vt diligentius examinari eo possint. M E R. Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. P A R. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. M E R. Exuite, heus, vos. Tu vero inspice eas. Ego interrim auertam me. I V N. Recte ô Paris. Atq; prima certe exuam me, vt noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulchra. P A R. Exue & te ô Venus. M I. Ne prius ipsam exueris, ô Paris, quâ cestum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot colorib. fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam formam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δύναιται πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὕψους ; Ερ. τὺτο μὲν σὸν αὖ ἦν τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω ; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. Ερμ. ἀποδυτε ὦ αὖτις, σὺ δ' ὀπίσθιοι. ἐγὼ δ' ἀποσφραίσω. Ηρα. καλῶς ὦ Πάρι, καὶ πρῶτον γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης, ὅτι μὴ μόνον ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μὲν δὲ τὰ βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὅπως δὲ εἴμι παῖσα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀποδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. Αθ. μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσης ὁ Πάρι, πρὶν αὖ τὸν κιστὸν ἀποθῆται. Φαρμακίς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγυγνέω δι' αὐτοῦ, καὶ τοι γε ἐχέω μὴ δ' ἔτι κατεκαλλωπισμένῳ παρῆναι, μὲν δὲ τοσαῦτα ἐντετρημένῳ χρωμάτων, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι-

ὁπδεκνύειν. Παρ. οὐ λέ-
 γουσι τὸ πρὸ τοῦ κεφαλῆ, καὶ
 ὑπόθε. Αφροδ. τί ἐν ἱ-
 χί καὶ σὺ Αθλιῶ πῶς κέ-
 ρω ἀφελῆσα, φιλικῶ πῶς
 κεφαλῶ ὁπδεκνύεις, ἀλλ'
 ὁπδεκνύεις τὸν λόφον, καὶ
 τὸν δικαστῆν φοβεῖς; ἢ
 δίδας, μὴ σοι ἐλέγχεται
 τὸ γλαυκὸν ἔξ ὀφθαλμῶν
 αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ βλέπομε-
 νοι; Αθλ. ἰδὲ σοι ἡ κέρυς
 αὐτῇ ἀφίηται. Αφροδ. ἰ-
 δὲ σοι καὶ ὁ κεῖς. Ηρα. ἀλλ'
 ὑποδυσώμεθα. Παρ. ὦ
 Ζεῦ τεράστιε τῆς Δέας, τῆ
 κάλλεος, τῆς ἡδονῆς, οἷα μὲν
 ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλι-
 κὴ αὐτῇ καὶ σιμῶν Σπολάμ-
 νη, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
 Διὸς; ὡς δὲ ὄρεα ἡδῶς, καὶ
 γλαφυρὸν τι καὶ πρὸς αὐτὴν
 ἐμειδίῃσιν. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ἄλλος ἔχω τῆς εὐδαιμο-
 νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
 καθ' ἐκάστῳ ἐπιδεῖν βέ-
 λωμαι, ὡς γὰρ γε ἀμφίβο-
 λός εἰμι, καὶ ἐκ οἶδα, πρὸς
 ὃ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη
 τὰς

mam nudā exhibere spe-
 ctandam. P A R. Recte
 sane admonent illud de
 cestro, atq; etiam de pone
 illum. V E N. Cur non
 igitur & tu Minerva galea
 deposita, nudum caput
 spectandum exhibes, sed
 concutis conum, & per-
 terres iudicem. An me-
 tuisti, ne tibi obijciat & re-
 prehendam cœruleū istud
 oculorum, si dempto ter-
 ribili isto aspiciatur? M I.
 Ecce tibi galea hæc abla-
 ta. V E N. Ecce tibi &
 cestus hic. I V. Sed ex-
 uamur tandem. P A R.
 O Iupiter monstrifice,
 quod spectaculum? quæ
 pulcritudo? quæ volu-
 ptas? qualis virgo hæc?
 ut vero regalis illa & ve-
 nerabilis effulget, adeoq;
 vere digna Ioue. Tuetur
 autem suaue quiddam &
 iucundum, ac blandum
 & illecebrosū etiam ar-
 risit. Sed iam satis habeo
 felicitatis huius. Si vi-
 detur autem, etiam se-
 orsum unamquamque in-
 spicere volo, quoniam
 nūc certe ambiguus sum,
 neque satis scio, ad quid
 etiam me referam, visu
 in

inomnes partes distracto.
V a n. Ita faciamus.
P a r. Abscedite igitur
 vos duæ. Tu vero Iuno
 hic mane. **I v n.** Manco.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam spe-
 rare, num pulcra victo-
 riz meæ dona propõsita
 tibi. Nam si me Pari for-
 miosorem esse iudicaue-
 ris, vniuersæ eris Asiæ do-
 minus. **P a r.** Non do-
 nis nostra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agetur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 sum erit. Tu vero accede
 Minerua. **M i n.** Adsum
 tibi. Quod si igitur me ð
 Pari, formosam esse iudi-
 cio declaraueris, hæud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. **P a.** Ni-
 hil minerua, opus mihi
 est bello, & pugnis. Pax
 enim vt vides, inpræsen-
 tia tenet Phrygiâ ac Ly-
 diam, & ab hostib. quic-
 quid est patris imperium,
 Sed tamen confide, neque
 enim eo minus feres, tam-
 etsi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὁψις περιπαρµένος.
 Ἀφροδ. οὕτω ποιεῖται. Παρ-
 ἀπτε οὐ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
 Ἡρα περιμένε. Ἡρα. πει-
 ρώω. κἀπειδὰν με ἀκριβέως
 ἴδῃς, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
 ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοὶ
 τὰ τῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
 μῆς. ὡ γὰρ με ὦ Πάρι δι-
 κασθῆς εἶναι κακῶ, ἀπά-
 σης ἔσῃ τῆς Ἀσίας διασώ-
 τῃς. Παρ. οὐκ ὅτι δάρεαις
 ἰδὼ τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
 ἀπθί. πειραξέξῃ γῶ, ἀπτε
 ἀδελφῇ. σὺ δὲ πρὸς θί. Ἀθην-
 αῖ. Ἀθῆ. παρῆσθηκά σοι κᾶ-
 τα ὡς με ὦ Πάρι δικασθῆς
 κακῶ, οὐποτε ἦσαν ἀπτε
 ἐν μάχῃς, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν.
 πολέμῳ γὰρ σὲ, καὶ νικη-
 φέρον ἀπειργάσομαι. Παρ.
 οὐδὲν Ἀθηνᾶ δέ μοι πολέ-
 μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
 ὥς ὁρᾷς τὰ νῦν ἀπτεχὲς πλὴν
 Φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
 ὑπολήμντος ἡμῶν ἢ τοῦ πα-
 τρός ἀρχῇ. δάξσει δέ. οὐ
 μειονεκτῆσεις γὰρ, κᾶν μὴ
 ὅτι δάρεαις δικάζομαι.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη, καὶ ὀπίθε
 πῶς κέρω, ἰκαῶς γὰρ εἶδον.
 πῶς Αφροδίτῳ παρῆναι
 κρεῖς. Αφροδ. αὐτῇ σοι ἐγὼ
 πλοῖον, καὶ σκάπη καθ' ἐν
 ἀκρεῖως, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέψαν ἐκεί-
 νῳ ᾧ μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ με ἄκκ-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλαι βρώσας
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁπῶιον
 ἔκ οἶδα, εἰ τίνα ἕτερον ἢ
 φρυγία τέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλος, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ὑπολιπνύτα τοῦ
 σκοπέλου, καὶ ταυταστὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρου τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ὑπο-
 λαύσεις ᾧ ὄρῳ; τί δ'
 αὖ ὑπάρτατο τοῦ σοῦ κάλ-
 λος αἱ βῆες; ἔπειτα δὲ
 ἤδη σοὶ γεγαμμέναι, μὴ
 μὲν τοὶ ἄχαιοι τινε,
 καὶ χωρίτιν, οἶαι κατὰ
 πῶς Ἰδῶ αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τίνα ἐν τῆς Ελλά-
 δας, ἢ Αργείων, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λακωνῶν οἶα-

πτε

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adeste tempus
 est. V a. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu prae-
 teruehendo, sed immoran-
 do singulis etiā mēbris.
 Quod si vero placet ὁ for-
 mose, etiā hanc mea dicta
 accipe. Ego enim iamdu-
 dum aspiciēs te iuuenem
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an vllum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulcritudinem, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 git, sed corrumpi pulcri-
 tudinem istam finis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autē te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam, aut in-
 digenam qualesper Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Arginam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditiōem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubens audiero, omne quicquid est, de illa te narrantem. V s. Est hæc filia quidem Leda, formosæ illius, ad quam Iupiter e cælo deuolauit, in cygnum conuersus. P A. Qualis autem aspectu est? V s. Candida quidem, qualem consentaneū est esse, e cygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerumque exercebat sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum pubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam ad

πρὸς ἡ Ελένη ὄρε, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' ἰδέειν ἑλάπων ἑαυτῆς. καὶ τὸ δὲ μέγιστον, ἐρωτικόν. ἐκείνη γὰρ οἱ καὶ μέγαν δεῖσσαιτόσε, οἷδι ἐγὼ, πάντα ὑπὸ λυγρὰ καὶ παρὰ χεῖρα, ἐνωτῶ ἐκδοτόν, ἔφετα, καὶ σωοικῆται. πάντας δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρ. ἰδὲν ὦ Ἀφροδίτη. καὶ δὲ ἰδέω αὖ ἀκούσαι σὺ, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὐτῇ θυγάτηρ μοι ὄρε Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπελ, κύκνος γενόμενος. Πα. ποῖα δὲ τις ἔοικεν; Ἀφροδ. λουκὴν μοι, οἷαν εἶκος ἐν κύκνῳ γεννημένην. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυναικὲς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιὰ ἑρική καὶ ἔτι δὴ τι πρὸς ἀνδρατος, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θήσεως ἀνδρὸς ἐτι ἀρπάκτατος. ἐμὴ, ἐλλ' ἐπεὶ δὴ περ

ὕπνῃ εἰς ἀκμὴν κατέειν ,
 πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαι-
 ῶν ἐπὶ τῷ μνηστῆρι ἀπώ-
 τισαν , ἀπεπείθον δὲ Μενέ-
 λαον τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους . εἰ δὲ θέλῃς , ἐγώ
 σοι καταγράξομαι τὸν γά-
 μον . Πά . πῶς φῃς , τὸν
 τίς γαμμήσεις ; Αφροδ.
 τίος εἰ σὺ , καὶ ἄρχακος , ἐγὼ
 οὐκ οἶδα , ὡς καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ὀρέων . Πά . πῶς ; ἐθέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι . Α-
 φροδ . σὺ μὲν ὑποδημήσεις
 ἐπὶ Δίαν δὲ τῆς Ἑλλάδος ,
 κῆπτιν δὲ ἀφίκεν εἰς τὴν
 Λακεδαιμόνα , ὅψεται σε
 ἡ Ελένη . τότε τοῦτον δὲ ,
 ἡμῶν αὖτῃ τὸ ἔργον , ἔπως
 ἐκασθέσεται σε , καὶ ἀπο-
 λήσῃ . Πά . τότε αὐτὸ
 καὶ ἀπίστον ἔσται μοι δοκεῖ , τὸ
 ὑπολεπῆσαν τὸν ἄνδρα ,
 ἐθέλῃσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
 συμπληρῶσαι . Αφροδ.
 Θάρρει τέτι γὰρ ἔτι κα-
 πῶδα γὰρ μοι ἐστὶν δύο κα-
 λὰ , ἡμεῖς καὶ ἔως . τέ-
 τι σοι παρδράσω ἡγεμό-
 νι τῷ

ad florem ætatis pervenisset , optimi quique Achi-
 uorum ad petendas illius
 nuptias sese obtulerunt .
 Antepositus autem reli-
 quis tum Menelaus fuit ,
 ex genere Pelopidarum
 natus . Quod si autem vo-
 les , ego tibi conficiam
 has nuptias . P A . Quid
 narras ? eius ne quæ iam
 nupsit alteri ? V E . Iuue-
 nis adhuc es , & rusticus .
 Ego vero novi , quo pacto
 talia perficere conveniat .
 P A . Quomodo ? cupio e-
 nim & ipse scire . V E . Tu
 quidem proficisceris ad
 perlustrandam Græciam ,
 atque ubi Lacedæmo-
 na perveneris , videbit te
 Helena . Post illa vero , me-
 um iam opus erit , effice-
 re , quo illa amore tui ca-
 piatur , teq; sectetur . P A .
 Hoc ipsum etiā incredi-
 bile mihi videtur , ut illa
 relicto coniuge , cum ho-
 mine barbaro atq; hospi-
 te è patria nauigare , in a-
 nimum inducat . V . Bono
 animo esto . Nam huius
 certe rei gratia , liberos
 duos habeo pulcros , A-
 mabilitatē & Cupidinem
 videlicet , quos tibi tra-
 dam

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidem, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna praesens, rogabo Gratias, quo & illi comites se praebeant, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. Π Α Κ. Quomodo fortassis hoc proteget, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Graeciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia haec iam nunc facio. V ε. Ne prius ama ueris Pari, quam pronubam me & sponsae conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriz compotem factam adesse vobis, & celebritate peragere nuptiarum pariter & victoris. Omnia enim licet

τε τῆς οὐδὲ γνησομένη. καὶ ὁ μὲν ἔρω, ὅπως παρή-
θων ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει
τὴν γυναικα ἐρεῖν. ὁ δὲ ἑ-
μῖτος αὐτῇ σοι περιχυθεῖς,
τῷ ὅπως ἔστιν, ἡμετέρον τε
δῆσει καὶ ἐράσιον. καὶ
αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα, δι-
ήσομαι καὶ τῇ χαρίταν
ἀκολουθεῖν, ἅπαντις αὐ-
τὴν ἀναπήσομαι. Πά. ὅ-
πως μὲν ταῦτα χωρήσει,
ἀδελφον ὃ Αφροδίτη, πλὴν
ἔγω γε ἤδη τῆς Ελένης. καὶ
ἐκ οἷοι ὅπως καὶ ἐρεῖν
αὐτὴν οἶμαι. καὶ πᾶσι
εὐθὺ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ
Σπάρτῃ ὀπίδημῳ, καὶ ἐπά-
νουμε ἔχον τὴν γυναικα-
καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάν-
τα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφροδ.
μὴ σφόδτερον ἐραδίης ὃ Πά-
ρι, πρὶν ἐμὲ τὴν ἀφορμή-
σιν καὶ νυμφευγῶν, ἀ-
μείψασθαι τῇ κρίσει. σέπει
γὰρ καὶ μετὰ νικηφόρον ἡμῶν
συμπαρεῖναι, καὶ ἰορτά-
ζειν ἅμα καὶ πᾶσι γάμοις
καὶ μὴ ὀπίθιναι. πάντα γὰρ
ἔστι

ἔτι σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὴν γάμον, τέτα του μήλε πρίασαι. Πά. Δέδουκα, μὴ με ἀμαλῆσις μὴ τ' αἰρίσιν. Αφροδ. βέλει ἔν, ἐπομβσομαι; Πά. μὴδαμῶς, ἀλλ' ὑπόχρη πάλιν. Αφροδ. ὑποχρῆμαι δὲ σοι τὴν Ελένην παρεδώσιν γυναικα, καὶ ἀπολεθῆσιν γε ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀφίξιός παρ' ὑμῶν εἰς τὴν Ἰλίου, καὶ αὐτὴ παρῆσομαι, καὶ συμπράξω μὰ πάντα. Πά. καὶ τ' ἔρωτα καὶ τ' ἡμερον καὶ τὰς χάριτας ἀξίς; Αφροδ. Δάξαι. καὶ τ' πόθον, καὶ τ' ὑμῶναιον πρὸς τοῖς παρὰ λήφομαι. Πά. ἐκὼν δὴ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅττι πέτοις λάμβαναι.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ηκεσας ὁ Ερμῆς, οἷα ἀπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπία καὶ ἀπίθανα; καὶ ἐβλήσας, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐν τοῦ ἔρατος σφῆραν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἐν ὑποκρημασθέντες, κατασπῶν βιάζομαι με. μά-
τιω

cet tibi hanc, & amorem & formam, & nuptias promitto isto mercari. P. A. R. At metuo, ne me post latum iudicium negligas & contemnas. V. Vis igitur, ut iurem tibi; P. Nequaquam, sed tantum promitte denuo. V. A. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse uxorem tibi, & futuram comitem proficiscēti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuvabo omnia. P. A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? V. B. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenaeum praeterea comites assumā. P. A. R. Ob haec igitur do tibi pomū, ob haec accipe.

Martis & Mercurij.

Andistin, Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex thetre demittam, unde si vos suspensis me vi detra-

here conemini, inseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquam negaverim. Verum unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunximus, id neutriquam crediderim. M. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. M. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audio, quem linguae cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haud

τιὸν ποθήσιτέ. ἔ γάρ ὁ καθιλακύσεται. ὁ δὲ ἐγὼ θιλήσωμι ἀνιλαύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μεταστρώ. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰχυρτέρους ἔτι, ἐκ αὐτῶν ἀρνηθεῖω. ὁμοῦ δὲ ὅτι τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβάρησεν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν περιτλάσομαι. ἐκ αὐτῶν πενθήσω. Εἰμ. εὐφήμεν ὃ ἄρισ. ἔ γάρ ἀτφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἐπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Α. ἔστι γὰρ με πρὸς πάντας αὐτὰ ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε, ὅν ἐχιμυθεῖν ἡπισάμενον. ὁ γὰρ μάστιγα γελῶν ἐδοξέ μοι, ἀκύνοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ αὐτῶν δυνάμει σωπῆσαι πρὸς σί.

εἰ μὲντοιμαζὸν γὰρ ἔστω
πολλοῦ, ὅπως ὁ Προσι-
δὼν καὶ ἡ Ἡρα καὶ ἡ Ἀθην-
αῖα ἐπαταγάντις, ἐπιβί-
λους αὐτὸν ξυνοδοῦν λα-
βόντες, ὡς παντοῦς ὡς δι-
δὼς καὶ ταῦτα, πρὸς ὄν-
τος. καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέ-
τις κατελήντασα ἐκάλει-
σεν αὐτὸν σύμμαχον Βρι-
άρεων ἐκατόγχερα ὄντα.
καὶ ἐδίδετο αὐτὸν κεραι-
ῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λο-
γίζομαι, ἐπεί μοι μελῶν
ὅτι τῇ καλλιζήμεσυν αὐ-
τοῦ. Εἰμ. σιῶπα, ἐν-
φύμῃ. ἔστω ἀσφαλὲς ἔτι
σοι λέγειν, ὅτι ἐμοὶ ἀκέρ-
ατα τοιαῦτα.

queam apud te reticere.
Etenim memineram, quā
non ita multo ante Ne-
ptunus, Iuno ac Pallas,
motā aduersus eum sedi-
tione, machinarentur
comprehensum illum in
vincula conijcere, quan-
topere formidaret, utque
in omnem speciem sese
verterit, idque cum tres
duntaxat essent dij. quod
ni Theris misericordia cō-
motā, Briareum centima-
num illi auxilio accersī-
uisset, ipso pariter cum
fulmine ac tonitru vin-
ctus erat. Hæc reputanti
mihi ridere libebat eius
magniloquentiam iactan-
tiamque. M ε ρ. Tace,
bona verba, neque enim
tutum est ista vel tibi di-
cere, vel audire mihi.

Πατὸς καὶ Ερμῆ.

Panis & Mercu-
rij.

Καὶ εἰ δὲ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῦν καὶ σὺ γὰρ. ἀλλὰ
πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα.
ἐγὼ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς δὲ
πυγμαλῆς; Ερμ. καὶ μάλα.
πῶς ἐν υἱὸς ἐμὸς εἶ; Παί-
μοιχί-

Salve ὁ pater Mercu-
rij. M ε ρ. Salve utique
& tu. Sed quomodo ego
pater tuus sum? P α. An
non Cyllenius ille Mer-
curius es tu? M ε ρ. At-
que admodū. Quo pacto
igitur mens filius es? P.

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. x. Per
Iouem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulteriū cognouit. Nam
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbā hirtā,
& pedes bifidos, hircinos-
que, præterea & caudā
super natibus? P. A. Quæ-
cunque in me conuiciā-
do dicis, ijs tuum ipsius
filiū, pater, probrosum
ac turpem declaras, imo
potius te ipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpā sum. M. x.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riā reuoca, nūm in Ar-
cadia quandoq; puellā
liberā per vim stupraris.
Quid mordēdo digitum,
queris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopē.
M. x. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hircō si-
milem te peperit? P. A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audiui. Quando enim
me

μοιχίδης ἔμει, ὅς ἐρωτᾷ
σοι ῥέομενος. Ερ. τὰ Δία
πράγῃ ἴσως τῆς μοιχεύ-
σαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ
πῶς κέραια ἔχων, καὶ
ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πλά-
γωνα λάβιον, καὶ σκέλη
διχῆλα καὶ τραγικά, καὶ
ἔρδν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσπάτης
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ ὕδν
ὃ πάτερ ἐποινίδισον ἀπο-
φαίνης, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὅς τοιαῦτα ῥητᾶς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀνάντιος. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φῖς σε μητέρα; ἦπερ
ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγωγῃ. Πάν. ἐκ αἶγα ἐμοί-
χευσας, ἀλλ' ἀνάντησον σε-
αυτὸν, ὅποτε ἐν Λακονίᾳ
παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί
δακῶν τὸν δάκτυλον ζυγίς,
καὶ ὅτι πολὺ ἀπορεῖς; τίω
Ἰκαρίῳ λέγω Πηνελόπειαν.
Ερ. εἴτα τί πάθῃσα ἐμείνη
αὐτ' ἐμοῦ πράγῃ σέο μοῖον
ἔγειν; Πάν. αὐτῆς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἔρῳ. ὅτι γάρ
με

μη ὕξιμπεν ὅτι τὴν Ἀρκαδίαν, ὃ πάς, μήτηρ ἴσθαι, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνελόπη ἢ σπαρτιάτις, τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε Διὸν ἔχειν Εὐρώ τὸν Μαίαν καὶ Δῖος. εἰ δὲ κεραιφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε. ὁπότε γὰρ μοι σιωπῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τραγὴν ἑαυτὸν ἀποίμασεν, ὥς λάβοι. καὶ διὰ τῆτο ὅμοιος ἀπέβη τὴν τραγὴν. Εἰμὲν δὲ Διὰ μέμνημαι ποίησας τι ταῦτα. ἐγὼ ἔν' ὃ ὅτι κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγχινοὺς αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κελύσσομαι, καὶ γέλωτα ὁφλήσω παρὰ πάντων ὅτι τῇ ἀναιδία. Παι. καὶ μὴν ἢ καταχυνῶ σε ὁ πατήρ μου κῆρ τε γὰρ εἰμι, καὶ συνέζω πάντῃ κατὰ τὸν καὶ ὁ Διόνυσος ἔδην ἐμοὶ ἄνδρ' ποιεῖν δύνάται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώπῃς πεποιθὲν με, καὶ ἡγῆμαι αὐτὴν τὰς χοροῦ. καὶ τὰ ποίματα δὲ, δεῖσάμεν με ἰπὸ-

me in Arcadiam ablegabat, O puer, inquit, Mater quidem tua ego sum, Penelope, ex Sparta nata. Ceterum patrem noris habere te deum, Mercurium illū Maiae ac Iouis filium. Quod si igitur cornutus ipse es, ac pedes hircinos habes, ne id xgre feras. Quando enim mecum rem habebat pater tuus, hirco seipsum assimilauerat, quo facilius lateret, & ob id similis hirco tu quoque euasisti. Μκ. Per Iouem, memini me tale quiddam facere. Ego igitur formosus ille, qui ob formam ac pulcritudinem animum elatum prae me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus vocabor? & ab omnibus risu accipiar ob praeclaram liberorum procreationem. Ρλ. At vero dedecori tibi pater non sum. Nam & Musicus sum & fistula cano, admodum pleno spiritu. Et Bacchus ille nihil absque me facere quicquam potest, sed & socium & consultatorem fecit me, & duco ipsi chorū. Iam & ouilia mea.

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadix toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita praeclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum tibi sit nomen Panos. Μ Ε Κ. At dic mihi duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, dicitant te. Ρ Α. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū una aliqua rem habere cōtentus forem. Μ Ε Κ. Capras videlicet conscendis. Ρ Α. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & praeterea & cum omnibus Bacchi Manadibus, aeque admodum studiosē ab illis observor. Μ Ε Κ. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? Ρ Α. Impera pater, nos autem videbimus, haec uti fiant. Μ Ε. Et accedas ad me, &

ὅπουτα ποὶ Τέγαν καὶ αὐτὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντ' ἡδύστη· ἀρχὸν δὲ καὶ τῆς Ἀρκάδας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἤρξεντα, ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀρεστῆον ἤρεθον μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ὡς γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθης, ἴσῃ ὅσον ἐμοὶ τὸ Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ δέ μοι, γυγάμικτος ὦ παῖρ ἦδ' οὐ; τί το γὰρ οἶμαι, καλῶσί σοι. Παῖ. ἰδομῶς δὲ πατέρ· ἐξῶτικος γὰρ εἰμι, καὶ ἐκ αὐτῶν ἀγαπήσασιν συνῶν μὲν. Εἰμ. ταῖς ἔν αὐτῇ δηλαδὴ ὀησάιντες. Παῖ. σὺ μὲν σκώπεις. ἐγὼ δὲ τῇτι Ηχῶι καὶ τῇ Πίτυϊ συνείμι, καὶ ἀπάσας ταῖς τοῦ Διοτύου Μανάσι. καὶ πάντ' ἐπεδράζομαι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. ὦσα ἔν' ὃ, τι χρεῖται δὲ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτῶντί με. Παῖ. πρῶτα γὰρ ὦ πατέρ, ἡμεῖς δὲ ἰδομεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρὸσιθί μοι, καὶ

καὶ φιλονοφεῖν, πατέρα δὲ
ἔρα, μὴ καλέτης με, ἀκέ-
ωτός γε τινός.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquā au-
diente.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διόνου.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομη-
τίους. ὦ Διόνου ἀδελφὸς
εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
τον καὶ Πρίατον, αἰομοίους
ἵτας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ἔπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τιξότης, καὶ
δύαμιν ἡ-μικρὰ περιβι-
βλημένος, ἀπάντων ἄρχων.
ὁ δὲ δῆλος, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος πῶς ὀφεί-
ναι αὖ διακρίναι, εἴτ' ἔφη-
ς ὅτι, εἴτε καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς σύμπεπυ-
κτοῦ οὐδὲν ὁ Πρίαπος. Διό-
μηδεν θαυμάτης ὦ Ἀπολ-
λων. ἡ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τίττε, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεννημένοι. ὅτε
καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὡς ἡ ἀρσενία,
ὁ δὲ δῆλος, ὡς παρθένοι, γί-
νονται. Ἀπο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς
οἱμοι-

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinem, Herma-
phroditum & Priapum?
adeo dissimiles forma &
studijs cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua compa-
rata sibi, omnibus impe-
rat. Ille autē mulierosus
ac semiuir, ambiguā quo-
que faciem præ se ferens,
vt non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. B. A. Ne miteris
Apollo, non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diuersi tuere.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, sepe nu-
mero alius vir, alius fœmi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. A. P. O. Ita sa-
ne est vt dicis, sed nos ta-
men

men similes sumus, & circa eadem studia veni-
mur, Sagittarij enim & u-
bo sumus. B A C. Quia-
rum quidem ad arcum &
sagittas attinet, eadem
ambo exerceris, Apollo.
Illa vero similia nequa-
quam sunt, quod Diana
quidem hospites maculat
apud Scythas, tu autem
vaticinarius, & medicaris
agrotantibus. A P O. At
tu putas sororem delecta-
ri Scythiis? quæ quidem
etiam adornavit, si quis
Græcus aliquando in Tau-
ricam aduenerit, ut cum
eo inde enauiget, iam o-
lim perosa maculationes
illas. B A C. Recte sane
illa. Sed hic Priapus, ri-
diculum enim quiddam
narrabo tibi, quod cum
Lampfaci nuper essem
mihi accidit. Ego quidem
vrbi accesseram, ille au-
tem me recepit, hospitio
apud se præbito. Postea-
quam igitur quieti nos
dedimus, in conuiuio af-
fatim madefacti, circa me-
diam prope noctem exur-
gens generosus ille: sed
pudet dicere. A P O. Solli-
citant ne te? B A C. Hu-
ius-

ὁμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ
ὀπιτηδύομεν. τοξόται γὰρ
ἄμφω. Διόν. Μήχει μὴ
τόξκ, τὰ αὐτὰ δ' Ἀπολ-
λον, ἐκείνα δὲ ἐχ' ὁμοια-
ῶτι ἢ μὴ Ἀρτεμις ξινο-
κτενῇ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ
μαρτυρεῖς, καὶ ἴσ' τοὺς κέρμ-
νοντας. Ἀπολ. οἶει γὰρ τιμὴν
ἀδελφῶν χάριν τοῖς Σκύ-
θαις; ἤγε καὶ παρτοκύν-
ται, ὡς τις ἕλλην ἀφί-
κνται ποτε εἰς τιμὴν ταυρι-
κίην, σωκεπλεῦσαι μετ'
αὐτοῦ, μυσαπομῆν τὰς
σφαγὰς. Διόν. εὐγε ἐκεί-
νη ποίησα. ὁ μὴ γὰρ τοι
Πρίαπος, γελῶν γὰρ τι
σοι διγύσσομαι, πρῶτον ἐν
λαμφάκῳ γλυβμένος. ἐγὼ
μὴ παρήεν τιμὴν πόλιν.
ὁ δὲ ὑποδιξάμενός με, καὶ
ξενίτας παρ' αὐτῷ, ἐπει-
δὴ ἀνιπαυσάμεθα ἐν τῷ
συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβί-
βει γλυβῶσι κατ' αὐτὰς πε-
μήτας νύκτας ἱκαναγὰς ὁ
γυνῶς, αἰδύμαι δὲ λέ-
γειν. Ἀπολ. ἐπήρα σι; Διόν.
τοῦ-

ταῦτόν ὄχι. Ἀπολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Ἀπο. οὐ-
γε, τὸ μὴ χαλιπῶς, μὴ δὲ
ἀχίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε ὕτως ὄντα ἐπὶ-
ρα. Διδ. τέτι μὲν ἐν
συνα καὶ ὅπῃ σε αὖ, ὦ Ἀ-
πολλον ἀγάγοι τὴν σθεῖραν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης,
ὡς καὶ ἴσθοντα αὖ σοι τὸν
Πείραπον ὀλιχειρήσαι. Ἀπο.
ἀλλ' ἐκ ὀλιχειρήται γε ὦ
Διδόνυσι. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόμης καὶ τόξα.

iussimodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte sane, quod neq; acer-
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitavit. B A C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit. Formosus enim
& tu, & præterea com-
atus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A P.
Sed non aggredietur Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maia.

Εἴτι γὰρ τις ὦ μήτηρ ἐν
ἑσπερίῳ θεὸς ἀθλιώτερος
ἑμοῦ; Μαῖ. μὴ λέγε ὦ
Ερμῶ τοῦτόν μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μέγας κάμ-
ων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος; ἔω-
θιν μὲν γὰρ ἔξανασάντα,
σείρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διασπώσαντα τὴν ἐκ-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior? M A. Cave
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M E. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lasser, in multa ministe-
ria distractus? Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij, compotant. Tum ubi

curiam

curiam in qua consultant, undique struero, ac singula ita, ut oportet, composuero, Ioui necessum est assistere, ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum curitare, & redeuntem insuper, puluerulentum ambrosia apponere. Porro priusquam nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium indignissimum, soli omnium ne noctu quidem agere quietem licet. Verum id quoque temporis necesse habeo defunctorum amicas ad Plutonium deducere, manumque gregi me ducem præbere, tum autem & tribunalibus assistere. Neque enim mihi sufficiebant scilicet diurna negotia, dum versor in palæstris, dum in contionibus præconis vices ago, dum oratores instruo, ni hæc quoque provincia accedat, ut simul etiam umbrarum res disponam. Atqui Ledæ filij alternis inter ipsos vicibus apud superos atque inferos agitant. Mihi

κλησίαν, ἵτα εὐθιτήσαντα ἱεῖατα, παρεῖναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ αἶψα καὶ κάτω ἡμεροδρομῶντα καὶ ἐπανιθόντα ἔτι κεκονιμένον, παρατιθέναι τῷ ἀμβροσίῳ. πρὶν δὲ τὸν πῶντον τέτον εὐτοχέον ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐπέχειν. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθύδω μένας ἤν' ἄλλων. ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαστῶν, καὶ νεκροπομποῦ εἶναι, καὶ παρεῖναι τῷ δικαστήρι. καὶ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκκλησίας κηρύττειν, καὶ ἑντολάς ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρὰ συνδικαπράττειν μεμερισμένον. καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λέδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἐλάττερος ἐν ἔρῳ καὶ ἐν ἄδῃ εἰσίν. ἐμὴ δὲ,

ἢ, καὶ ἐκαστὴν ἡμέραν καὶ
 ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγ-
 χεῖται. ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σκώων γινόμενος, εὐαχρὺν
 ἀφ' ἑντέλει, ὁ δὲ Μαιᾶς τῆς
 Ἀτλαντος, διακοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά
 με ὑπὸ Σιδῶτος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὀφόμενον ὁ, τι
 πράττει ἡ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πισύσαντα, πέπομφιν αὖ-
 θες ἐς τὸ Ἀργεὺς ὅπου κεῖ-
 μενον ἦ Δανάην, εἴτ' ἐκεί-
 θιν, ἐς Βοιωτίαν φρονίᾳ ἐλ-
 θὼν, ἐν παρόδῳ τῷ Ἀντιό-
 κῳ ἴδῃ, καὶ ὅπως, ἀπηγό-
 ρευκα ἤδῃ. εἰ γὰρ μοι δυνα-
 τὸν ἦν, ἠδέως αὖ ἡξίωτα
 πτωχῶδες, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 πῶς δαλεύοντες. Μαῖα ἴα
 ταῦτα τὸ τέκνον. γὰρ γὰρ
 πάντα ὑποφύειν τῷ πατρὶ
 παρὶεν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμψης, σόβῃς ἐς Ἀργεὺς,
 ὅσα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πλοῦτος βρεθῶν λάβῃς.
 ἔξυχαλεῖς δὲ εἰ ἐρῶντες.

hi necesse est quotidie tū
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo ἱβί, Alc-
 menæ ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in conuiuijs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis μιῶν
 ἱβί scilicet. Qui nunc
 quum reuens Sidone à
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respiratē
 legauit rursū in Argos
 inuisurum Denaēm. Rur-
 sum inde in Bæotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto, fecissem id, quod so-
 lent ἱβί, qui in terris duram
 seruiunt seruitutem. Μα-
 ἷα fac ista gnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuenis, ac nunc quo
 iussus es, Argos contē-
 de, deinde in Bæotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

Doridis & Gala-
tea.

Formosum amantem
Galatea, nempe Siculum
istum pastorem aiunt a-
more tui deperire. G A L.
Ne ride Doris, nā qualis
qualis est, Nept. patre p-
gnatus est. D. Quid tum
postea, si vel Iuue ipso sit
progenitus, cum vsque
adco agrestis atq; hispidus
apparet, quodq; est om-
nium deformissimum, v-
nocolus. An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidem ipsum,
quod hispidus est atq; a-
grestis, vt tu vocas, illum
deformat, quin virile ma-
gis est. Porro oculus de-
cet etiam frontem, quo
quidē nihilo segnius cer-
nit, quam si duo forent.
Dō. Videris Galatea non
amantem habere Poly-
phemū, sed illum potius
adamare, sic eū prædicas.
G. Equidē haud adamo,
sed tamen insignem istam
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδ[Ⓢ] καὶ Γαλα-
τείαι.

Καλὸν ἐρασὺν ὦ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν Σικελὸν τῦ-
τον ποιμένα ὀπμιμύεναι
σε. Ρα. μὴ σκώπῃς Δωρί-
δι, Ποσειδῶνος γὰρ υἱὲς ὄντι, ὁ-
πῶτος αὐτῆς. Δω. τίς ἐν εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄχρειος ἔσται καὶ λάσιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἶμαι τὸ χῆρος ὀνήσαι αὐτὴν αὐ-
τὸν ὥστε πλεονέκτεον; Γα.
ἔδὲ τὸ λάσιον αὐτῆς, καὶ ὡς
φῆς ἄχρειον, ἀμορφὸν ὄντι.
αὐδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὀπμιμύεναι τὸν μετῴπῳ,
ἔδὲν εὐδαιμονέστερον ὄντων, ἢ εἰ
Γαλάτεια ἐκ ἐρασὺν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχεν τὸν πολέφη-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτὸν. Γα.
ἐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πᾶ-
ν ὀνείδεσκον σὺ το. ἔ φη-
μι

το ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 πελοπίας παιζέσας ὑμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡϊόνας, ἐν τοῖς
 ἀρόποισι τῆς Αἰτίας, καθὼς
 μεταξὺ τοῦ ὄρεος καὶ τῆς
 θαλάσσης ἀγριαλὸς ὑπομη-
 καύεται, ὑμᾶς μὲν εἰδὲς
 περιέβλεψεν, ἰγὼ δ' ἔξ ἀ-
 पासῶν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέχετο τὸν
 ὀφθαλμὸν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νὰ δειγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 ἐμὶ, καὶ ἀξίεραστος. ὑμεῖς
 δὲ παρὰφθντε. Διὰ. εἰ ποί-
 μωρι καὶ ἐνδεῖ καλὸν πῶς
 ὄψιν ἔδοξας, ὅτι φθονος οἶε
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τῷ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὄψιν
 τυρῶ καὶ χάλακτι πάντα
 ὡς τὰ ὅμοια τέτοις ὑγι-
 ναι καλὰ. ἐπεὶ τὰ γὰρ ἄλ-
 λα, ὅπρ' αὖ ἰθελήσῃς μα-
 θεῖν οἶα πυγχαίης εἶτα
 πῶς ὄψιν, ὑπὸ πύργου τινός,
 ἢ ποτὲ γαλιῶν εἶναι, ὅπ-
 κίψασα

probrandiq; petulantiam
 ferre non quco. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmi
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquādo gre-
 gem pasceret suum, nosq;
 littorali specula in littore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnae pedi-
 bus qua videlicet inter
 montem & mare litus se
 in longū porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium vna visa sim
 formosissima, eoque in y-
 nam me coniecero oculum.
 Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse, ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra fastiditas
 esse. D o κ. An istud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quāquam quid aliud ille
 potuit in te pbare præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, & caseo & lacti
 assueverit, proinde quic
 quid his sit simile, id proti-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui vbi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piam, si quando serenitas
 esset,

despectans in aquā, temet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. GAL.
Atqui ego illa immodice
candida, tamen ejusmodi
habeo amantem, quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor vel nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
retur, ceterum Polyphē-
mus (vt alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
D O K. Tace ō Galatea,
audiuimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed ō sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyrae corpus si-
milimū erat ceruino ca-
piti ossib. renudato, tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque sic^{us} us,
quas ne Collope qu^m
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absonum
cantillabat, quū aliud in-
terim ipse voce caneret,
aliud lyra succineret, ita
vt temperare nobis ne-
quinerimus, quin ridere
mus amatoriam illam can-
tionem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
σταυτήν, ἐδὲν ἄλλο ἢ
χρῶαν λευκὴν ἀκρεβῶς. ἐκ
ἐπαυεῖται δὲ τῦτο, μὴ μὲν
ὀπισθέτηρ αὐτῆς καὶ τὸ ἐρύθνη-
μα. ΓΑΛ. καὶ μὲν ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκρέτως λευκὴ, ὅμως
ἐρασὺ καὶ τῦτον ἔχω. ἱ-
μῶν δὲ ἐκ ἔσθ' ἢ τινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
θημὸς ἐπαυῖ. ὁ δὲ Πo-
λύφημος, τάτι ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὄν. ΔO. σιῶτα ὦ
Γαλάτεια, ἡκύσαμην αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ἐπότε ἐκώ-
μασε πρὸς ἡμᾶς, ἡ φροδί-
τη φίλη, ὅνον αὐτὸς ὀργαῶν
ἔδδξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ σικτίς,
ὅια κρανίον ἐλάφης γυμνόν
τῇ σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
ρατα, πῶχαις ὥσπερ ἦσαν.
ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐσά-
ψας τὰ τοῦρα, ἐδὲ κῶλ-
λοπι πρὸς ἑαυτὰς, ἐμειλῶδ'
ἄμυσον τι καὶ ἀπαδόν,
ἄλλο μὴ αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπερχέ. ὥστε ἐδὲ
κατέχευ' τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι τὸ ἐρωτικὸν
ἐκεί-
ον

ἰαίνω ἄσματος ἢ μὴ ἀρ-
 ἰχὼ ἔλ' ὑπεκρίνεται αὐτῷ
 ἦθιλον, ἔτω λάλος ἔσα
 βρυχομένη, ἀλλ' ἤρχετο,
 ὡ φανοῖν μιμνήσκου περὶ
 αὐτῷ καὶ καταγέλασεν.
 ἔφασκε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
 ἀγέλας ἀθυρήματιος, ἀρ-
 κτε σκύλακα, καὶ τὸ λασιον
 αὐτῷ προσοικέτα. τίς ἐκ
 αὐθροήσῃ σοι, ὦ Γα-
 λάτεια, τοῖόν τε ἔρατός. Γα-
 λά. ἔκῃν σὺ Δωρί, δειξόν
 ἡμῶν τ' σταντ', καλλίαν δηλο-
 νότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον,
 καὶ καθάριζεν ἅμφοι ὁπτα-
 μέρον. Δω. ἀλλ' ἔρατός μὴ
 ἔδῃς ἔστιμοι, ἔδῃς σμυνέ-
 μασι ἐπέρastos εἶναι. τοῖ-
 ος δὲ, ὡς ὁ κύκλω δέξῃ,
 κατέβηκε ὑπόζων ὡσπερ ὁ βό-
 ρος, ὡμοφάγος, ὡς φασί, καὶ
 σιτέμερος καὶ ὀπιδιμῶν-
 τας ἦν ἔξω, σοὶ ἡμοῖτο, καὶ
 σὺ αὐτὴν αὐτῷ.

Κύκλωπ & Πα-
 σιδῶτοι.

Ὁ πατήρ, διασέπονθα ἡμῶν
 τοῦ

tionem. Nam Echo nēte
 spondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit a-
 deo garrula, imo puduif-
 set, si visa fuisset imitari
 stridulum cantum & ridi-
 culum. Ad hæc gestabat
 in vlnis amasius ille deli-
 cias suas, vrsi catulum pi-
 lis hirtum, ipsi non dissi-
 milem. Quis autem non
 inuideat amicū istum Ga-
 latea? G A L. Quin tu igitur
 Dori, tuum ipsius ami-
 cum nobis commonstra,
 q̄ eo sit formosior, quiq;
 doctius ac melius vel vo-
 ce canat, vel cithara?
 D O R. Mihi quidem nul-
 lus est amator, neque me
 hoc nomine iacto, quasi
 sim vehemēter amabilis,
 veruntamen istiusmodi a-
 micum, qualis est Poly-
 phemus, nempe totus hir-
 cum olens, tum crudis vi-
 citans carnibus, & hospite-
 tes, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, cum-
 que tu mutuum amea.

Cyclopis & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F a illa

isto hospite, qui me inebriatum excœcauit, somno grauatum aggressus. NER. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem seipsum Neminem vocabat, postquâ autem effugit, atq; extra tela, ut dicitur, fuit, Vlysssem nominari se aiebat. NER. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? CYC. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autē quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quâ de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνος, ὃς
μαθύσας ἐξεντύφλωσέ με,
κοιμωμένον ἐδπηχεήσας.
ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμή-
σας ὦ Πολύφημι; ΚΥ. τὸ
καὶ πρῶτον οὕτω ἑαυτὸν
ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
καὶ ἔξω ἰὼν βέλεε, Οδυσ-
σεὺς ἐνομάζειται ἔφη. ΠΟ.
οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
σιον, ὃς Ἰλίῳ δ' ἀνέπλει.
ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν,
ἔδὲ πάντῃ σὺ θαρσύνῃς ὢν; ΚΥ.
κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ἀπὸ
τῆς τομῆς ἀναστέψας, πολ-
λὰς τινὰς ἐδπηχεύοντας
διλαρόν τι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ
ἔβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πάντα δὲ ἔσι μοι παμμι-
γέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυ-
σα ἐναυσάμενος ὃ ἔφρεον
δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρεος, ἐφά-
νησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς
περιόκειτο. ἐγὼ δὲ συλλα-
βὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκὸς ἰὼν, κατέφαγον λεγὰς
ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανεργ-
γότετος ἐκείνος, ἢτε οὐ-
τις, ἢτε Ὀδυσσεὺς ἰὼν, δι-
δω-

δοσί μοι πικρὸν φάρμακόν τι
 ἐγχείας, ἵδῃ μὲν καὶ εὐφρο-
 νῶν, ἐπιβουλευτότατον δ' ἐν
 παραχρᾶνται. ἅπαντα
 ἔχοντες ἰδοὺ μοι περιφέ-
 ρεσθαι. καὶ τὸ ἀνέλαυν
 αὐτὸ ἀντιφύγοιτο. καὶ ἐκ ἑστὶ
 ἔλας ἐν ἡμαυτῷ ἡμῶν τέ-
 λος δὲ, ἐς ὑπνον κατισπά-
 δειω. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλὸν, καὶ πυρᾶσας γῆ
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 θεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 πυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πρῶ-
 δον. Πρῶ. ὡς βαθύν ἐμοι-
 μήνης ὦ τέκνον. ἐς ἣν ἔξ-
 θεις μεταξὺ πυφλέμενος.
 ὁ δ' ὦ Οδυσσεύς πῶς διέ-
 φυγεν; ἢ γὰρ αὖ εὖ ὦ δ' ὅτι
 ἰδὼν ἦν ἀπαινεῖσαι πῶς πῶ-
 ταν ἀπὸ τῆς θύρας. / Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξόντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ πῶς θύραν, ἐθί-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μὲνα παρὲς τὰ πρόβατα
 ἐς πῶς ὄμιλον, ἐστειλάμενος
 πρὸς κρείων, ὅπως αἰχμὴν πρὸς
 τῇ αὐτῇ ὑπὸ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 succedens. praesentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & atrum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse non erā.
 Postremò autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuato veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excæcavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. N E P. Ve
 alte nimis dormijisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excæcareris. V-
 lysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, scir-
 scio, potuit dimouere
 saxum a foribus. C Y C.
 At ego amoui ipsum, quo
 facilius illū comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negocio dato, quænam
 ipsum agere pro me oportet.
 N E P T V. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducent. At ceteros certè Cyclopa conueniebat te inuocare contra ipsum. C Y C L O. Conuocaui illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Nemi nem esse, insanire me arbitrari, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi xgre fuit cōtumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. N E P T V. Confidi filii, viciscar enim ipsum, vt sentiat, etiam si excitatem oculorum mederi impossibile, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphee, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, perinde

θάλασσαν ὡς ἐνέμοις, ὅτι γὰρ ἔλαβιν ὑπερχέθλον σε. ἀλλὰ καὶ ἄλλαι γὰρ Κύκλωπας ἔδει θηρόντας ἐπ' αὐτόν. Κύ. σιωπῶντα δ' ὡπάει, καὶ ἤκου. ἐπεὶ δ' ἔειποντο τ' ἐπιβουλόωντες τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὔτις ὄζει μελαγχολῶν εἰσθύντις με, ὥχοντο ἀπίοντες. ἔγωγε κατσεφίσσας με ὁ κατάρατος πατὴρ ὀνόματι καὶ ὁ μάλιστ' αὐτίσας με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔειπ' ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει δ' τέκνον. ἀμυνέμεαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάλα, ὅτι καὶ πῆξαι σὺν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσαι ἀδύνατον, τὰ γὰρ ἔχ' ἀπὸ πύλων τὸ σώζειν αὐτὸν καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόκειται. πλεῖ δὲ ἔτι.

Αλφειῶ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τῆτο δ' Αλφειῶ, μένος τ' ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ σέλαγες, ὥς ἀσμίγνυσαι τῇ ᾧ λμῇ

ἄλῃ , ὡς ἔθος ποταμοῖς
 ἄπασιν , ἔτι ἀναπαύεις σι-
 αυτὸν διαχυθεὶς , ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάσσης ξυνεστὸς , καὶ
 γλυκὺ φυλάττει τὸ ῥεῖθρον ,
 ἀμυγᾶς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπέγῃ . ἐκ εἰδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς , καθάπερ οἱ
 λάροι καὶ ἐρωδιοὶ , ἔοικας
 ἀνακύψαι πα , καὶ αὐθις
 ἀναφαίνειν σιαυτὸν . Αλ.
 ἐρωτικὸν τι τὸ παῖγμα
 ὅτιν ᾧ Πρόσειδον . ὥς μὴ
 ἔλεγχε . ἡρέδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάκις . Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ᾧ Ἀλφειὲ ἢ τύμφης
 ἐρεῖς , ἢ καὶ τῆς Νηρείδων
 αὐτῆς μιᾶς ; Αλφ. ἐκ ἀλ-
 λὰ πηγῆς ᾧ Πρόσειδον .
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῇ ῥεῖ ; Αλφ. νησιῶτις
 ἔστι σικελικὴ . Ἀρέθυσαν
 αὐτῇ καλεῖσιν . Ποσειδ.
 οἶδα ἐκ ἀμορφῆς ᾧ Ἀλ-
 φειὲ πλεὺς Ἀρέθυσαν , ἀλλὰ
 διαγῆς τέ ἐστι , καὶ διὰ κα-
 θαρῆ ἀναβλύζει , καὶ τὸ ὑ-
 δαρὸς ὁτιδήποτε ταῖς ψαφί-
 σιν , ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φαινό-
 μενον

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus , sed per mare , velut
 concretus , ac dulci en-
 stodito fluore , incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 laberis ? Nescio quo loco
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uix atque ardez faciunt ,
 submerso , ac videris rur-
 sum emergere quoque
 alibi , & teipsum iterum
 spectandum exhibere .
 A L P. Amatioria quædā
 res hæc est , Neptune ,
 quamobrem ne mihi vi-
 tio vertas . Amasii autem
 & ipse sæpenumero . Næ .
 Mulierem ne , Alpheë ,
 an nympham amas , an
 etiam Nereidum ipsarum
 unam aliquam ? A L P.
 Non , verum fontem Ne-
 ptune quendam . N æ P .
 Vbi igitur terrarum ille
 manat ? A L P. Insularis
 est , in Sicilia , Arethusam
 ipsum vocant . N æ P .
 Scio . Non deformem sa-
 ne . A L P H . Arethusam
 amas , sed & liquidus fons
 illa est , & per purum e-
 bullit , & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiā addunt , su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentea apparet. A L P H. Vt vere nosti fontē hunc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N E P. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autem mihi dic, vbi tu Aethusam conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? A L P H. Properantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. N E P. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum ē mari, eodem alueo cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

μόνον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα τὸν πηγὴν ὃ Πόσειδον, παρ' ἐκείνῳ εἶν ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἀπὸ θι μὲν, καὶ εὐτόχοι ἐσ τὰ ἔρωτι. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθυσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακίαις ὄν. ΑΛ. ἐπιγόμενον με κατέχεις ὃ Πόσειδον. περὶ ἔργα ἔρωτῶ. ΠΟΣ. εὖ λέγεις. χάρι παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. καὶ αἰαδὺς ἀπὸ θαλάττης, ξωαυλία μίγνυσσ' τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδασι γίνεσθαι.

Menclai & Protei.

Μενελάου καὶ Πρωτεύου.

At in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non est, maribus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, praeterea & in leonem aliquando muteris licet, tamen neq; hoc supra fidem est. Quod si autē & ignē fieri te possibile est, cū in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor, ut cre-

Αλλὰ ὕδασι μὲν σε γίνεσθαι, ὃ Πρωτεύς, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γάρ ὄντα, καὶ δένδρον ἐστὶ φορητὸν, καὶ ἐς λέοντα ἐπὶ τοῦ ἀλλαγέμεν, ὁμοίως καὶ τῷτο ἔξω πείσσει. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶντα, τῷτο πάντῃ θαυμάζω, καὶ ἀπίστω.

ἀπιστῶ. Πρῶ. μὴ θαυμάσῃς
ὁ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.
Με. ἔιδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι
δοκῆς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς
σε, γοησίαν τινὰ πρὸς ἀγῶ-
νι πρὸς ἀγῶνι, καὶ τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ ἔξαπατᾷ τῷ ὀφθαλ-
μῷ, αὐτὸς ἔδεν τοῦτο γι-
γνόμενος. Πρῶ. καὶ τίς αὖ ἢ
ἀπάτη ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐστὶν ἐλα-
γῶν ἡμῶν; καὶ ἀνιψυγμένοις
τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδεις, ἐς
ὅσα μετιπτόμεθα ἐμαυτὸν;
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρὸς ἀγ-
ῶνι πρὸς ἀγῶνι ἐστὶν ἀπαι-
τασία τις πρὸς τῷ ὀφθαλ-
μῷ ἰσαμένη, ἐπειδὴν
πῶς ἡμῶν, πρὸς ἀγῶνι-
καὶ μοι ὁ ἡμεῖς ἀπαι-
τεῖται. εἰς ἡ γὰρ, ὀφθαλμῷ
καὶ, καὶ τὸ κρίνειν τότε μοι
ἀπαιτεῖται. Με. καὶ ἀσφα-
λὲς ἢ πῶς ὁ Πρῶτος. Πρῶ.
οὐδὲ μοι Μενέλαε δοκῆς
ἔδεν πολὺν ἑωρακέναι
πᾶσι, ἐπὶ ὁ πᾶσι ὁ ἰχ-
θὺς ἔτος εἶδεναι. Με. ἀλ-
λὰ τὸν μὴ πολὺν ἔιδον,
ὁ πᾶσι δὲ, ἰδέσθαι αὖ μά-
θους

credam. P r o t. Ne mi-
reris Menelaë, fieri enim
soleo. M e n e l. Vidi &
ipse, veruntamen vide-
ris mihi (dicitur enim hic
apud te) præstigias quas-
dam adhibere rei, atque
intuentium oculos deci-
pere, cum interim ipse ni-
hil tale fias. P r o t. Et
quænam adeo deceptio in
rebus sic manifestis fieri
queat? An non apertis o-
culis vidisti in quam mul-
ta ipse me transformaue-
rim? Quod si vero non
credis, & res hæc tibi falsa
videtur, nempe apparen-
tiz quædam inanis ante o-
culos obuersans, postea-
quam ignis factus fuero,
applica mihi, heus gene-
rose tu, manum. Nimi-
rum senties, videar ne
tantum ignis, an & vren-
di vim habeam. M e n e l.
Periculosum est experi-
mentum hoc Proteu.
P r o. At tu Menelaë vi-
deris mihi neque Poly-
pum vidisse vnquam, ne-
que etiam quid pisci huic
accidere soleat, scire. Me.
Verum Polypum ipsum
quidem vidi, quæ vero
accidant illi, libenter ex

te cognouerim. P R O .
 Cuiusq; saxo accedens,
 acetabula sua applicue-
 rit, atque affixus inhae-
 serit cirramētis, illi scip-
 sum similem efficit, mu-
 tatque colorem, imitan-
 do saxum, quo videlicet
 lateat piscatores, nihil ab
 illo verians, neque mani-
 festus existens ob hoc,
 sed assimilatus lapidi.
 M E N . Ferunt hęc. Sed
 tuum hoc multo magis
 omnem opinionem exce-
 dit Proteu. P R O . Ne-
 scio, Menelaë, cuiusnam al-
 teri facile credas, qui tuis
 ipsius oculis non credas.
 M E N . Videns equidem
 vidi, sed tamen res ipsa
 monstro similis est, eun-
 dem videlicet ignem atq;
 aquam fieri.

Panopes & Gále- nes.

Vidisti ne Galenē he-
 fi, qualia fecit Eris, ad
 coenam in Thessalia, pro-
 pterea quod non & ipsa
 vocata fuerat ad conui-
 uium? G A L . Haud con-
 uiuata equidem vobis-
 cum tum fui. Nam me

Ne-

δομι παρ' σου. Πρω. ὁπεία
 αὖ πέτρα προσελθὼν ἀριμύη
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύε
 ἔχεται κατὰ τὰς πελεκταί-
 ας, ὁκένη ὅμοιον ἀπεργά-
 ζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλ-
 λει τὴν χροίαν, μιμνήμενος
 τὴν πέτραν, ὥς αὖ λάβῃ τὸν
 ἀλίαν, μὴ διαλλέτην.
 μηδὲ φανερὸς ὢν δὲ τοῦτο,
 ἀλλ' ἰοικώς τῷ λίθῳ. Με-
 φισί ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολλ-
 ῶ παραδοξότερον ὃ προ-
 τεῦ. Πρω. οὐκ ὄδα, ὃ Με-
 νέλαϊ. τίτι αὖ ἄλλω πισχύ-
 σιαι. τοῖς σταντοῦ ὁφθαλ-
 μοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν
 εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τε-
 ρέσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλιῆς.

Εἶδεις ὃ Γαλιῶν χθῆς,
 ὡς ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ
 δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι
 μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ
 συμπόσιον; Γαλ. ἐξυνει-
 στώμεν ἡμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πα-

Πατριδῶν ἐκέλευσε με ὦ
 Πανόπη, ἀκούματον ἐν το-
 σέτω φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' ἔν' ἐποίουν ἡ Εἰς
 μὴ παρῆσα; Παν. ὦ Θέτις
 καὶ ὁ Φηλαῖος ἀπειληθῆσαν
 εἰς τὸν θάλαμον, ἀπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶτος παραπιμπόρουντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαβῆσαι
 πάντας, ἐδυάθη δὲ ἑαδῶ-
 ας, ἥν' ἡμῖν πινόντων ἐρίαν
 δὲ κροτούντων, ἡ πῶ Ἀ-
 πέλλωνι καθαρίζοντι, ἡ τὰς
 μέγας ἁδῆσας ποσει-
 χήνται τὸν νῦν, εἰςβαλεν
 εἰς τὸ συμπόσιον μῦλον τι
 πάγκαλον χρυσῶν ὄλον ὦ
 Γαλιῶν. ἐπιγέγραπτο δὲ, ἡ
 παρὰ λαβέτω. κυλινδρέ-
 μων ἡ τῷτο ὥσπερ ὄξυπύ-
 τνης, ἡ κεν ἐνθα Ἡρα τι καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατι-
 κλόνοντο. καὶ πρὶ δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἀνιδμενός ἐπιλέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἡμῖς ἀπιστιώθησαν. ἡ
 τὴν γὰρ ἑδὲ ποιεῖν, ἐκείνῳ πα-
 ρέσαν; αἱ δὲ αὐτοποιῶντο
 ἐκείνῳ

Neptunus inferat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum prae-
 sens non adesset? P. A. N.
 Thebis ac Peleus concess-
 serant intro in thalamum
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuneo. In-
 terea autem Eris, clam ex-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentibus, quibusdā au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perso-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) proiecit in con-
 vivium pomum quoddā
 admodum pulcrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 pias. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, pervenit
 eo loci, ubi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbo-
 bant. Deinde ubi Mercurius
 sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptū e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis praesentibus?
 Illae vero inter se contē-
 debant

debant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quænam formosior sit, utpote elegantior Audiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. G A L. Quid igitur ad hæc Dex illæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. G A L. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino excutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐλάττω, καὶ αὐτῆς ἔναι τὸ μῆλον ἡξίω. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς δέξῃσιν αὐτὸς, καὶ ἄλλαι χερῶν ἀντιχόμεσσι τὸ ἀγῶμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὰς μὲν, ἡ κρινῶ, φησί, φεῖ τῆτα, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσει ἡξίω. ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδμῶ παρὰ τὸν Πριάμῃ παῖδα. ὃς οἶδ' τις διαγνώσκει τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ ἐκ αὐτῆς κρινῆαι κακῶς. Γατί' ἔναι αἱ δισαί, ὃ Πανόπῃ. ΠΑ. τήμινον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδμῶ. ΓΑΛ. καὶ τις ἔξῃ μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κραῖνσαν. ΠΑΝ. ἔδῃ σοι φορὴ ἐκ ἄλλης κρατύσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ὡς μὴ τι πάρεστι δαιτυνῆτις ἀμβλυώπῃ.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὃ Πόσειδον, παρὰ γένῃ καθ' ἐλάττω ἡμέραν ὑδροῦσσομένην παρὰ θέναι

ἴσως, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 ἐκ οἷα ἔγχευε καλλίῳ
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἰαυθί-
 ραι τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θεράπειά τις ὑδροφόρος
 ἔστι. Τρί. ἔ μὲν, ἀλλὰ
 τοῦ Danaou ἐκείνη θυγά-
 τρις, μία τῶν πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τέτο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος, ὁ Da-
 ναὸς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτεργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδαρ
 τι ἀρυσσομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀέκνυς ὄ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 ἢ παραγίνεται μακρὰν ὁ-
 πὸ πλὴν ὁδὸν ἔξ Ἀργεὺς ἐς
 Λέρναν; Τρί. μόνη πολὺ
 ἄφην δὲ τὸ Ἀργεὺς, ὥς ὤ-
 ρα, ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, ἔ
 μακρὸς με διατάραξας, ὅ-
 πων τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἔγωγε ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἰω-
 ῦρ. ἦ δὲ γὰρ καίρεος τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χεῖρὸν περὶ κατὰ
 μέσσην πλὴν ὁδὸν ἔστι, ἴσως
 ἐς πλὴν

dem scio, formosiorē
 vllam puellā vidisse me.
 N e p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serua quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. T r i. Minime
 vero, sed Danaï illius fi-
 lia, vna ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gani enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigat ipsæ ut sint. N e p.
 Solane autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam vsque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N e p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac propè alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N. r. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submitte re equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinē mihi aliquem, ex velocibus illis huc fiste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. T. r. i. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N. r. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic insidijs ero, tu autem speculando observa, quādo illam accedentem sentias. T. r. i. Becam tibi, prope est. N. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A. m. r. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. T. r. i. Tace Amymone, Neptunus hic est. A. m. r. Quid Neptunum mihi nar-

is πλώ Λέρναν. Ποσειδ. ἐν-
 ὦν ζεύξον τὸ ἄρμα. ὁ
 τῦτο μὲν πολλὸν ἔχει πλῶ
 διατρίβειν ἐπ' αὐτῇ τοῦ ἱπ-
 πικῆ τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
 μα ὁπισθοῦσιν; σὺ δὲ
 ἀλλὰ διαφῶνά μοι τιμὰ τῇ
 ὠκίῳ παρέμισον; ἐφίπ-
 πάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά-
 χιστα. Τρί. ἰδὲ σοι ἐτο-
 σὶ ὁ δελφίνων ἐκύτατος.
 Ποσ. οὗ γε ἀπιλοῦνται.
 σὺ δὲ παρατήχει ὁ Τρίτων.
 καπεδὴ παριστῆναι ἐς πλῶ
 Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίσσας
 ἐνταῦθά πε, σὺ δ' ὥπ-
 σκέπει, ὅπως αὖ αὐτῇ προ-
 σῆσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτῷ
 σοι πησίον. Ποσ. καλὸν ὁ
 Τρίτων, καὶ ἄρξια παρθένος.
 ἀλλὰ συλλαπῆς ἡμῖν ὄψιν.
 Αμν. ἀθροῦσι σοὶ με ξυ-
 ναρπάσας ἄγεις; αἰδρα-
 ποδιστὴς εἶ, καὶ ὅπως ἡμῖν
 ἀπ' αἰγύπτου τοῦ Δείε
 ὁππαιμφθῆναι ὥς βοήσο-
 μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιω-
 πησον ὁ Αμυμώνη. ποσει-
 δῶν ὄψιν. Αμν. τί ποσειδῶν
 λέ-

λέγεις; τί βιάζῃ με ὁ ἄνθρω-
πος, καὶ ἐς πῶς θάλατταν κα-
θάλκεις; ἐγὼ δ' ἀποπνιγέσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πρὸς
θάλασσαν, ἔδην δὲ πᾶσι,
ἀλλὰ καὶ πηλὴν ἐπ' ὀνυμὸν σοι
ἀναδεδιμένα ἐάσω ἐνταῦθα.
κατάξας τῇ πριανῇ πῶς
πέρας, πλοῖον τοῦ κλύσ-
ματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσθι
τί καὶ μὲν οὐδ' ἀδελφῶν ἐχ-
ὸσφορῆσις ἀποθανῆσα.

Νότι καὶ Ζεφύρου.

Ταύτῃ δὲ Ζεφύρῃ πῶς
δάμαλιν, ἣν διὰ τῆς θαλάσσης
ἐς Αἴγυπτον ὁ Εὐρώης ἄγει, ὁ
Ζεὺς διακέρησεν, ἀλλ' ἐρω-
τι; Ζε. καὶ ὁ Νότις, ἡ δά-
μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ πᾶσι
ἣν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου
ἣν δ' ἡ Ἡρα τοιαύτῃ ἐποίη-
σεν αὐτῇ ζῆλον τῆς αἰσας,
ὅτι καὶ πᾶν ἰώρα ἐξῶντα τῇ
Δία. Νό. καὶ ἔτι ἐξ
τῆς βοῆς; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτῇ
ἐπιμύει, καὶ ἡμῖν φησὶ ταῦτα,
μὴ κυμαίνῃ τῇ θάλασσᾳ.

ἔτι δ'

narras? cur mihi ὁ homo
vim facis, atque hinc in
mare abstrahis? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub-
mersa aquis. N e p. Bo-
no animo sis. Nihil graue
patiaris, sed & fontem co-
gnominem tibi emanare
hic sinam, percusso tri-
dente saxo hoc, iuxta
æstuarium, & tu ipsa felix
atque beata eris, ac sola
sororum obita morte, a-
quam non gestabis,

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iu-
uencam, quam per mare
in Aegyptum Mercurius
ducit, Iupiter, amore ca-
ptus, vitiauit? Z e p H.
Hanc ipsam, Note, sed iu-
uencam tum non erat, sed
puella, Inachi fluuij filia.
Nunc autem Iuno talem
ipsam effigiauit, æmulatio-
ne amoris cōmota, propte-
rea quod videbat Iouē il-
lam prorsus deperire. No.
Proinde etiam nunc bo-
uem illū amat? Z e p H.
Atque admodum, & pro-
pterea in Aegyptū ipsam
misit, nobisque dixit, ne
conturbaremus mare, do-
nec

nec illa transnataffet, vt quæ illic paritura sit, fert autem vterum modo, Deusque fiet, cum ipsa, tum quod ex ea partum erit. Ν ο τ. An iuuenca Deus? Ζ α ρ Η. Atq; admodum Note, imperabitque, inquit Mercurius, nauigantibus, ac nostra erit domina. vt quemcunque nostrum volet, emitat, vel prohibeat aspirare. Ν ο τ. Colenda igitur obseruandaque nobis erit Zephyre, iam domina certe cum sit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. Ζ ε ρ Η. Sed enim iam traiecit, & in terram enatauit. Vides, vt non amplius quadrupes incedat, sed erectam ipsam, Mercurius denuo mulierem, formosam prorsus reddidit. Ν ο τ. Mira nimirum hæc Zephyre, nusquam amplius neq; cornua illius, neque cauda, neque tibix bifidæ, sed amabilis puella est. Cæterum Mercurio, quidnam accidit, qui se ipsum mutauit, & ex adolescente factus est quispiam, caninam faciem

ἔς' αὖ διατρέχεται, ὡς ἀποτεκῶσα ἐκεί, κίει δὲ ἡδὴ, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. Νό. ἡ δ' ἀμαλίσ θεός; Ζεφυ. καὶ μάλα ὦ Νότι. ἀρξήν τε ὁ ἐμῆς ἔφη σφ' πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσποιναν, ὅν τινα αὖ ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνέειν. Νό. θεραπευτέα τοιγαρὲν ὦ Ζέφυρε, ἡδὴ δέσποινά γε ἔσαι, καὶ Δία. σὺν ἐστέρα γὰρ ἔσται ἡμίτο. Ζεφ. ἀλλ' ἡδὴ γὰρ διπέρασι, καὶ ἰξένυσεν ἐς πῶν γῆν. ὅρῳς ἔπος ἐκέτι μὲν τετραποδισὶ βαδίζει; ἀνδρώτας δ' αὐπῶν ὁ Εὐμῆς, γυνῶκα παγκάλῳ αὖθις ἐποίησε; Νό. παράδοξα γὰρ ταῦτα ὦ Ζέφυρε. ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, ἐδὲ ὕδα, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέρματος κέει. ὁ μὲν τοι Εὐμῆς τι σπῶν, μεταβέβηκεν αὐτὸν, καὶ αὐτὶ γιανίς κνωσφόρος γήνηται.

ἤμῃ. Ζεφ. μὴ πολυπραγ-
μοῦμαι, ὅτι ἄριστον ἐκδῆ-
ναι ὑμῖν τὰ θεακίλια.

Ποσειδῶν καὶ
Διελφίων.

Εὖγε ὦ διελφίης, ὅτι αἰεὶ
φιλόθεοποι ἔστε, καὶ πάσαι
καὶ τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσαστε, ὑπο-
δίζαμενοι ὑπὸ τῆς Σκίρωνος
μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πιστὸν καὶ νῦν σὺ τὸν κιθα-
ρῶδον τῆτον τὸν ἐκ Μινθύ-
νης ἀναλαβὼν, ἔξενίζω ἐς
Τέναρρον αὐτῇ σκυρῇ καὶ
κιθάρα. ἐγὼ περὶ εἶδες, κακῶς
ὑπὸ τῆς ταυρῆς ὑπολλύμενον.
Διελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ πῶς ἀνθρώπου
ὧ ποῖμαι, ἔξ ἀνθρώ-
που γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γί-
νῃσιν. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γὰρ τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσας μετέβα-
λε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ καὶ ἄλλες ὑπογά-
γιστο. ὅπως γὰρ τὰ μὲν τὸν

Ἀρίωνα

em prae se ferens. ZEP.
Ne curiosi persequamur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda sunt,
novit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis Del-
phines, quod semper a-
mantes hominum estis.
Nam & olim Inonis filium
in isthmum portastis, ex-
ceptum a Scironijs scopu-
lis, unde cum matre prae-
cipitatus fuerat. Et nunc
tu Citharædo isto Me-
thynensi, cum ipso orna-
tu & cithara recepto, in
Tenarum enatasti, neque
passus es indigne a nautis
perire illum. DELP. Ne
mireris Neptune si homi-
nibus benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. NEP. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos navali praelio supera-
tos ita transformavit, cum
deberet captivos solum
in deditiorem accipere,
quemadmodum & ceteros
in potestatem redegit.
Sed quo pacto, cum

G

Ario-

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DE I. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat aris gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nati-gando in patriam, Me-thymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac consensu ad traijciendum nauis, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Aegæum peruentum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihijpsi funebri aliquo carmine, volentē finire præcipitare meipsū. Concesserunt nautæ. Tū ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lenc, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, ena-

tani

Αρίωνα τῦτον ἐήλυτο. ὃ δὲ Διόφιν; Διόφ. ὁ Περίανδρος, οἰμαι, ὅχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰς μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τὴν τυραννίαν ἐποθύμισε πλούσιος οἰκᾶν ἐς τὴν Μήθυμναν, ὅπως εἰδῶς τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως πορευμῆναι τινος κακέρων ἀνδρῶν, ὡς εἰδῶς πολλῷ ἄγαν χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐήλυοντο, ὅπως λαύκῃ αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡεροῦμινα ὅτι ἅπαντα, παρὰ τὸν πόσά φησι, ἐπὶ ταῦτα ὑμῶν δέδωκεται, ἔφη, ἀλλὰ τίς σκυλὴ ἀνὰ λαβόντα με, καὶ ἄσπεκτα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε εἰσάγει ἐμαυτὸν. ἐπέτερεσαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τίς σκυλὴ καὶ ἦν πάνυ λεγνῆς, καὶ ἔπιεν ἐν τῷ θάλασσᾳ, ὡς σὺ τίνα πάντως ἐποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξῆλθον ἐκείνου.

ἔχων οἷς Τάιναρρον. Πο-
ῖται τῆς φιλομουσίης.
ἄξιον γὰρ ἔμινον ὑποδείκ-
ναι αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν εἶναι τοῦτο, ἐς δὲ
ὡς αὖτε κατωρίζῃ, ἐλλή-
ρωστος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς δὲ
Νηρηίδες παρελαβέσθε τῇ
Τρωάδι. περιστρέφετε,
ὡς τάφῳ ὑπὸ τῇ ὀπρω-
ρίῳ. Νηρ. μὴδ' αὖτε δὲ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐς τὴν
ἐπὶ τῷ ὄρει πελάγει τριτά-
τῳ. ἐλθόμεν γὰρ αὐτῷ, ὅ-
τις αὖτε τῆς μετὰ τὴν πε-
λοπίαν. Ποσ. τῷτο μὲν δὲ
ἀμφιτρέψῃ. ἐ. δέμης. ἐλ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πε-
λοπίαν ὑπὸ τῇ χερσονήσῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπερ ὅφιν ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τριτά-
τῳ. ἐκείνο δὲ παρεμύθιον
ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἐν τῇ πελο-
πίᾳ, καὶ ἐκείνῳ ὑπὸ τοῦ
Αἰά-

taui vna cum ipso in Te-
narum. Næp. Laudo
studiū erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi pro eo
quod auscultaas.

Neptuni & Nerei-
dum.

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur. Cadauer autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, vt ibi ab incolis sepe-
liatur. NER. Nequaquā,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Miscremur enim ipsius, vt
quæ misabilia maxime
a nouerca passa fuerit.
NEPT. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox speli-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino parietur, & precipita-
bitur, persequente illam

G 2 Arha-

Athamante, in pelagus
ex summa Citherone, qua
in mare porrigitur, vna
cum filio, quem in vlnis
gestabat. N x x. Sed &
illam seruare conueniet
gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educauit enim il-
lum Ino, eademque nu-
trix illius fuit. N x p. Nō
decebat, adeo prauam.
Sed tamen Baccho non
gratificari, Amphitrite,
indignum foret. N x x.
Sed quid accidit huic,
quod ab ariete decidit?
frater autem eius, Phry-
xus tuto vehitur? N x p.
Merito, adolescens enim
est, & contra impetū ob-
sistere potest. Illa vero, eo
quod insueta eius rei e-
rat conscēso videlicet ve-
hiculo nouo & inopina-
to, & despiciendo in pro-
fundum immensum, per-
cussa animo, & pauore pa-
riter attonita, prxterea
& vertigine correpta,
prx vehementia & impe-
tu volatus, retinere cor-
nua arietis amplius non
potuit, quibus se eo vsq;
sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N x x.
An non igitur matrem
ipsi-

Αθάμαντος, διακαμένη εἰς
τὸ πῆλαγος, ἀπ' ἑκείνου τοῦ
Κιθαίρωνος, καθόπις καθή-
κει εἰς πλὴν θάλασσαν, ἔχε-
σα καὶ τὸν υἱὸν ἐκ τῆς ἀγκυ-
λης. Νη. ἀλλὰ κακύνειν σῶ-
σαι δέηται, χαρισάμενος τοῦ
Διονύσου. Προφ. γὰρ αὐτοῦ
καὶ τὴν Ἰνὸν. Ποσ. ἐκ
ἐχέου ἔτι σωτηρίαν ἔσται.
ἀλλὰ τοῦ Διονύσου ἀχαριστῶν
ὦ Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἀξίων.
Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθού-
σα κατέπιπεν ἀπὸ τοῦ κρητοῦ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκό-
τως. νατίας γὰρ, καὶ δυνά-
ται ἀντίχειν πρὸς τὸν φο-
ρεῖν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθρώπου ὀλι-
γῶσα ὀχήματος παραδίδει,
καὶ ἀπιδύσα εἰς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τοῦ
θάμβει ὅμα χεῖνισα, καὶ
ἰλλυγμάσασα πρὸς τὸ σφο-
δρὸν τῆς πῆσιως, ἀερατὴς
ἐξήλυτο τῶν κρημάτων τοῦ κρητοῦ,
ὡς τέως ἀπείληπτο, καὶ κατ-
έπιπεν εἰς τὸ πῆλαγος. Νη.
ἐκὼς ἐχέου πλὴν μητέρης
τινὶ

πῶ Νηφίλια βουθῶν πρὸς
πῶ; Ποσ. ἔχελω. ἀλλὰ
ἢ μέγα πολλῶ τῆς Νηφίλιας
δυνατωτέρα.

Ἰριδ[⊙] καὶ Πο-
σειδῶνι.

Iridis & Neptu-
ni.

Τῶ νῦν τῶ πανω-
πλίῳ ὁ Ποσειδῶν, ὑπαστα-
θῆσαν τῆς Σκελίας, ὕφα-
λοι δ' ἀπὸ χιτῶν συμβέβηκε.
ταύτῳ φασὶν ὁ Ζεὺς εἶσεν
ἔδῃ, καὶ ἀνέφρον, καὶ πώ-
νται ἔδῃ δῆλον ἐν τῷ αἰ-
γῶνι μύσση βελάνης μύνην,
εὐκρίνας πάνυ ἀσφαλῶς.
δῆται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
παραδέξεται τῷτο ὁ Ἰρι-
δίνα; ὅμως παρῖξαι αὐτῇ
τῶ χεῖρας ἀναφανῆσα καὶ
μυκάτι πλέυσα. Ἰριδ. τῶ
Λετὰ ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπο-
πῶσται. ἔδῃ γὰρ ποσῆρας
ὑπὸ τῆς ὠδῆς ἔχῃ. Πο. τί
εἶ; ἔχ' ἡμεῖς ὁ ἔρανος
ὀντεκῆν; εἰ δὲ μὴ οὐκ, ἀλλὰ
καὶ πᾶσα ἡ γῆ ἐκ αὐτοῦ ὑπο-
δέχεται, διώκετο τὰς αὐτῆς
γοαί; Ἰριδ. ἐν ὁ Ποσειδῶν.
ἢ Ἡρα

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ a Si-
cilia reuulsa atque vndis
submersa, mari iunatat.
Eam, ita iubet Iupiter,
consistere facias iam atq;
apparere, & ut tantun-
dē manifesta atque con-
spicua in medio Aegro
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non
nihil habet. N e p. Fiet
hoc I r i. Sed tamen
quem usum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans?
I r i. Latonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
N e p. Quid igitur? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I r i. Non Neptune. Nā

G 3

Iuno

Iūno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim tum fuit.
N E P. intelligo rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex pfun-
do, & non amplius flu-
ctues aut titubes, sed imo-
ta maneat. Ac suscipe, ô
feliciſſima, fratris mei libe-
ros duos deorum omniū
pulcerrimos. Et vos, Tri-
tones trajcite Latonem
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut æstro exagitat illam,
perterrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insula
Veniat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, ô Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.

M A R.

ἢ Ἡρα γὰρ ὄρεω μεγάλῃ κα-
τέλαβε πλὴν γῆν, μὴ παρ-
χῶν τῇ Λητοῇ ἥδ' ὠδίνων
ὑποδοχὴν. ἢ τοίνυν νῆσος
αὐτὴ αἰώμαλός ἐστιν. ἀφανὴς
γὰρ ἦν. Πιστ. σωθήμι. εἴθε ὦ
νῆσι, καὶ αἰάδουσι αὐθις ἐν τῇ
βυβλὶ, καὶ μνηκτὶ ὑποφέρου-
σιν. ἀλλὰ βιβλάτωσιν ὡς καὶ ὑπὸ
δείξαι ὦ σὺ δαίμωνισ ἀτὴ τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τὰς
καλλίτας ἥδ' ἀνὰ. καὶ ὑ-
μῖν ὦ τρίτονις, διαπορ-
θεύσατε πλὴν Λητοῆς ἐς αὐ-
τήν, καὶ γαλήνῃ ἀπαντᾷ
ἔσθ' ἅπαντα δράκοντα δέ, ὅς
ναυτοῖσι πρὶ αὐτῇ φόβον ἰα-
νογὰ, ἐπιδαῖν τεχθῆναι, αὐ-
τίκα ρήτῃσι, καὶ τιμωρήσθαι
τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελλε
πρὸς Διὸς, πάντα ἔπει οὐραν-
ῳ. ἔσθ' ἢ Δῖλος. ἡκέτω
ἢ Λητοῇ, καὶ τινέτω.

Ξάνθου καὶ Θα- λάσσης.

Δείξαι με ὦ θάλασσα,
δεινὰ πεπονθότα, κατὰ
ὄψιν με τὰ τραύματα.

Θάλα.

Θάλ. τί τῆτο δ' Ξάνθε;
 τίς σε κατέκλεισεν; Ξάν.
 Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπ' ἡμετέρας
 καὶ ζῆου. Θάλ. διατί δὲ
 σὺ ἐκείνῳ τὸ πῦρ. Ξάν.
 διὰ τὸν ἥν τῆς Θέτι-
 δος. ἐπεὶ γὰρ φοβούμεντα
 τοὺς φεύγας ἰκέτοισι, ὃ
 δ' ἐκ ἐπαύσατο τῆς ἑρ-
 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡμετέρας
 ἀπέφραξε μοι τὸν ἔρῃ,
 ἐλίσσας τοὺς ἀθλίους, ἐπ' ἡλ-
 θον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς
 φοβούμεντοι ἀποχόρτο τῆς αὐ-
 δρῆς, ἐταῦθα ὁ Ηφαιστος,
 ἔτυχε γὰρ πηλοῖον πε-
 ῖν, πάντοτε οἶμαι πῦρ εἶ-
 χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ,
 καὶ εἰποῖτο ἄλλοι, φέρων,
 ἐπ' ἡλθε μοι, καὶ ἐκάλυψε
 μὲν τὰς πηλίας, καὶ μὲν-
 ῖρας. ὥπῃσι δὲ καὶ τοὺς
 κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ
 τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ἐπεπληλάσαι ποίη-
 σας, μετὰ δὲ ὅλον ἔν-
 ρον ἐκγασαι. ὅρας δ' ἐν
 ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς
 ἐκ-

MAR. Quid hoc rei est
 Xanthe? quis te deussit?
 XAN. Vulcanus, sed ig-
 ne candesco prorsus mi-
 ser, & effervescio. MAR.
 Cur autem iniiecit tibi ig-
 nem? XAN. Propter fili-
 um Thetidis. Postquam
 enim occidentem illum
 Phrygas, supplex depre-
 carus sum, ille autem ab-
 ira nihil remisit, sed occi-
 sorum corporibus etiam
 obstruxit mihi alueum,
 ego misertus miserorum,
 occurri, ut aquis inunda-
 rem atq; inuoluerem illū,
 quo eo periculo absterri-
 tus, ab occisione virorum
 cessaret. Ibi igitur Vulca-
 nus, (aderat enim prope
 forte existens) uniuerso
 igne, quantum, opinor,
 usquam habebat, quan-
 tumq; & in Aetna, & si
 quib. alijs locis, illius est,
 allata, processit obuiam,
 ac exussit equidē vltimos,
 & myricas, assauit autem
 & infelices pisces & an-
 guillas. Me vero, cum ef-
 feruescere fecisset, parum
 absuit, quin totum arid-
 um ac siccum reddide-
 rit. Vides nimirum quo
 pacto extinctionibus istis

deformatus sim. M A X. Turbidus es, ô Xanthe, & cauidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misererime Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A X. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij.

Doridis & Thetidis.

Quid lacrymaris Thetis? ΤΗΞ. Pulcherrimâ, Dori, puellam vidi, in arcam a patre cōiectam, tū ipsam, tum infantem ab ea paulo ante genitum Iussit autē pater nautas, arcam ilam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ira periret & misera illa, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autē, ô soror, hoc? quandoqui-

dem

ἐκκαυμάτων; Θά. Σολε-
ρης ὃ Ζαῖθι, καὶ διεμὲς, ὡς
εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ὑπὸ τῆς
νεκρῶν, ἢ θέρμης δὲ, ὡς φης,
ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως
ὃ Ζαῖθι, ὅς ἐπὶ τὸν ἱμῶν
ῥὸν ὄρευσας, ἐκ αἰδιδεῖς
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ζαῖ.
ἐκ ἔδῃ ἔν ἐλπίσιν γήτορας
ὄντας τοῦ φεύγας; Θα.
τὸν Ἡφαιστὸν δὲ ἐκ ἔδῃ ἐλπί-
σαι, Θέτιδος ῥὸν ὄντα τὸν
Ἀχιλλέα.

Δωριδὶ Θεῖ καὶ
Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὃ Θέτι; Θέ.
καλλίστῳ ὃ Δωρὶ κλέλυ εἶδον
ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς
ἐμβληθεῖσαν, αὐτῷ τε καὶ
βρέφος αὐτῆς ἀρτιγῆνον.
ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοῦ
ναύται ἀναλαβόντας τὸ
κιβωτίον, ἐπειδὴ πολὺν ὑπὸ
τῆς γῆς ὑπεπάσσωσιν ἀφεί-
ναι ἐν πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀ-
πόλοιστο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δω. τίνας δὲ ἔ-
πικα ὃ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἔλαθες
ἀκρί-

ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θέ.
 Ακριβῆς ὁ πατὴρ αὐτῆς ,
 καλλίστῳ ἦσαν , ἱππεύοντι
 εἰς χαλκῶν τινα
 θάλαμον ἐμβελών. ἔτα
 τὸ μὲν ἀληθές , ἐκ ἔχου
 εἶπεν , φασὶ δ' ὧν τὸν
 Δία χευσθὲν ῥοδόμενον , ἐν-
 κῶσαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ'
 αὐτῷ. διέχρησεν δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κέλευθον καταρ-
 χήσας τὸν Διὸς , ἐγκύμο-
 να ῥοδέσθαι τὴν αὐτῆς
 μητέρα ὁ πατὴρ , ἀκριβῆς τις
 καὶ ζυλάτης γένων , ἡ-
 γανάκτουσι . καὶ ὑπὸ τί-
 νοις μεμνησθῆναι οἰκτιρῶν
 αὐτῶν , ἐμβάλλει ἐς τὴν
 κίχλην ἀετὶ πετοκῦαν.
 Δορ. ἡ δὲ , τὴν ἑσπέρην
 ὧς θέτι , ὅπου κατέκ-
 τε ; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 ἐτίγα ὧς Δορὶ , καὶ ἔφει
 τὴν καταδύνειν . τὸ βρέ-
 φος δὲ παρητῆτο μὴ ὑπο-
 θανεῖν , δακρύουσα , καὶ τῷ
 πᾶσι δεικνύουσα αὐτὸ ,
 κἀλλεστον ὄν . τὸ δὲ , ὑπὸ ἀ-
 γνοίας τῆς κακῆς , καὶ ἡμι-
 δε

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius , quia pul-
 cherrima erat , in arcum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgini-
 tati destitutat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum , Iovem autem a-
 iunt, conuersum in aurū,
 delapsū per impluuium
 ad ipsum esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum , gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduert-
 tisset , utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex ,
 grauiter indignatus est.
 Et quia ab aliquo stupra-
 tam fuisse illā arbitratus
 est, cōiicit in arcam hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Ceterum illa
 quid agebit Theti, quan-
 do abripiebatur? T H A.
 Pro se quidem nihil dice-
 bāt, Dori, sed tacite se-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecabatur
 ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atque
 illum auo ostentando pul-
 cherrimum sane puerum
 Dori. Ille autem prae ig-
 norantia malorum , et-

iam arridebat matri. Oplep rursus oculos lacrymis, cum in mentem illius venit. D O R. Et me flere fecisti. Sed nunc quid iam mortui sunt? T H E. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, vivis illis custoditis. D O R. Cur igitur non conservamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immit-tendo? qui extractos illos, incolumes præstabunt scilicet. T H E. Recte dicis, atq; ita faciamus. Nō enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuni & Eni-peï.

Minime vero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circum-venta amica mea, assimila-tus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. N E P T Y. Tu enim, Enipeu fastidiosus es & tardus, qui puella adeo formosa quoti-die

ἴδω πρὸς τὴν θάλασσαν, ὑποπύμπλαμαι αὐτῇς τὸν ὀφθαλμὸν δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ με δακρύουσι ἐποίησας. ἀλλ' ἦδη πεθῆσθω; Θέ. ἰδαμῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κισσὸς ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτὸν φυλάττεισα. Δω. τί ἔν ἐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβαλῆσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις, οἳ ᾗ ἀναπαύσαντες, σώσουσι δηλονότι. Θέ. οὐ λέγεις, ἔγωγοῖόν μιν. μὴ γὰρ ἀπολέ-δω μὴ τε αὐτὴν, μήτε τὸ πωδῖον ἕως ὅν καλῶν

Προσεδῶν καὶ Ενπέας.

Οὐ καλὰ ταῦτα ᾧ Πρόσ-δων, εἰρήσῃ γὰρ τὰ λυθῆς. ὑ-πιθῶν με τ' ἐρεμνίῳ, εἰκα-σθεῖς ἐμοὶ, διηκέρουσας τ' ἀν-δα. ἢ ᾗ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦ-τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τούτο παρῶν χην αὐτῶν. Πο. σὺ γὰρ ᾧ Ενπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦν δα, καὶ βραδύς, ὅς κότες ἔγω κα-
λῶς

λῆε φοιδῶνς ὁσημέραν παρὰ
 δὲ, ἀπολυμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπερώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
 νουσα, καὶ ἐπιμυαίνουσα,
 καὶ λυομένη, ἐνίοτε εὐχε-
 τὸ σοι ἐντυχεῖν. σὺ δὲ
 ἰθὺς πρὸς αὐτῷ. Ἐν-
 τί ἐν, διὰ τῷτο ἐχρῆν
 σε περιστρέφειν τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνειναι
 Ἐντί. αὐτὶ Ποσειδῶνος
 ἦναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τῷ Τύρῃ ἀφιλῶ κέ-
 ρω ἔσαν; Ποσειδ. ὁ δὲ
 ζυγοτυπῆς δὲ Ἐντιπῷ,
 ὑπερόπτης ἄρτιον ὢν. ἢ
 Τύρῃ δὲ, ἔδεν θένον πέ-
 ποθεν, οἰομένη ὑπὸ σε
 διακυβεῖσθαι. Ἐν. ἔ-
 μπῶν; ἔφη γὰρ ἀπιδὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦναι. ὁ καὶ
 μάλα ἐλόπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραῖ-
 του τῷτε; καὶ περιστή-
 σας πορφύρεόν τι κῆμα;
 ὅτις ὑμᾶς σὺμπερυπτε,
 ἄμα

die ad te nante, ac prae
 amore pereunte, despex-
 ris illam, & gaudius sis, si
 posses illi agere facere. Illa
 vero iuxta ripas meroare
 affecta, atque ibi inambu-
 lans, seseque lavans,
 non semel optabat incon-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciuiebas con-
 tra eam. E N I. Quid igitur?
 an propterea oportebat te
 praeipere amo-
 re mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. N 2. Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te ges-
 seris. Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putauit a te viciatā
 esse. E N I. Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vol
 maximē dolore affecit i-
 psam, atq; ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quae mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & praeterea
 composito circa vos flu-
 du purpureo, sub quo ab
 scōn-

ſconditi iacuiſtis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buiſti . N E P . Tu enim
non volebas Enipeu .

Tritonis & Nerei- dum .

Balena iſta veſtra, Ne-
reides, quam cōtra filiam
Cephei Andromedam e-
miſiſtis, neq; puellam ip-
ſam iniuria aliqua affectit,
perinde vt vos putatis, &
ipſa iam mortua eſt .
N E . A quo, Triton ?
Num Cepheus, tanquam
illectamento aliquo pro-
ſita puella, aggreſſus illā
occidit, ex inſidijs cum
multa vi adortus ? T K I .
Non . Sed noſtis, arbitror,
Iphianafſa, Perſeum il-
lum, Danaēs puerum il-
lum paruum, quem vna
cum matre in arca abie-
ctum in mare ab auo ma-
terno, cōſeruatiſtis, miſer-
ta illorū videlicet . I P H .
Noui quem dicis . Con-
ſentaneum vere, illum
iam adoleſcentem factum
eſſe, atque admodum ge-
neroſum, & pulchrum
aſpectu . T K I . Hic occi-
dit Balenam, I P H . Quā-
obrem

ἀμα ſυνῶδα τῇ παιδί αὐτῇ
ἐμὸν . Πορ . οὐ γὰρ ἐβί-
λες ὁ Εὐριπεύς .

Τρίτωνος καὶ Νη- ρείδων .

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὁ Νη-
ρείδης, ὃ ἐπὶ πλὴν τοῦ Κη-
φίως θυγατέρα πλὴν Ανδρε-
μέδων ἐπέμψατε, ὥστε πλὴν
παῖδα ἀδίκουσιν ὡς ὄντι,
καὶ αὐτὴ ἤδη τίθνηκε . Νη-
ρεὶς τίνες ὁ Τρίτων, ἢ ὁ
Κηφίως καθάπερ δέλιας
συνθεῖς, πλὴν κελῶν ἀπέκλε-
τεν ὄντων, λοχήσας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως ; Τρεῖς
ἐκ, ἀλλ' ἴσσι, οἶμαι, ὁ Ἰφι-
άνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κλισίᾳ
ἐμβληθὲν ἐν πλὴν θάλασσας
ὑπὸ τῇ μητροπόροισι, ἐσώ-
σατε, ἐκλεψάσασιν αὐτοῦ .
Ἰφι . οἶδα ὅτι λέγεις . εἰδὼς
δὲ ἤδη παρίαν εἶναι, καὶ
μέλα γυναικὸς τε καὶ κα-
λὸν ἰδέειν . Τρεῖς . ἔστος ἀπέ-
κτεσι τὸ κῆτος . Ἰφι . διατί
ὁ Τρεῖς

ὁ Τρίτων, ὃ γὰρ δι' ὅσων
 ἡμῶν τοιαῦτα ἐκτείνῃ αὐτὸν
 ἐχέω. Τρί. ἔγωγε ἡμῶν φερέ-
 σαι τοῦ πατρὸς ἐχέω. ἐγὰρ
 μὲν ὅτε δὴ τὰς Γοργόνας,
 ἄλλῃ τῶν τῶν τῶν βα-
 ρυαῖ δὴ πταῖν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φείκετο εἰς τὴν Λιβύην. Ἰφί-
 ππῳ δὲ Τρίτων, μόνος, ὃ καὶ
 ἄλλος συμμάχους ἔγινε;
 ἄλλος γὰρ δύσπορος ὃ ὄδῳ.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵρος. ὑπὸ-
 πῃρον γὰρ αὐτὸν ὃ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δὲ ἐν ἔκῳ
 ἐπεὶ διατῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάλειον ὅμαι. ὃ δὲ,
 ὑπὸ τῆς Μιδέας μὲν
 ἐκάλει, ὅχι' ὑπὸ τῆς
 Μιδέας. Ἰφί. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 διάτοι γὰρ ὄσον. ὃ δὲ αὐ-
 τῶν, ὃ ἐκ' ἑτέρῳ μὲν
 ταῦτα ἰδοι; Τρί. ὃ Ἀθη-
 νᾶ τῶν ἀσπίδα φεραίνε-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἡκιστα δι-
 γμῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν
 Κηφείαν ὄσον, ὃ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος ἐκάλει, ὃ
 ὄσον δὴ κατέπλεε φερέ-
 χον

abrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserva-
 tionis praxia persolvere
 nobis debebat. T R I. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita vt gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 vt hoc quasi quoddā cer-
 tamē regi perageret. Post-
 quam autem peruenit in
 Libyam. I P H. Quomo-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. T R I. Per aërem
 pfectus est, alatum enim
 ipsum Mineræ reddidit.
 Postquam autem eo loci
 venit, vbi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 auolauit. I P H. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam
 posthac aspicit. T R I.
 Mineræ scutū præferens,
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cepheum) Mineræ
 igitur, inquam, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipse

ipſi ſpectandam Meduſæ imaginem. Poſtea ſiniſtra, arrepta illius coma, & inſpecta imagine, dextra autem ſublata harpe, abſcidiſt caput illius, atque ita priuſquam ſorores reliquæ expergiſcerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopiz oram veniſſet, terræ iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expoſitam in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, ô Dij, promiſſa coma, & ſeminudam, longe uſque infra vbera. Ac primū quidem miſertus fortunæ illius, interrogat cauſam damnationis huius. Paulo autem poſt amore captus, (oportebat enim incolumem ſeruari puellam) opem ferre illi ſtatuit. Atque vbi iam Balæna acceſſiſſet terribilis admodum & quaſi mox abſorptura Andromedam, in altum ſublatus adoleſcēs manu ad capulum admoto, harpam tenens altera quidem ferit, altera autem Gorgona ſpectandam proferens, in
lapi-

χον αὐτῷ ἰδῆν τὴν εἰκόνα
τῆς Μεδούσης. ἔτα λαβόμενος
τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ὀνορῶν δὲ
τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
πην ἔχων, ἀπέταμει τὴν
κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν αὐ-
χέειν τὰς ἀδελφάς, ἀνέπια-
το. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παρὰ λίαν
ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐβρίετο,
ἤδη φόβος γινεσθαι ποτόμενος,
ὅτι τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
κειμένην, ἐπὶ τινος πέτρης
προβλήτης προσηπταμένην
ὀφίῳ, καλλίστην ὡς θεοῖς, κα-
θήμενὴν τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
νον πολλὸν ἐβρίετο τῆς μαζῶν.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐκτεῖραι
τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνελώτα
τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
καὶ μικρὸν δὲ ἄλλοις ἔρωτι,
ἐχέμεν γὰρ σιτάσασθαι τὴν
παῖδα βουθεῖν δέεσθαι. καὶ
ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπὶ τὴν μά-
λα φέρεται, ὡς καταπιού-
μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὁ
παραωρηθεὶς ὁ κανίσκος
πρόκειπεν ἔχων τὴν ἄρπην.
τῇ μὲν καθικτεῖται, τῇ δὲ
προδεδυκὸς τὴν Γοργόνα, λί-
θον

θον ἐποίησεν αὐτῇ. τὸ δὲ,
 τέθνηκε γὰρ, καὶ πύ-
 κτωσιν αὐτὴν τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πῶς Μένειαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμά
 τῆς παρθένου, ὑποχρῶν
 πῶς χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀπροσδοκῆτι κατιῶσαν ἐκ
 τῆς πέτρης, ὀλισθηρᾷ ἔ-
 σθης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν
 τοῦ Κηφείως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργος. ὅς τις
 αὐτὴν θανάτου, γάμον ἢ
 τὸν τυχόντα εὖρετο. Νη-
 ἔφθον μὲν ἢ πάντες πῶς γε-
 γνησὶ ἀχθόμενοι. τί γὰρ ἢ
 πᾶς ἠδίκηται ἡμᾶς, εἰ τι ἢ
 καὶ ἐμεγαλύνει τότῃ,
 καὶ ἡξίαν καλλίων εἶναι;
 Τί. ὅτι ἔσται αὐτῇ ἡλγυ-
 στενὸν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 τρι γε ἔστα. Νη. μὴκέ-
 τι μεμαρκήμεθα ὃ Δωρὶ ἐκεί-
 νῃ, εἴτι βάρβαρος γυνὴ
 ὑπερ πῶς ἀξίαν ἐλάλη-
 σιν. ἰκανῶς γὰρ ἡμῶν τιμω-
 ρίαν εἶδον, φοβηθεῖσθαι ὅτι
 τῇ πατρί. χαίρομεν ἔν
 τῷ γάμῳ.

Ζεφύ.

lapidem illam conuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunq; Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem e rupe,
 ardua illa quidem atque
 procliu, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 aridib. Cephei, abducetq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 Νη. Equidem non ita
 valde egre fero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis in-
 iuriæ fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulcior no-
 bis esse voluit? Τκ. **Ι.**
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem percepura fuisset
 ob filiam, mater certe
 illius cum sit. Νη. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filix causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy.

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquam equidē pom-
pam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo ego
sum, & spiro. Tu vero nō
vidisti ὁ Note. N o t.
Quamnam hac dicis Ze-
phyre pompam? aut qui-
nam sunt qui illam duxe-
runt? Z a p. Spauissimo
spectaculo caruisti, & qua-
le non facile aliud vnqua
videris. N o t. Iuxta ru-
brū mare occupatus fui,
afflavi autem & partem
Indiæ nonnullam, quan-
tum videlicet eius terræ
mare adiacet. Proinde ni-
hil eorum noui, quæ tu
dicis. Z e. Quid? Sidoni-
um illum Agenorem vi-
disti? N o. Etiam, Euro-
pæ patrem scilicet. Quid
tum? Z a p h. De illa ip-
sa narrabo tibi. N o. Nū,
quod Iupiter iam olim a
mare puellam cœpit? Nā
hoc etiam pridem sciui.
Z e. Igitur quod ad amo-
rem attinet, nosti. Quæ ve-
ro postea consecuta sunt,
ea nunc audi. Descende-
rat Europa ad littus, lu-
dendi gratia, assumptis
secum aequalibus suis. Iu-
piter

Οὐ παύσῃς πομπὴν ἐγὼ
μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς ἐμὶ, καὶ
πρὶν. σὺ δ' ἢ ἐκ εἰδὸς ὧ Νό-
τε. Νό. τίνα ταύτῃ λεγεις
ὧ Ζεφύρε τὴν πομπὴν; ὅ
τίνας οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζέ.
ἡδίστην θεάματος ἀπειλείφ-
θης, ὅσον ἐκ ἄλλο ἰδοὺς ἔτι.
Νο. παρὰ τὴν Εὐρώπην γὰρ θά-
λασσαν ἐργάζομαι. ἐπέ-
πνευσα δὲ τὴν καὶ μέρος τῆς
δικῆς, ὅσα παρὰ γὰρ τῆς χά-
ρας. ἔδεν ἔν οἶδα, ὧν λέ-
γεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδωνίον
Ἀγνώρεα οἶδας; Νό. ναί. τῆς
Εὐρώπης πατέρα. τί
μῶν; Ζέ. πρὶν αὐτῆς ἐκείνης
διηγῆσθαι σοι. Νό. μὲν
ἔτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ πολλοῦ
τῆς παιδός; τὸτο γὰρ καὶ πά-
λαι ἠπιστάμεν. Ζέ. ἐκείν
τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μὲν
ταῦτα δ' ἤδη, ἄκουσον. ἢ μὲν
Εὐρώπην κατεληλύθει δὴ τὴν
ἡδύτατον παῖδισσα, τὰς ἐλπί-
σας πηλαγῶσα. ὅ
Ζεὺς

τοὺς δὲ ταύροις εἰκάσας ἑα-
 τον, σωθέπαιζεν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ὡς ἀκρῆς, καὶ
 τὰ κέρατα εὐκαμπὲς, καὶ
 τὸ βλέμμα ἡμίστερον. ἐσπί-
 ρετο γὰρ καὶ αὐτὸς ὅτι τῆς
 ἡμέρας, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον,
 ὥς τι πῶς Εὐρώπῳ πολυμή-
 σω καὶ ἀσάβῳ αὐτόν. ὥς
 δὲ τῶν ἐγγύθεν, δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζεὺς ἄρμεσεν ὅτι
 πῶς δάλαπται φέρων αὐ-
 πῶν, καὶ εὐήχιστο ἐμπι-
 σόν. ὅς δὲ παύσῃ ἐκπλα-
 γῆσα πρὸ πρῶτου, τῇ
 ταύρῳ μὲν εἶχιστο τοῖς κέρα-
 τας, ὥς μὴ ὑπολιθῶσι.
 τῇ ἑτέρῃ δὲ, λυγρῶς
 ἰσχυρὸν τὸν πῆλον ἐμύχε-
 ρε. ἡδὺ τῶν δάμα ὅ
 Ζεφύρῳ εἶδες, καὶ ἐρωτε-
 ρον, πηχόμενον τὸν Δία,
 φέροντα πῶς ἀγαπωμένη.
 Ζεφ. καὶ μὴ τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδὺ παρὰ πολὺ ὅ
 Νότι. ἦτε γὰρ δάλασσα
 εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο,
 καὶ πῶς γαλήνῳ ὅπως α-
 σάβῃ.

pitier autem in formā tau-
 ri assimulatus, ludebat
 vna cum ipsis, pulcherri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat, ut nihil
 supra, & cornua habebat
 reflexa pulcre, vultum-
 que prae se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mu-
 giebat suavissime, ita ut
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Cæ-
 terum ubi hoc factum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem vna cum illa in mare
 prorupit, atque ibi, uti
 inciderat, natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re, sini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua, ut ne delabe-
 retur, altera autem ma-
 nu, diffluentem vento
 vestem continebat. N o.
 Dulce hoc spectaculum,
 Zeph. vidisti, & amatori-
 um, narrantem videlicet
 Iouem & ferentem secum
 amores suos. Z. s. At ve-
 ro quæ consecuta sunt,
 suaviora multo, Note.
 Nam & mare statim com-
 positis fluctibus quietum
 fuit, & tranquillitate vltro

H

attra-

attracta, placidum ac pla-
num seipsum præbuit.
Nos autem omnes silen-
tium agentes, nihil aliud
quam spectatores tantū,
eorum quæ fiebant quasi
quidam comites, seque-
bamur. Cupidines vero
iuxta volitantes, paulum
supra mare ita ut interim
summis pedibus contin-
gerent aquam, accensas
ferentes faces Hymenæū
cantabant. Nereides au-
tem emerſæ undis, delphi-
num tergis insidentes ob-
equitabant, applauden-
tes, seminudæ pleræque.
Præterea & Tritonum ge-
nus, & si quid aliud non
horribile visu marinorū,
omnia illa circum puel-
lam quasi choream ducebant.
Nam ipse quidem
Neptunus consensu cur-
ru, & quasi pronubus
incedens, una cum Am-
phitrite latus præibat,
velut viam aperiens, na-
tanti fratri. Supra om-
nes autem, Venerem duo
Tritones vehabant in con-
cha recubantem, ac flo-
res omnis generis asper-
gentem sponsæ. Atque
 hæc a Phœnicia usque in
Cre-

σαυρήν, λείαν παρέχιν ἐν
αυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες
ἡσυχίαν ἄγοντες εἰδὲν ἄλ-
λο ἢ θεαταὶ μένοντες γυ-
νοικῶν παρεκλυθεῖν.
ἔρωτες δὲ παραπιτώμενοι,
μικρὸν ὑπὲρ τῷ θαλάτῃαν,
ὡς εἰσὶτε ἀκροῖς τοῖς ποσσὶν
ἐπιφαιέν τοῦ ὕδατος, ἡμι-
μόρως τὰς δῦνας φέρντες,
ἦδον ἅπαντες τὸν ὑψίσαιον, αἱ
Νηρηίδες δὲ ἀνὰ δῦσαι. πα-
ρίπτουσιν δὲ καὶ τῷ δελφίνῳ
ἐπικροῦσαι, ἡνίγυμνοι αἱ
πολλαί. τό, τι τῷ θεῷ
ῥεῖν ἡμῶς, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ
φύετον εἰδὲν τῷ θαλάτῃαν,
ἅπαντα περιέχεον τῷ
παῖδι. ὃ μὴ γὰρ Ποσειδῶν
ἐπιβέβηκώς ἄρματος, πα-
ροχέμενός τε, καὶ τῷ Ἀμ-
φιτρίτῃ ἔχων, ἀεὶ γιγνέ-
σθαι, ἀροδοιπορῶν ἐν χερσὶ
τῷ ἀδελφῷ. ὅτι πάντες δὲ
τῷ Ἀφροδίτῃ δύο Τρί-
τωνες ἔφερον, ὅτι κούρης
κατακειμένη, αἴθη παν-
τοῖα ἐπιπάθησαν τῇ νύμφῃ.
Φη. ταῦτα ὅτι φοινίκης ἄκρῃ
τῇ Κρή-

τῆς Κρήτης ἐξήλυτο. ἰπὼι δὲ
ἐπέβη τῇ γῆσι, ὃ ὡς ταῦρος
ἐκ ἐτι ἐφαίνετο. ὁππότε
μνος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ
Δίκτειον αὖρον, ἐρυθρῶσαν,
καὶ κάτω ὀρώσαν, ἠπίσαστο
ᾧ ἦδη ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο, ἡ-
μεῖς δ' ἐμπιστόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διπνυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάρε Ζέφυρε τῆς θείας. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ἰώρων.

Ν Ε Κ Ρ Ι Κ Ο Ι Δ Ι Α - Λ Ο Γ Ο Ι.

Διογῆνης καὶ Πολυδῶ-
κους.

Ω πολυδῶκε, ἐντέλ-
λαί σοι, ἐπειδὴ τάχιστα
αἰέθης, σὺν γὰρ ἔστιν ἡμῖν
τὸ ἀνὰ βίωναι αἰετον, ὡς
πε ἴδης Μένιππον τὸν κύ-
να, εὖρεται δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κρανίῳ κατὰ τὸ Κρανίον,
ἔν τῳ Λυκεῖῳ, ᾧ ἐριζόντων
πρὸς

Cretam fiebant. Postquā
autem in insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem appiehen-
sam manu Europam, in
antrum Diktium abdu-
xit, erubescensem, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. No. O beatum
Zephyre, te, qui isthuc
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspicie-
bam.

I N F E R N I D I A - L O G I.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contendem-

tos istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquires, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit. Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atq; perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloq; eiulatu ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, remaniscences eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso vt dicas, & vt præterea etiã perueniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. P o l. At renuciabo hæc, ô Diogenes.

Scd

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελούει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἐκατὼς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγελάσαι, ἢ κεν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀνησιασόμενον. ἐκεί μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἔω, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅπως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἡ πάσις βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλα ἐπειδὴν ὄργῃς πρὸς πλούτους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, ἔτι ταπεινούς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόντης οἰμωγῆς διαγινώσκω μόνους. καὶ ὅτι μαλθακαὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μιμημένοι οἱ ἄνθρωποι ταῦτα λέγει αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον πλὺν πόνου ἢ κεν δέμας τε πολλῶν, καὶ εἴπε ἔσται ἐν τῇ τριόδῳ. Ἐκάτης δὲ πῶν κείμενον, ἢ ὡς ἐκ καθαρεύει, ἢ τι τοιοῦτον. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγελάω ταῦτα, ὦ Διογένης; ὅπως

ὅπως ὃ εἶδ' ὁ μάλιστα, ὁποῖος
 τις ὅτι τὴν ὄψιν; Διο. γέ-
 ρων φαιλακρὸς, τριβένιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἅπαντι αἰέ-
 μῳ ἀσπιπιανόμενος; καὶ ταῖς
 ὀπτιχῶς τῆς ῥακίῳ ποι-
 κίλον, γιγῶ δὲ αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τοῦ ἀλαζόνας τέ-
 τας φιλοσόφους ὀπτικώπῃ.
 Πολ. ῥακίον εὐρεῖν ὑπὸ γε-
 τέων, Διο. βέλῃ καὶ
 πρὸς αὐτοῦ ἐκείνους ἐντά-
 λαμαί τι τοῦ φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει ἔ βαρὺ γὰρ
 εἶδ' ἔτετο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρηγῶνα ληρῶσι, καὶ πρὶ τῆς
 ὀλῶν ἐρίζουσι, καὶ κέρτα
 φύσιν ἀλλήλοισι, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἅπορα ἐρωτᾶν διδάσκου-
 σι τὸν γῆν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύσιν, κατηγορεῖν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ ὁμῶς αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὃ Διόγηνις ἀπαγγελλῶ.
 Διο. τοῖς πλεῖστοις δὲ ὃ
 φιλ-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queam, cuiusmo-
 di facie est? D I O C. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruis, præterea
 & diuersorum pannorum
 assumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes istos
 philosophos acerbè per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his uti
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid ti-
 bi mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortate illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neq; crocodilos faciant,
 neque huiusmodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 vero plorare illos meo no-
 mine iube. P O L. Et hæc
 nunciabo illis. D I O C.
 Diuitibus autem ὁ lepi-

diffimulū caput, hęc nostro nomine annuncies quæso, Quid, o vani, aurum custoditis? Quid autē cruciatis vōs ipsos cogitantes vsuras, & talentū aliud super aliud accumulantēs, quos non plus quā vnum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P o l l. Dicentur & hęc ad illos. D i o. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestritz, quod apud nos neq; flaua coma, nec cærulei nigrine oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neq; humeri laborum tollerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata sci licet. P o l l. Non molestum erit, neque hęc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiam pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) vt neque lacrymentur, neque plorent, exposita illis xqualitate hęc

φιλάτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὃ μάταιοι ἢ χρεὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τὸ τέκος, καὶ τὰ πάντα ἐπὶ ταλαίοις σωλιθέντες; ἔς χεὶν ἓνα ὄβολον ἔχοντας, ἥκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἑκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μισγίλλω τὸ κορινθίον, καὶ Δάμοξενον τὸν παλαιστῆν, ὅτι παρ' ἡμῶν ἔτι ἢ ξανθὴ κόμη, ἔτι τὰ χαροπὰ, ἢ μέλατα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἔστιν, ἢ νοῦρα εὐτοτα, ἢ ὤμοι κατερροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡρὴν κῆκας φασί, κρατία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολυ. εἰ χαλεπὸν ἰδεῖν ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὸν καλὸν καὶ ἰσχυρὸν. Διο. καὶ τοῖς πένονσιν ὃ Λάκων, πολλοὶ δ' ἐσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀποκρίαν, λέγε μὴ τε δακρύειν, μὴτ' οἰμώ-

οὐ μὲν ἔστιν, διηρησάμενος πῶς
 ὑποσθαι ἴσονται. καὶ ὅτι
 ἔφονται τὸν ἑκὲν πλοῦτος
 ἔστιν ἀμείνους αὐτῷ. καὶ
 Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς
 σοῖς, ταῦτα ἐδιδέκεν, παρ'
 ἑμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἑκ-
 λεῦσθαι αὐτῷ. Πολυ. μη-
 δὲν ὦ Διόγηνες σοὶ Λακε-
 δαιμονίων λέγει. ἔγωγε ἀνέ-
 ξομαι γ. ἃ δὲ πρὸς τὸν
 ἄλλος ἔφησθα, ἀπαγγεῖλω.
 Διο. ἰάσομεν τέτυς, ἐπεὶ
 σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς περὶ-
 σον, ἀπένειγκε παρ' ἑμοῦ
 τὸ λόγους.

ΠΛΕΤΩΝ, ἢ κατὰ Με-
 νίππου Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλέτων,
 Μένιππον τιτὸν τὸν καὶ αὖ
 παροικῶντα, ὥς ἢ ἐκείνῳ
 πικρὰ κατὰ ψυχὴν, ἢ ἡμεῖς με-
 τικύβωτον εἰς ἕτερον τόπον.
 Πλέ. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐρ-
 γάζει, οὐδέν τι ὦν; Κροῖ-
 σος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οὐ μὲν ἔσο-
 μεν καὶ γένομεν, ἐκείνων
 μέγα

hac, quæ hic est, & quod
 videbunt, eos qui illic di-
 uites sunt nihilo meliores
 quam sese hic esse. Lacedæ-
 monijs autē tuis, hæc
 si videtur, nomine meo
 objicias, molles & ener-
 uatos ipsos esse dictitans.
 P O L Y. Ne de Lacedæ-
 monijs, Diogenes quic-
 quam dicas, non enim fe-
 ram. Sed quæ ad cæteros
 mandasti, ea illis renun-
 ciabo. D I O G. Missos
 igitur faciamus hos quan-
 do tibi ita videtur. Tu ve-
 ro quibus antea dixi, ad
 eos sermones hos meos
 deferas.

Pluto, seu contra
 Menippum. CRO-
 SUS.

Non poterimus ferre
 Pluto, Menippū hunc ca-
 nem, cohabitantem nobi-
 scum. Quapropter aut il-
 lum hinc amovē alio loco
 colloca, aut nos hinc alio
 comigabrimus. P L Y. Quid
 autē vobis mali adeo facit
 quando eodē modo mor-
 tuus est ac vos? C R O S.
 Postquam nos ploramus
 & ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sarda-
napalus autem multæ vo-
luptatis, ego vero thesau-
rōrum, irridet, & cum
convitijs exprobrat ea no-
bis, mancipia & piacula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando
conturbat ploratus no-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P. L. V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M. E. N. Vera
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac perditii adeo cū
fiat, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio
ne atq; animo illis inha-
rent, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendo. P. L. V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb. priuati.
M. E. N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitus istorū
tuo quoque calculo ap-
probas? P. L. V. Haudqua-
quam, verū nolim vos
discordes ac seditiosos ef-
se mutuo. M. E. N. At ve-
ro, ô pessimi Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognoescite ut q
neque

μνησθῆναι τῶν αὐτῶν, Μίδας
μὲν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς περὶ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ἐθελῶ, καὶ
ἐξονεῖδίζω, αἰδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμῶν ἀποκα-
λῶν. οἷοιτι δὲ καὶ ἄλλων,
ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὲς ὅτι. Πλκ. τί ταῦτα
φασὶν ὁ Μένιππος; Μέν.
ἀληθῶς ὁ Πλάτων. μετὰ
γὰρ αὐτοὺς ἀγνοεῖς, καὶ
ὁλεθρίως ὄντας οἷς ἐκ
ἀπέχουσι βιώσαι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι
μεινύονται, καὶ στείχονται
τῶν αὐτῶν. χαίρει τοιγαρὶν
αἰῶν αὐτοῦ, Πλκ. ἀλλ'
ὃ καὶ, λυπῶνται γὰρ ὃ
μικρῶν τρεφόμενοι. Μέν. καὶ
σὺ μοραίνεις ὁ Πλάτων
ἐμβόηφος ὢν τοῖς τέτοις
συναγμοῖς; Πλκ. ἰδαίμως.
ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐθελήσωμι σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέν. καὶ μὲν ὁ
κακίστος Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὅτι

ὅς ἐδὲ παυτομένη μου,
 ὦν γὰρ αὖ ἴντι, ἀκολουθή-
 σω αὐτῶν, καὶ κατὰδων, καὶ
 καταγλῶν. Κροῖ. ταῦτα
 ἔχ ὕβρις; Μέν. ἔκ, ἀλλ'
 ἑστὶνα ὕβρις μὲν, ἃ ὑμεῖς ἰ-
 ποιῆτε, προσκυνοῦναι ἀξι-
 ῶντις, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράτην ἐπ'εσφῶντες, καὶ τοῦ
 δαμάτε τὸ παράπαν ἔ-
 μνημονεύοντες. τοιγαρὶν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφροσύνοι. Κροῖ. πολλῶν
 γὰρ θεῶν, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅτε μὲν ἐγὼ
 χρυσοῦ. Σαρ. ὅπως δ' ἐγὼ
 περὶ φῶς. Μέν. οὐ γὰρ ἔτα
 ποιῆτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶμι σαυτῶν
 πολλαῖς σωείρων, ἐπ'άστο-
 μαί ὑμῶν. ὥρπη γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μνον.

Μενίππυ, Αμφιλόχῃ,
 καὶ Τροφώνει.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνει,
 καὶ Αμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἔκ
 ἡδ'

neque unquam desiturus
 sim. Nam quocunq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 xgre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C An
 non hæc contumelia est;
 M E N. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos vñleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorate nunc,
 omnibus illis despoliati.
 C R O I. Multis certe &
 Dij, & magis possessio-
 nibus. M I. Quando equi-
 dem ipse auro? S A R.
 Quanta vero ego volu-
 prate? M E N. Recte sa-
 ne, ita facite, lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce te ipsum, idem
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quū
 sitis mortui, tamen haud
 H 5 scio

scio quonam modo phan-
nis elitis donati, vatesque
credimini, ac stulti morta-
les deos esse vos arbitran-
tur. Τλ. θ. Quid? an no-
bis igitur imputandum, si
per inscitiam illi de mor-
tuis huiusmodi opinan-
tur? Μ. ε. ν. Atqui non
ista fuissent opinati, ni
vos, tum quum viveretis
eiusmodi quædam porten-
ta ostentassetis, tanquam
futurorum fuissetis, præ-
scij, quæque prædicere po-
tuissetis si quæ perconta-
rentur. Τλ. ο. Menippe,
nouerit Amphilochous
hic, ipsi pro sese respon-
dendum esse. Cæterum
ego Heros sum, vaticini-
orque si quis ad me de-
scenderit. At tu videre
nunquam omnino Leba-
dium, adijste, neque enim
alloqui ista non crederes.
Μ. ε. ν. Quid ais? equidẽ
nisi Lebadium fuissetem p-
fectus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum aditum
in specum irreplis-
sem nequaquam fieri po-
tuisset, ut te defunctum es-
se cognoscerem perinde
atque nos, solaque præsti-
gia-

οἷ δ' ὅπως τῶν κατηξιώθη-
τε, καὶ μάρτυς δοκῇτε· καὶ οἱ
μάρτυρες τῆς ἀνθρώπων, δε-
ῦε ὑμᾶς ἐπαληθεύειν εἶναι.
Τρο. τί ἔν' ἡμεῖς αὐτοί, εἰ
ὡς ἀπίστε, ἐκείνοι τοιαῦτα
πρὸς νεκρῶν δοξάζουσιν;
Μένει. ἀλλ' ἐκ αὐτῶν εἰδοξάζον,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἐπερατοῦντες, ὡς τὰ
μέλλοντα περὶδοῦντες, καὶ
περὶπεῖν δυνάμενοι τοῖς
ἐκείνων. Τρο. ὦ Μένεππε,
Ἀμφίλοχος, μὴ ἔσας αὐ-
εἶδέν, ὅτι αὐτὸς ἀποκρίσειον
ὡς αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρας
ἐμὴ, καὶ μαρτυρούμαι, ὡς τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
ῥοικας, ἐκ ἐπαδεδημυκέναι
Λεβαδεία τὸ παρόπαν. καὶ
ῥ' ἡπίστε σὺ τέτοις. Μέν-
τι φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν
ῥ' παρ' ἔλθω, καὶ ἐς κληῖρος
ταῖς ὀφθαῖς, χελῶν μάζαν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐστρεπύ-
σω διὰ τοῦ σομῆς ταπηνῶς
ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ αὐ-
τῶν κληῖρος εἶδέναι ὅτι νεκρὸς
εἶ, ὡς περ' ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοη-
τείᾳ.

τῆς διαφύξης; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαγικῆς, τί δὲ ἵκνῃς
ἔτι; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἔξ
αὐθενῶν τι καὶ θεοῦ συμβ-
βίτου. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ἔστιν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ σωαμφοτέρων ὅτι;
νῦν ἔτι ποῦ σε τὸ θεοῦ ἐ-
κκῆτο ἡμέτομον ἀπελάλυθε;
Τρο. Ἥξει δὲ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. ἔκ οἶδά ὧ
Τροφῶνι ὅ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰ νεκρός,
ἀκριβὲς ὄρεω.

Ερμῆ καὶ Χά-
ριτος.

Λογισάμεθα δὲ πορ-
τευῶ, εἰ δοκεῖ, ὅπῃτα μοι
ὀφέλεις ἤδη, ὅπως μὴ οὐ-
θις ἐρίζουμέν τι πρὸς αὐτῶν.
Χά. λογισάμεθα ὧ Ερμῆ.
ἄμεινον γὰρ ὄρεται πρὸς
αὐτῶν, καὶ ἀπαγμονέσει-
ται. Ερμ. ἀγκιστρὰν ἐντε-
λαμῶν ἐκόμενα πάντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοὺς λέ-
γεις. Ερμ. νῦν τὸν Αἰδῶ-
νός

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam di-
vinandi artem, quid tan-
dem est Heros? neq; enim
intelligo. Τρο. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex deo compositū.
Μέν. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neq; deus, ve-
rum pariter utrumq;. Er-
go dimidia illa tui, ac di-
vina pars, quo nunc re-
cessit? Τρο. Reddē ora-
cula Menippe, in Bœotia.
Μέν. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de co
inter nos contendamus.
Χηλ. Supputemus; Mer-
satius enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. Μέν. An-
choram mandaras, com-
paraui tibi quinque dra-
chmis. Χηλ. Caro di-
cis. Μέν. At per Pluto-
nem

nem quinq; emi illam, & præterea lorum, quo remū alligares, obulis duobus. C H A. Pone quinq; drachmas, & obulos duos. M E R. Et pro refarciendo velo, quinq; obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M E R. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est q̃ me fugit inter computandū. Quando autem hæc redditurum te permittis? C H A. Nunc quidē, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum cōfertor & frequentes huc adniserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtracto clam nonnihil exportorio. M E R. Proinde ego nunc sededo, pessima quæque vt eueniant precando, vt inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

νῆα, ὅς σέντι ἀνισάμιω, καὶ προπώτῃρα δύο ἰσολῶν. Χάρε· τίθει πάντε δραχμὰς, καὶ ἰσολῆς δύο. Ερμ. καὶ ἀκίφαι ὑπὲρ τοῦ ἰστέ πάντε ἰσολῆς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρε· καὶ τέτυς πωρσίθει. Ερμ. καὶ κρηὸν, ὡς ἐλπιλάσαι τοῦ σκαφίδι τὰ ἀνισαγόντα, καὶ ἦλυε δέ, καὶ καλαῖδιος, ἀφ' ἧ τίνω ὑπέρειν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρε· εὐγε ἀξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτά ὄστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς δέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ' ἀποδίδου φῆς; Χάρε· νῦν μὲν ὁ Ερμῇ ἀδυνάτοιν. ἡ δὲ λογμός τις ἢ πόλιμος καταπέμψῃ ἀδρόνς τινὰς, ἐκταί τότε ἀποκτεδάναι, ἐν τῷ κλήθει παρὰ λογιζόμενοι τὰ πορθημῖα. Ερ. νῦν ἐν ἐγὼ καθιδύμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γινώσκειν, ὡς αὖ ἀπὸ τέπων ἀπολαύοιμι. Χάρε· ἐκ ἔσση ἄλλως ὁ Ερμῇ. νῦν δὲ ὀλίγοι ὡς ἐρεῖς ἀφῖ-

ἀφικνῶνται ἡμῖν. εἰρῶν
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον ἔσται, εἰ
 καὶ ἡμῶν παρεστῆναιτο ὑπὸ
 σε τὸ ὄφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιὸν δὲ Χά-
 ρον, οὐδ' αὖ οἱ παρὶσσοι,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος
 ἀάπτειν καὶ τραυματίζειν οἱ
 πολλοί. νῦν δὲ ἡ φαρμάκω-
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθα-
 νόν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἔξωδικῶς πλὴν
 γαστέρα, καὶ τὰ σέλην ὠχρῶι
 δ' ἅπαντες, καὶ ἀφρονεῖς, ἐδὲ
 ὁμοῖοι ἐκείνοις. οἱ δ' πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκετον,
 ἐπὶ πλεονεξίᾳ ἀλλήλους, ὥς
 ὡκασιν. Χάρι. πάντων γὰρ τι-
 ρητέοντα ὅτι ταῦτα. Ερμ.
 οὐκ ἐστὶν ἐγὼ δόξαιμι αὐ-
 τὰ μαρτυράειν, πικρῶς ἀπαι-
 εῖν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σε.

ΠΛΥΤΩΝΟΣ καὶ
 ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οὐδ' αὖ, τὸν
 πάντων γυνεακότα λέγω,
 τὸν πλείονα Εὐκράτην, δὲ
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M e r. Satius
 est ita esse, etiamsi ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiri istius solutio. Verū
 enimvero prisci illi, Cha-
 ron, nosti quales adueni-
 re solebant, quam fortes
 atq; animosi omnes, cru-
 ore madidi, & vulneribus
 pleni plerique. Nunc au-
 tem, aut veneno aliquis, aut
 filio interfectus, aut ab
 vxore, aut prae nimia vo-
 luptate, tumefacto ven-
 tre & cruribus adueni-
 unt. Pallidi enim omnes,
 & ignavi, neque similes
 prioribus illis. Plurimi
 autem ipsorum etiam pe-
 cuniarum causa veniunt,
 factis, ut videtur, mutuo
 sibi insidijs. C h a. Om-
 nino enim expetibiles illae
 sunt. M e r. Proinde ne-
 que ego videar peccare
 gravius aliquid, si vel a-
 cerbius abs te exigam ea,
 que mihi debēs.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectum
 dico, Eucratem diuitem,
 cui

sui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quā quinquaginta nullia. M. Nōvi, Sicyoniū illum dicis. Sed quid postea? P l v. Videri illum quidem, Mercuri, sine ultra eos quinquaginta annos quos ita te peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. M v. Atqui absurdū hoc videri queat. P l v. Haudquaquam, imo iustissimum. Quam enim ab causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniā illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifesto utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa, varia quædā adulandi ratio

παῖδες μὲν ἐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρεύοντες, πεντακισμύριοι; Εὐμ. ναι, τὸν σικιώνιον φης. τί ἐν; Πλῆ. ἐκείνον μὲν ὃ Εὐμὺ ζῶ ἴασον ὅτι τοῖς ἐνέγκοντα ἔτισιν, ἀβιβάζων, ἐπιμετήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οὐκ ἐν τῷ, καὶ ἔτι πλείω. τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίων τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοῦ ἄλλος κατάπασσον ἐφίξῃς ἅπαντας. Εὐμ. ἀποκτενᾷ δόξης τὸ τοῦτον. Πλῆ. ἔμενεν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνους; ἢ τῶ χρημάτων ἀντιποῦνται, ἰδὲν προσέκοντες. ὃ δὲ πάντων ὅτι μισητότατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅπως δευτερώσιν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ, καὶ νοσούντος, ἀ μὲν βελούονται, πᾶσι φρόνηλα, δύσκειν δὲ ὅπως ἐπιζήνεται, καὶ ἑαίση. καὶ ὅλος, περικίλη τις ἢ κολακεία

ὅς αὖ ἴσῃ, διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔσω ἀθάνατος· οἱ δ', ὡς ἀπὸ
 τῶσαν αὐτῷ μάτῳ ἐπιχα-
 τόντε· Ερ. γὰρ ἡ πείρα, ὅτι
 πάντες γοὶ ὄντες· πολλὰ καὶ
 κῆρος εἰ μάλ' ἀδύνατον·
 αὐτοῦ, καὶ ἐπιλείπει καὶ
 ἄλλος, ἀλλ' ἀνόντι ἰοικώς, ἔ-
 ρονται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
 οἱ δ', ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βοάσονται, ζώωμεν
 μακάριον πρὸς ἑαυτοῦ τι-
 δύντες. Πλκ. ἐκὼν ὁ μὲν
 ἀποστρέφεται τὸ γῆρας ὡς-
 τις Ἰλίου ἀνελκτάτω· οἱ δ'
 ἀπομέσων τῷ ἐλπίδων τὸν
 ἀφροσύνηντα πᾶντον ἀ-
 πολεπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη
 καὶ κακῶς ἀπεθανόντες.
 Ερ. ἀμέλειτον ὦ Πλέτων.
 μετελίσσεται γὰρ σοι ἤδη
 αὐτοῦ καθ' ἕνα ἕξῃς. ἐπὶ δ'
 δὲ οὐρα εἴσι. Πλκ. κατὰ-
 σκε. ὁ δὲ παραπέμψῃ κα-
 τον, αὐτὶ γέροντας αὐτὸς
 ἀφελόμενος γυμνασίου.

Τερψίωνος καὶ
 Πλάτωνος.

Τῷ

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidem
 immortalis sit, illi autem
 præ ipso abeant, frustra hi-
 antes. M e r. Ridiculi
 patientur, scelerati cum
 sint. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit inani, &
 in summa, semper moritu-
 ro similis, multo validius
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hære-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam, secum ipsi animo
 præcipientes. P l v Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolæus il-
 le, in iuuenem redeat. Il-
 li autē in ipsa media spe,
 diuitijs illis, quasi per sō-
 num spectatis, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le mortui. M e r. Alias
 res cura, Pluto, iam enim
 accersam tibi illos, alium
 super alium ordine, septē
 autem, oripor, sunt. P l.
 Deducas licet. Ille autem
 mittat singulos per se, ex
 sene iterum in adolescen-
 tem conuersus.

Terpsionis & Pluto-
 nis.

Iu-

Iustum ne hoc est ὁ
 Pluto, me quidem ē vita
 abiisse, triginta cum sim
 annorum, Thucritū vero
 senem septuagenarium, &
 ultra, adhuc vivere?
 P L V. iustissimum qui-
 dem ὁ Terps. Nam et si
 ipse viuit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempo-
 re illius hereditatem ex-
 pectans, cum mori au-
 dissime cupiebas. T E R.
 Nonne opus fuerat, quū
 senex sit, neque atque de
 cetero suis uti diuitijs, lo-
 cum dare iuuenib. P L V.
 Nouas ὁ Terpsio statuis
 leges, quum ad volupta-
 tem diuitijs uti nequeat,
 ipsum ē vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuiffe videtur.
 T E R. Proinde hanc ob
 huiuscemodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionē graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut vine-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-
 ua-

Τῦτο δὲ Πλῆστον δικάων.
 ἐμὲ μὲν τιθάναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τὸ δὲ ὑπὲρ τὰ
 ἐπενήκοντα γέροντα Θέκρῃον
 ζῶν ἔτι; Πλῆ. δικάωτατον
 μὲν ἔν δὲ Τέρψιον, εἰ γε ὁ μὲν
 ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθα-
 νεῖν τὸ φίλον· σὺ δὲ παρὰ πά-
 ρα τὸ χρεόν ἐπιβάλλουσιν αὐ-
 τῷ περὶ μὲν τὸ κλῆρον. Τέρ-
 ψ. ἔγὼ ἐχρῆμ' ἔχοντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χρεῖσθαι τῷ πλείω
 αὐτὸν διδάμων, ἀπελθεῖν
 τὸ βίον, παραχορήσαντα τοῖς
 νέοις; Πλῆ. κατὰ δὲ Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 τῷ πλείω χρεῖσθαι διδά-
 μων, πρὸς ἡδονῇ ἀποθνήσ-
 κειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 ἡ φύσις διάταξιν. Τέρ-
 ψ. ἐκ-
 ἔν τούτῳ αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχρῆμ' ἔγὼ τὸ πρᾶγ-
 μα ἐξ ἧς πῶς γίνεσθαι, τὸν
 πρῶτον, πρὸτερον, καὶ μὲν
 τῶτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτό. ἀνασπείρεται δὲ μηδα-
 μῶς, μηδὲ ζῶν μὲν τὸ ὑπὲρ γε-
 ρον, ὁ δὲ ὄντας βεῖς ἔτι λοιπὸν
 ἔχοντα, μόγις ὄντων, οἰκέ-
 ται

ταῖς τιτράσιν ὀπικευθῆτα,
 κερύκες μὲν τῶν ἑπτὰ, λόμυς
 ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν ὄν-
 τα, εἶδεν ἔτι ἡδὺ εἶδῶτα,
 ἑμφοχὸν τῶν τάφῳ ἑσθὺ
 ἢ νέων κατακλόμενον,
 ἀποθνήσκον δὲ καλλίστους,
 καὶ ἔξω μὲν ἄλλοι νεανίσ-
 κες. αὐτὸ γὰρ ποταμῶν τε-
 τήγει ἢ τὸ τελευτῶν εἶδῶ-
 ταί τι γέλοιον, πόσι καὶ τιθνή-
 ξιν τε τῶν γερόντων ἑκάστος,
 ὡς μὲν μάτῳ αὐτὸς ἐκεί-
 νος γάρ κεν. νῦν ἢ τὸ τῆς πα-
 ροίμιας. Ἡ ἀμαξία τὸν βῆν
 πολλάκις ἀκφέρει. Πλε-
 ταῦτα γὰρ ὁ Τέρψιον πολὺ
 σιωπώτερον γίνεται, ἢ περ
 σὺ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἄλλοτε τοῖς ὀπικαι-
 ραῖς, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν
 γερόντων εἰσποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοῖς; τοιγαρὶν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυγμένοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λῶς ἡδύον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἀκείνους ἀπο-
 θανέτω οὐχ ὅτι, τοσούτοις
 ἀπα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, degustantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuuentute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mors est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 prouerbio dici solet,
 Quadriga bouem seipissi-
 me ducit. P. Liv. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιον, pru-
 dentius fiunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptionē traditis, quam
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in mediū adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidem si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusi, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaeque spe delusi, dentibus fremunt. Τ η ρ . Omnia haec vera sunt, q̄ de me & Thucrito auctumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quum semper cum mori putarem? Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen- do, & internum quiddā, periode atque ex ouo pullus aliquis immaturus stridendo xgritudinem

ἀπασιν ἰδὼν παραπειθεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καὶ μὴ γὰρ τινα ταύτῳ τέχνῳ ὀνη- νοῦκατε, γεῶν καὶ γε- ρόντων ἐξόντες. καὶ μάλι- στα, εἰ ἀπικτοὶ εἰν. οἱ δὲ ἔπικτοι, ὑμῖν ἀνέρας οἰ. καὶ τοι, ἰ πολλοὶ ἤδη τοῖς ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν τῷ πανουργίᾳ τοῦ ἐρω- τος, μὴ καὶ τύχῃσι παῖ- δας ἔχοντες, μισοῖν αὐ- τοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπι- κλείδουσιν μὴ οἱ πά- λαι δορυφορέσαντες. οἱ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δικαίον, κρατῦσι πάν- των. οἱ δὲ, ὑποπρίνσι τοὺς ἰδόντας, ἐποσμουχῶ- πτε. Τ η ρ ψ ι. ἀληθῆ ταῦ- τα φησ. ἐμοὺ γὰρ Θέ- κριτος πάντα κατέφαγεν, ἀπὸ πεθνήξειν δοκῶν; καὶ ὁ πό- τε ἰσοίμι, ὑπογένων, καὶ μύχων τι καθάπερ ἐξ ὠοῦ ποτὶς ἀτελὲς ὑποκράζων, ὥς ἐγὼ γε ἔσον αὐτίκα οἶμαι-

οὐκ ἔστιν αὐτὸν τῆς
 σαρφί, ἐπιμύνητε πολλὰ,
 ὡς μὴ ὑπερβάλλουσιν με οἱ
 ἀντίρας αἰτῇ μεγαλοδωρεῖ.
 καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
 δος, ἀχρηπτος ἐκείμην ὡς θι-
 μῶν ἱκασα, καὶ διατάσσων
 ταῦτα γούμῳ μοι καὶ τοῦ ὑπο-
 βατοῦν αὐτὰ γέννηται, ἀ-
 χρηπτία, καὶ φροντίδης. ὁ δὲ
 τοσούτῳ μοι δέλεος κατα-
 πίων, ἐφίεσκεν θαυμάσιον
 πρῶτον. ὀππότερον. Πλά.
 οὐκ ἔστιν. Θυκρίτης, ζῶνς ὀπ-
 μῆκτον, πᾶσι δὲ ἀμα, καὶ
 οὐκ τοιούτων καταγελῶν.
 μὴ δὲ σφῶτερον καὶ σὺ ὑπερ-
 βῆς, ἀπερπύμην πᾶσι
 πρὸς κέλευθα. Τερ. τῷτο
 μὲν ὁ πᾶσι καὶ ἐμοὶ ἡδι-
 σον ἡδὲ, εἰ καὶ Χαρτιάδης
 σφῶτερον ἔστιν. Θυκρίτης.
 Πλά. θάρσιν. ὁ Τέρσιον.
 καὶ φείδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
 θος, καὶ ὅλοι ἀπαντες, σφῶ-
 τερον αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
 πανῶ ταῦτα. ζῶνς ὀπμῆ-
 κτον ὁ Θυκρίτης.

- Ζῆλον-

simulabat. Vnde quanto
 citius eū ad sepulchrum
 duci existimabam, tanto
 plus illi donorum mitte-
 bam, ut ne ij, qui amore
 concurrebant, munerib.
 me præclaris vincerent.
 Plerumque etiam præ
 nimia sollicitudine insom-
 nis iacebam, singula enu-
 merans, ac vnumquodq;
 disponens. Eaue etiam
 causa interitus mihi fuit,
 cura & vigilæ. Ille autem
 deglutito hoc illectamen-
 to meo tanto, adstitit mi-
 hi, quando sepeliebar pan-
 lo ante, irridens. P l v.
 Euge ὁ Thucrite, diutissi-
 me viuas, vna & diuitijs
 abundans, & huiuscemo-
 di homines deridens, ne-
 que prius moriaris, quam
 hos blanditores cunctos
 præmittas. T e x. Hoc
 quidem ὁ Pluto periu-
 cundum mihi foret, si an-
 te Thucritum Chariades
 vita decederet. P l v. Bo-
 ni animi sis ὁ Ter. & Phi-
 do etiam, & Melanthus,
 & omnes penitus ipsi
 præcedent, suis ipsorum
 curis confecti. T e. Hæc
 ego summo opere laudo, ὁ
 Thucrite diutissime viuas.

I 2

Zc-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδης.

At tu Callidemides ,
quo pacto interisti ? Nam
ipse quemadmodum Di-
niæ parasitus cum essem ,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuërim , no-
lli, adoras enim morienti.
C A L. Aderam Zeno-
phantes. Porro mihi no-
uum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoq; notus est Ptæo-
dorus ille senex. Z E N.
Oxbum illum dicis , ac
diutem , apud quem te
assidue versari conspicie-
bam ? C A L. Illum sem-
per captabam , colebam-
que, id mihi pollicens fore ,
vt meo bono quam-
primum moreretur. Verũ
quum ea res in longum
pferretur, sene videlicet,
vel vltra Tithonios annos
viuente, compendiariam
quandam excogitaui vi-
am, qua ad hæreditatem
peruenirem. Siquidem
empto veneno, pocillato-
ri persuaseram, vt simul
atque Ptæodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη , πῶς
ἀπέθανε , ἐγὼ μὲν γὰρ , ὅτι
παράσιτος ὢν Δηνίῳ , πλέ-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμπαγὼν , ἀ-
πισπίνῳ , οἶδα· παρῆς γὰρ
ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶν δὲ Ζηνοφάντης· τὸ δ' ἐ-
μὸν , παρέδοξεν τί ἐχρήετο.
οἶδα γὰρ καὶ σὺ πρὸ Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη-
τὸν ἀτεκνόν , τὸν πλείστον ,
ὥς σε τὰ πολλὰ ἤδην σιωπόν-
τα ; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιγάπουν , κατὰ χρέ-
μιος ἐπ' ἡμῶν κληρονομίᾳ
τεθνήξειδεν , ἐπεὶ δὲ τὰ
πρᾶγμα ἐς μέγιστον ἐπεγί-
νετο , καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθων-
ιὸν ὁ γέρον ἐλθὼν , ὀπιτομόν
τῶν ὁδῶν ὅπῃ τὴν κληρὸν ἔξ-
εὔρεον . περιάμμενος γὰρ φάρ-
μακον , ἀνέπειτα τὸν εὐνο-
χέον , ἐπειδὴ τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος ἀπέθανεν· οἶον ,
πίνει δὲ ὀπαικῶς , ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἔτοιμον ἔχεν αὐτὸ, καὶ ἐπαδύναυ αὐτῶ. εἰ δὲ τὺτο φοίσεις, ἐλευθέρων ἐπαμοσάμην ἀφύσεν αὐτὸν. Ζη. τί ἔν ἐχρίστο; πάλιν γάρ τι παράδοξον ἐρεῖς; οὐκας. Καλ. ἐπεὶ τοῖσι λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἡδὴ ὁ μινρακίσκος κύλικας ἐτοίμως ἔχων ἤ μὲν πρὸ Πτοιοδάρεω πῶ ἔχουσεν τὸ φάρμακον, πῶ δ' ἑτέρων ἡμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἡμοί μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδάρεω δὲ τὸ ὑφάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκείδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνῃ νεκρός. τί τὺτο γὰρ ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν ἐκ ἑδερῆς ἐτάρεω ἀνδρὶ ἐπιγελάω. Ζη. ἀρεῖα γὰρ ὦ Καλλιδάμειδαν πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπελάσθη πρὸς τὸ αἰσθίδιον. εἴτα σιωπῇ οἶμαι τὸ μεθυμένον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἶα γὰρ ὁ οἰνοχὸς ἐργασαι. Ζη. πῶς ἀλλ' ἰδὲ σὺ

πῶ

calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manu missurum. Z. v. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddā narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoeodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoeodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectum stratus sum, supposititiū videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere. Z. v. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro senex ille, quid interim? C. a. l. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Z. v. Recte sane. Tamen non

I 3

opor-

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud est quod virgo dici consuevit, Hinulus leonē. D Λ. Quid isthuc est, quod tecum stomachiare Cnemon? C Ν. Quid stomacher rogas? Equidem hæredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delus^{us} miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D Λ. Sed isthuc quinam euenit? C Ν Ζ. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officiū meum admittebat. At interitū illud quoq; mihi visum est scitum, consultumque, ut testamentum proferrem ac publicarē, quo illum rerum mearum in solidum hæredem insti-

tue-

ἐπιτομον ἐχέω παρῆναι. ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λιωφύρου ἀσφαλτέρον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερον ἴω.

Κνήμονος καὶ Δαμνίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονιζὸς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή. Πωδαῖν ὃ, τί ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφιδεῖς δ' ἄθλιος, οὗς ἔβουλόμην αὖ μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, παρελπίων. Δα. ὥς τοῦτ' ἐχέτο; Κνή. Εὐμβλαστον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα, ἰδεράπουον ἐπὶ διατάτῳ. καὶ κείνος ἐκ ἀσθῆς τιμὴν διαπείαν προσέειπε. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δίδωμι διαθήκεν ἐς τὸ φαιερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς ἐκείνῳ

706

νοε ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξεις. Δά. τί οὐ
δὲ ἐλέγες; Κρη. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέγραψεν
ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφρον
ἀπέθανον, τοῦ τέγουσμαι
ὀλιγίστοντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
τοῦ δελέατι συγκατασπά-
σαι. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σὶ τὸν ἀλίαν. ὥστε
σφίσμα καὶ τὰ σαυτοῦ σω-
τέμεναι. Κρη. εἰκοι, οἰμώ-
ζω τοι γαστρά.

Σιμύλῃ καὶ Πο-
λυστράτῳ.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
ἔς τὸ παρ' ἡμᾶς, ἐτηδύμαι
οὐ πολὺν χρόνον ἔσται τῆς ἐκα-
τὴν βεβιωκός. Πολυ. ἔκ τ' ὅ
δὲ τοῖς ἐννήκοντα ὦ Σί-
μυλι. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσεν τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τά σου ὄντως, ἀπέθανον. Πο-
λυστ.

tueram, nimirum vtille
vicissim idem faceret meo
prouocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C N S. Quid ille suo in
testamento scripserit id
quidem ignoro. Cete-
rum ego repente atq; in-
sperato ē vita decessi, te-
cti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in-
morem ipso hamo cū esca
pariter auulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; rethnam istam, in-
tuum ipsius caput struxe-
ras. C N S. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polistrati.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se perij te ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

suavissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S I M. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suave? P O L Y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi cōplures aderāt, tum mulieres nitidissimæ, vnguenta, vinum mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lautiores. S I M. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P O. Atqui vir præclare ex alienis arcibus opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabāt, simulque ex omni rerum genere, quæ terrarum vniuersis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. S I M. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S I M. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natus cum esses, vixque tibi dentes superessent quæ-

υπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παραδόξον τῦτο δοξεί. Σ I M. παραδόξον. εἰ γέρον τέ, καὶ ἀνὴρ, ἀτικνός τε προσέτι, ἡδύτα τὸς ἐν τῷ βίῳ ἡδυνάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἡδυνάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὠρεῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναικες ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος αὐθόσμιαν, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σ I M. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάνυ φηδόμενον ἡπισάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὃ γυναικες παρ' ἄλλων τὰ γαθά. καὶ ἔωθ' ἢ μὲν αὐθὺς ὅππ' εὖρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγματο, ἃ πανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Σ I M. ἐτυράνησας ὃ Πολύστρε; Πολυ. ἔκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίας. Σ I M. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τιλικύτοισι ὄν, ἰδόντας τέπιδρας ἔχον

ἔχων; Πολυ. γὰρ Δία πῶς
 αἰεὶ γε σὺ ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὁρᾷς ὄν-
 τα, καὶ λιμῶντα περσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρίδοντο θρασυκύνοντες. καὶ
 μακάριος ἴδ' αὐτῷ, ὅν
 τινα αὖ καὶ μέτρον περσέ-
 βλεψα. Σιμ. μὲν καὶ
 εὖ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πῶς Αφροδίτῳ ἐν Χίῳ
 διατρέψμενσας, οὔτε σοι
 εὐκαίρῳ ἔδωκε ἰδόν ὅ-
 ται, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 ἔκ, ἀλλὰ τοῦτοσ' ὦν,
 περιπρόβητος ἴδ'. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως ἔτοσι πολλὺς ὦν, ὁ
 σθεὶς πῶς ἀτέκνυς καὶ
 πλάσας γέροντας. Σιμ.
 καὶ μάθαιμι σε τὸ κάλ-
 λος ὦ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσεῖς Αφροδί-
 τος ἴδ'. Πολυ. ἀτὰρ
 ὦ Σίμουλε, ἐκ ὀλίγα
 σὺ ἔρασῶν ὑπολέλαυκα,
 μοτο-

quatuor? P o l. Habe-
 bam per Iouem equidem
 optimates ciuitatis, cum-
 que essem tum senex tum
 caluus, sicuti vides, prae-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio caecutiens, postremo
 naribus muccosis, tamen
 cupidissime mihi inseruie-
 bant, adeo vt is felix vi-
 deretur, quemcunq; vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Phaon ille, Ve-
 nerem aliquam ἐ Chio
 transuexisti? vt ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuuentam redire',
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin mag-
 is quum talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui notissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos diuites. S i m. Nunc
 tua forma vnde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sæpius etiam quasi procax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorū, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium alius anteire nitēbatur. S I. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P O L. Palam quidem affirmabam, me vnumquemq; illorum relicturum hæredem, idq; illi cum crederent futurum, certatim se quisque obsequentiozem atque adulantiozem præbebat. Cæterum alteras illas veras tabulas, quas apud me seruaueram, reliqui, in quib. omnes illos plorare iussi. S I M. At postremo illæ tabulæ quem pronuntiabant hæredem? num è cognatis quempiam? P O L. Non per Iouem, imo nouitium quemdam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S I M. Quot annos natum Polystrate? P O L. Viginti ferme. S I M. Iam intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit.

κατόνουχι προσκυλούμενος ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐδουλοῦ-
μην δὲ πολλὰκις, καὶ ἀ-
πέκλειον αὐτῶν τινὰς εἶσο-
τε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ
ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν
τῇ σφί ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙ.
τέλος δ' ἔν, πῶς ἐβου-
λεύσω σφί τῶν κτηνῶ-
των; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν
μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρο-
νομίαν ὑπολιπὼν ἔφα-
σκον. ὃ δ' ὁρίσκειτε, καὶ
κολακωστικώτερον παρ-
συνέειπεν ἑαυτὸν. ἄλλως
δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
λιπον, οἰμώζων ἅπασι
φράσας. ΣΙ. τίνα δ' αἱ
τελευταῖαι τὸν κληρονόμον
ἔχον; ἢ περὶ τινὲς τῶν ὑπὸ
τοῦ γένους; Πολυ. ἔ μὲν
δαί, ἀλλὰ νεώτερόν τινα
τῶν μειρακίων τῶν ὠραίων
φρύγα. ΣΙ. ἀμφὶ πόσα ἔτη
ὃ Πολύστρατε; Πολυ. ἔχον-
δον ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. ΣΙ.
ἤδη μανθάνω, ἃ τινὰς
σοι ἐκείνος ἔχαριζετο.
Πολ.

Πολυ. πάλιν ἄλλα πολεῖ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βαρβαρὸς ὢν,
καὶ ὀλιθρεός. ὃν ἦδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι διαπραχού-
σιν, ἐκείνος τείνω ἐκλη-
ρονόμησέ μου. καὶ νῦν ἐν
τοῖς εὐπατρίδασι ἀριθμύ-
ται, ὑπερβυρσώδους μὲν τὸ
ῥυτίον, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεύς σωτηρώτερος λι-
γύμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ σπατηγυσάτω
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκῇ, ἐκεί-
νη δὲ, καὶ κληρονομεῖται
σας μόνον.

Χάρων ☉ καὶ
Ερμού.

Λούσατε ὥς ἔχει ἡμῖν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῶν, ὥς ὀρεῖται, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑποσαφρόν ᾧ,
καὶ διαρῇ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπὴ ὀλίγη δάτρεα,
οὐχ ἴσεται. περιτταπέν.
ὑμῖν

rit. P'o L. Attamen mul-
to illis dignior qui scribe-
retur hæres, etiamsi Bar-
barus erat ac perditus,
quem iam ipsi etiam opti-
mates colunt captantq;. Is igitur mihi exitit hæ-
res, iamq; inter patricios
numeratur, subrafo men-
to, barbaroque cultu ac
lingua, quin eum Codro
generosior, Nircō for-
mosior, Vlyssē pruden-
tiorē esse prædicant.
S i m. Non laboro, vt to-
tius Græciæ sit imperator,
si libet, modo ne illi poti-
antur hæreditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sint
res nostræ. Equidem par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa nauicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul consti-
unt,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod si
 cum his nauiculam con-
 scenderitis, veror ne po-
 stea vos facti pœniteat,
 maxime vero eos, qui nan-
 di sunt imperiti. M. Quid
 igitur faciendum erit, ut
 sine periculo nauigemus?
 C H A R. Ego vobis di-
 cam, nudos vos ingredi
 oportet, atque ista omnia
 quæ superflua sunt, in lit-
 tore relinquere. Nam sic
 etiam vix capiet vos na-
 uicula. Tibi vero Mercu-
 ri deinceps curæ erit, ne-
 minem ex illis recipere,
 nisi nudus sit, & supelle-
 ctilem abiecerit. Itaque
 ad ipsas scalas te statuas,
 ipsosque cognoscito, &
 suscipito, nudosq; ingre-
 di cogito. M A R C. Re-
 cte dicis, atque sic facie-
 mus. Quis est ille primus?
 M A N I. Ego Menippus
 sum. Ecce autem peram
 & baculum in paludem
 abieci, verum recte feci,
 qui palliū non accepe-
 rim. M. Ingredere ô Me-
 nippe vir optime, primū
 que apud gubernatorem
 nauis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

υμεις δὲ, ποσῦτοι ἅμα
 ἦκατε, πολλὰ δὴ φερόμενοι ἔ-
 κασος. ὡς ἔν μὲν τῶτων ἐμ-
 βήτε, δέδια μὲν ὕστερον μετα-
 νοήσετε, καὶ μάλιστ' ἀποβοινοῦν
 ἐκ ὁπίσθιας. Ν. πῶς ἔν
 ποιήσασθαι, ἐν πλοήσομεν; Χά.
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὲς
 ἐμβαινέτω καὶ, ἰὰ θεοὺς τὰ
 πάντα ἅπ' ἡένος κα-
 ταλιπόντας. μόγις γὰρ αὐ καὶ
 ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθ-
 μέιον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει
 τὸ ἀπὸ τῆς μετέωρα παραδέ-
 χεσθαι αὐτῶν, ὅς αὐ μὴ ψιλὸς ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἐφ' ἑ-
 ποβαλὼν. παρὰ δ' ἡ ἀποβά-
 θραν ἐς ὧς, διαλίνωσκε αὐτοῦ,
 καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὸς ἐπι-
 βαίνειν ἀναλαμβάνων. Ερ. εὖ λέ-
 γεις, καὶ ἔτω ποιήσωμεν. ἔτω
 οἱ τις ὁ πρῶτός ἐστι; Μέν.
 Μένιππος ἔγωγε. αἷ' ἰδὲ ἡ
 πῆρά μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκ-
 ριον, ἐς τὸ λίμνῳ ἀποξείφ-
 θη. τὸν πρίβωνα δ' ἐδ' ἐκβό-
 μισα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἐμβαινέτω
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀρεστε, καὶ
 τὸ περιδρίαι ἔχει παρὰ τὸ κυ-
 βερνή-

Εὐρύτιμω ἐφ' ὑψηλοῦς, ὡς ὀπ-
 τοῦντες ἅπαντας. ὁ καλὸς
 ἂν ἔτος, τίς ὄντι; Χα. Χα-
 ρμόλεως ὁ μιγαρεὺς, ἐπὶ ἑκα-
 τος, ἔτι φίλημα διτάλαν-
 τον ἴω. Ερ. Σπένδυι τοιγαρ-
 ῶν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήματασι, καὶ τὴν κό-
 μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὄπ-
 ῶν παρειῶν ἐρέθισμα, καὶ τὸ
 δέσμα ὅλον ἔχει καλῶς. εὐ-
 ζωνος εἶ, ἐπίβαντι ἦδ' οὐ. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρέδα ἔτασι καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελωτῶν τύραννος. Ερ. τί ἔν
 ὧ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρεξ. Λά. τί ἔν ἐχρῶ ὧ
 Ερμῷ, γυμνὸν ἦεν τύραννον
 αἶψα; Ερ. τύραννον μὲν ἰδα-
 μῶς, νικρὸν δ' μάλα. ὥς ἐπὶ
 οὐ ταῦτα. Λάμ. ἰδὲ σοι ὁ
 πλεῖστος ἀπέριπτος. Ερ. καὶ ἔ-
 σόφον ὑποέρειπον ὧ Λάμπι-
 χι, καὶ ἔ- ὑποφίαν, βαρὺς δ' ὡ-
 ῖ ἐπερθεῖον. σωματικῶς ἴα.
 Λά. ἔκ' ἄλλὰ τὸ διάδημα
 ἔσόν μοι ἔχον, καὶ ἔ- ἐπὶ ἑρέδα.
 Ερ. ἰδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? C H A.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui os-
 culum vnum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulchritudi-
 nem, & labia vna cum os-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genarum ru-
 borem, adeoq; totam cu-
 tem. Bene se res habet.
 expeditus es; ingredi
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? L A M. Lam-
 pichus sum Gelæorum ty-
 rannus. M R. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 L A M. Anne nudum ad-
 uentare conueniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum;
 itaq; depone ista. L A M.
 Ecce abieci diuitias. M R.
 Sed superbiam ὁ Λάμπι-
 χος & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in nauicu-
 lam incidant, vehemen-
 ter gravabunt eā, L A M.
 Igitur, siue, vt diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum, M E R. Nequaquam,
 imo & hæc relinquitō,
 L A M.

L A. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. M E. Cru-
delitatem etiam, & amen-
tiam, & violentiâ, & ira-
cundiam, atque his simi-
lia depono. L A M P. Ecce
nudus sum. M A K C V R.
Ingredere nunc. Tu vero
pinguis admodum & car-
nosus quis es? D A. Da-
masias ego sum athleta.
M E K C V R. Certe vide-
ris ille esse, scio enim te
sepe in palestris à me vi-
sum. D A. Ita est ò Mer-
curi, verum accipe me,
nudum existentē. M E K.
Nequaquam ò bone vir,
nudus es tanta carne cir-
cundatus, itaq; exue eam.
Nam si vel alterum tan-
tum pedem in nauem po-
fueris, submerges eam.
Sed & coronas istas &
præconia abijcito. D A.
En plane nudus sum, ut
vides, & simili cum alijs
mortua statura. M E K.
Sic præstat leuem esse,
itaque inscende iam. Et
tu ò Crato diuitias abij-
ce, præterea molliciem
& delicias, neque feras
tutum Epitaphia, neque
maiorum tuorum digni-
tates.

ἄφες. Λά. εἴν. τί ἐστὶ, παῖ
τα γὰρ ἄφηκα ὡς ἐρεῖς. Ερ. καὶ
τὴν ἀνότητά, καὶ τὴν αἰοίαν,
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
ταῦτα ἄφες. Λάμ. ἰδέ σοι,
φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἡδὴ.
σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺς αἶ-
μος, τίς εἶ; Δα. Δαμασῖας
ἀθλητὴς. Ερ. ναὶ τοιαῦτα. ὅ-
σα γὰρ σοι πολλὰ εἰς ταῖς
παλαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ
ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παράδεξιμά
γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἢ γυμ-
νὸν ὦ βόλλῃσι, ἰσοσώτας σάρ-
κας φειβεσθὲν, ὥστε ἀ-
πὸ δουτῶν αὐτάς. ἐπὶ κατα-
δύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἔπειρον
πῶδα ὑφάρθεις, μένον. ἀλλὰ
καὶ τὸν σιφάντες τέρας ἀ-
πὸ ῥέμψον, καὶ τὰ κυρτάγμα-
τα. Δα. ἰδέ σοι γυμνὸς ὡς
ὄρεῖς ἀληθῶς εἶμι, καὶ ἰσο-
στάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Ερ. ὥτως ἄμφοι ἀβχεῖν εἴ-
ναι ὥς ἐμβαινε. καὶ σὺ ὅ γ' ὅ
πλεον ὑποθέμενος ὦ Κρέ-
ων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
προσέτι, καὶ τὴν πευφλίαν, μὴ
ὅ γ' τὰ ἐσθάρια κρύβεις, μὴ δὲ
τὰ

τὰ ἅρ' ἀπογόνων ἀξιώματα.
κατάλειπε ὃ καὶ ἥσους, καὶ δό-
ξαν, καὶ ἵπποδρόμον, καὶ πόλιν ἀ-
ναύριτον, ἐν ἐγγύτῳ δαλο-
ήτι, καὶ τὰς τῆς ἀνδραγαθίας
ἐπιγραφάς, μνησθεῖς ὅτι μέγαν
τάφον ὅλῃ σοὶ ἔχουσιν ἀνά-
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νολογία. Κα. εὐχ' ἐκὼν μὲν,
ἀπὸ τῆς δὲ τί γὰρ αὐτῷ καὶ
πάθωμι; Ερ. βαβαί, σὺ δ' ὁ
ἵππος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
πρόβαιον τοῦτο φέρεις; Σερ. α.
ἵτις ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρέ-
σους, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρὸς
παῖδι. ἐν αὐτῇ γὰρ ἐρῶν, καὶ
ἐν τῇ ἐπὶ τῶν δεινῶν. ὁ σιμὸς
δὲ αὐτῷ ὑπὸ τῷ χιτῶνος,
καὶ βενθυδρόμος, ὁ πῶς ὁφρὺς
ἐπὶ τῶν δεινῶν φροντίζων,
τίς ὅστις τὸν βαθυὸν πῶγυν-
α καθεμῶνος; Μ. φιλό-
σοφος τις ὦ Ερμῆ. μᾶλλον δ'
γῆρας, καὶ περὶ τῆς μετῆς.
ὥς ἀποδύσων καὶ τῶν ὀφεί-
λων πολλὰ καὶ γὰρ ἡλῶν ὑπὸ
παιγμάτων κενεπόμενα. Ερ.
κατάλη σὺ τὸ χιτῶνα ἀπο-
τιν.

tates. Relinque etiam ge-
nus, & gloriam, item ci-
uitatū de quibus scilicet
bene meritus es, publica
præconia, statuarum in-
scriptiones, & dicas, ne
tibi magnum sepulchrum
cōstruant, nam & hæc
grauant, si in memoriam
reuocentur. C R A. Inui-
tus certe, sed tamen ab-
ijciam, quid faciā? M E R.
Pax, Quid tibi vis ar-
matus? aut quid illud tro-
phæum tecum circum-
fers? C R A. Quia vici
Mercuri, & res præclaras
gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit.
M E R. Relinq; trophæ-
um in terra, apud inferos
enim pax est, neque ullis
armis opus est. Verū quis
ille est, ipso habitu graui-
tatem quandam præ se fe-
rens, elatus & contractis
supercilijs, propter curas,
longa barba, quis est ipse?
M E R. Philosophus qui-
dam est ὁ Mercuri, imo
præstigiū & nugarum
plenus. Itaque & hunc
exue, videbis enim multa
eāq; ridicula, sed valli-
de occula esse. M E R.
Depone tu hūc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanæ gloriæ, quantum questionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert: imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & molliem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbia, & opinionem illam, qua existimas te præstantior rem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. M e. Sed & barbaram hanc deponat. Merc. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. ὅτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα, ὦ Ζεῦ, ὅσω μὴ πλὴν
ἀλαζονίαν κομίζεις, ὅσω
δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
κνωδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις
ὑπόθεσις, καὶ λόγους ἀκαν-
θώδεις, καὶ ἐννοίας πολυ-
πλόκους; ἀλλὰ καὶ μα-
ταιοποσίαν μάλιστα πολλὴν,
καὶ λήρον ἐκ ὀλίγον, καὶ
ὕβριν, καὶ μικρολογίαν.
ὦ Δία καὶ χρυσίον γε τε-
τὶ, καὶ ἤδη πάθειαν δέ, καὶ
ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
πυφίαν, καὶ μαλακίαν. ἔ-
λέλθεις γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
σπεκνύπεις αὐτά. καὶ τὸ
Ἰούδος δὲ ὑπόθε, καὶ τὸν
τύφον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀρκέινω
εἶναι τῇ ἄλλων. ὥς εἶγε
πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαί-
νεις, ποῖα πωτικόντορος
δέξαιτο αὐτὸ σε; Φιλ. ὑπο-
τίθεται τοίνυν αὐτὰ τέπει-
περ ἔτω κελεύεις. Μέ. ἀλ-
λὰ καὶ τὸν πάγονα τέτον
ὑποβέδω ὦ Ερμῆ, βαρυῶτε
όντα, καὶ λάτρισιν ὡς ὀφεί-
σιν τε μὲν πείχεις εἰσὶ τῶ-
λάχε-

λάχιον. Ερ. εὐλέγεις. ὦπ-
 θι καὶ τῶτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσται; Ερ. Μένιπ-
 πος ἑτοσί, λαβὼν πέλεκυν
 τοῦ ναυπηγικῶν, ὑπεκβ-
 αὐτ' ὀγκόπων τῇ ἀεὶ ἀλάθρα
 χρυσάμενος. Μέν. ἐκ δ' Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ φίλονά μοι ἀνάδος.
 γλοιώτερον γὰρ τῶτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέν. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀ-
 πέφρας, ὑποθέμινος αὐτοῦ
 πῶς κινάεσθαι. βέλει μι-
 κρὸν ἀφέλωμαι καὶ τοῦ ὀ-
 φρύων; Ερμ. μάλα. ὦδε
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπύρεται, καὶ οἷα ἐφ' ὅτῳ
 αἰατέων ἑαυτὸν. τί τῶτο;
 καὶ σακρῦεις ὡς κάθαγμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ὑποδειλιάς;
 ἔμβηθι δ' ἔν. Μέν. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί δ' Μένιππε;
 Μέν. κολακίαν δ' Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσα-
 σαν αὐτῷ. Φιλ. ἐκὼν καὶ σὺ
 δ' Μένιππε, ὑπόθε πῶς ἐ-
 λευθρίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἀλυτον, καὶ τὸ ἡνῶον, καὶ
 τὸν

minus. Μέν. Bene di-
 cis. Depone & illam. Ρη.
 Sed quis abradet? Μέν.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam ressecabit,
 utetur autem scalis naua-
 libus, quibus super posi-
 ta barba ressecetur. Μέν.
 ΝΙΡ. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi scitram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. Μέν. C. Sufficit
 bipennis. Μέν. Ερμ.
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino fœtore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijs auferā? Μέν.
 C. V. R. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelestes? & mortem ti-
 mes? ingredi te igitur.
 Μέν. ΝΙΡ. Vnum quid-
 dam adhuc grauissimum
 gestat sub alis. Μέν. C.
 Quid Menippe? Μέν. N.
 Adulationem, Mercuri,
 quæ illi dum viueret mul-
 tum profuit. Ρη. I. Igitur
 & tu Menippe, tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, læticiam,
 animi magnitudinem, &
 K ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? M E R C. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portari, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abijce ista tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. R H A. En abijcio. M E R C V. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige, simus hilares. quid ploratis o vos amantes? praesertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. P H I. Quia existimabam immortalem esse animam. M E N. Mentitur, nam alia sunt, quae videntur eum mœrore afficere. M E A. Qualia? M E N. Quia nō amplius tam oriparas cenae habebit, neq; noctu exiens, clam omib. circumuoluto pallio capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τὴ γέλοια. μόνος γὰρ τῷ ἄλλων γέλοι; Εἰμι. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, καὶ φαίνεται καὶ πρὸς σὺ φέρειν ὅντα, καὶ πρὸς τὴν κατάπλην χεῖρσιμα. καὶ ὁ ἔμπροσθεν σου, ἀποτί τῷ ἔμπροσθεν τῶν τῶν τῶν ἀπὸ τῶν τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παριστώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρι τῷ λόγων. ΡΗ. ὡς ἴδεις ἀποτίξιμαι. Εἰ. εὖ ἔχει, ὥς τε λέγει τὰ ὑποδείγματα. τῶν ἀποδείξεων ἀνελόμεθα τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσω. πέτασον τὸ ἱστίον. εὐθύτως ὡς πορθημῶν τὸ πηδάλιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμίζεις; ὁ μάταιος, καὶ μάστις αὐτοῦ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸ πῶγονα διδωμενός; Φίλος. ὅτι ὡς Εἰμι ἄθροιστον ὁμῶς τῷ ψυχῶν ὑποδέχων. ΜΕ. τὸ εὖ δέχεται. ἀλλὰ γὰρ εἴκοις λυτῶν αὐτόν. Εἰ. τὰ πάντα; ΜΕ. ὅτι μηκέτι δεκνῆσι πολυτελεῖ δέττια. μηδὲν κίλως ἔξωτον, ἀπαντας λαμβάνων, τὰ ἡμέτερον τὴν κεφαλῇ κατελήσας, πρὸς σὺ ἐν κύλῳ τὰ χαμαί τε πεῖα

φεία, καὶ ἰωδὴν ὀξυπαρεῖ
 πύρρην ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύρεον λέγει. ταῦτα λυσι-
 αὐτοῦ φησὶ. οὐδ' ὃ Μένιπ-
 πε, ἐκ ἀχθῆς ἀποβαλὼν; Μέν-
 πος, ὅς ἐσσινα ὅτι τὸ θάνα-
 τον, καλὸς αἶσθος μὲν εἶναι; ἀλ-
 λὰ μετὰ τὸν λόγον, ἐκ τραυγῆ-
 τος ἀκρίβης, ὡσπερ εἰπὼν ἀπὸ
 γῆς βελόνων; Εἰ. γὰρ ὃ Μέν-
 νιππε. ἐκ ἀφ' ἑνὸς καὶ χά-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν οὐκ ἀλη-
 θείαν παρακλίνοντες, ἀσπίδοι
 γινώσκουσιν πάντες ὅτι τὸ Λαμ-
 πύχου θανάτου, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ σωτήριον πρὸς τοῦ γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδες νεογνὰ
 ὄντα, ὁμοίως ἐκκείμενα ὑπὸ τῷ
 πατρὶος βάλλεται ἀφθόνοισι
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δ' Διοφάν-
 τος τὸ ῥήτορα ἐπαυῶσιν ἐν
 Σίτυον, ὅτι παρὰ τοῦ λόγου
 διακρίνεται ὅτι Κράτωνα τί-
 τω. καὶ ἐν Δία καὶ ἑλπίδα-
 ρος μήτις κακίστα, ἀπὸ
 ἀρχῆς τοῦ θανάτου αὐτῇ γυ-
 ναξίν ὅτι τὸ Δαμασία. σὲ
 δ' εἶδὼς ὃ Μένιππε θαυμάζει,
 καὶ ἡ σὺν ἑαυτῇ καὶ αἰσῶν μόνος.
 Μέν.

sua, sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. P H I. An tibi mor-
 talem non est, Menippe,
 quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mor-
 talem mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne elar-
 mor quidam interim dum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M E R. Certe
 Menippe, verum non vno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidem in v-
 num cœtum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidibus affueris obruuntur.
 Quidam Diophantū Rhe-
 torem laudant in Sityone
 funebres, orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone,
 & per Iouem Damasia
 mater ululans, lamentat-
 ionem inceptat una cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deplorat, & trāquil-
 lus iaces solus. M E N I P P E.
 K 2 P V S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, audi-
 es canes miserabiliter la-
 trantes propter me; & cor-
 uos alas eductientes quā-
 do ad sepellendum me
 conuenient. M E R. For-
 tis es Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, ab-
 ite vos recta per hanc vi-
 am ad forum iudiciale.
 Ego vero & nauta alios
 transuectabimus. M E N.
 Feliciter nauigate ó Mer-
 curi, nos quoque progre-
 diemur. Verum quid prae-
 terea de nobis futurum
 est? Iudicium de nobis
 ferri oportebit, & qui-
 dem aiunt poenas esse gra-
 ues, rotas, aquilas, & lapi-
 des, vniuscuiusq; autem
 vita examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Mærichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem; illum
 Corintho profectum; cui
 tot erant naues onustae
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristeus quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. ἰδοὺ αὖτ', ἀλλ' ἀκέραι
 τῶν κινῶν μετ' ὀλίγων ἀ-
 ρουμένων οὐκίσοι ἐπ' ἡμοί, καὶ
 τῶν κοράκων τυτφομένων τῶν
 πηρώϊς, ὅπῃτ' αὖ σιωπληθέν-
 τος θάπσοί με. Εἰς. ἡμετέ-
 ρας εἰ ὁ Μένιππος, ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπιπτεῖσκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς κῶδ' ἀπὶ τοῦ πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθεῖαν ἐμείντε
 περιόντες. ἐγὼ δ', καὶ ὁ παρθε-
 μὸς, ἄλλως μετελευσόμε-
 θα. Μέ. εὐπλοῦντι ὦ Εἰς.
 περιόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 εἴν' ἐστὶ καὶ μέλλει; δικα-
 θῆναι δέηται. καὶ τὰς κα-
 ταδικὰς φασὶν εἶναι βαρεῖ-
 ας, προχῆς, καὶ γόπας, καὶ
 λίθας. δειγθίσονται δ' ὁ ἐ-
 κείνου βίος.

Κρατὴρ & καὶ Διογῆνης.

Μόριχος, τὸν πλείστον,
 εἴγνωσας ὦ Διογῆνι, τί πά-
 νου πλούσιον, ἢ ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας
 ἔχοντα, οὗ αἰετὸς Ἀριστεύς,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ἴμην-

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μὲν
ζῶ καὶ σιωπῶντα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρ. σο-
φίαν, οὐτάρκειαν, ἀλκ-
θιαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. νῦν Δία
μυνημαί. τῶτον δια-
διδάσκοντες. τὸν πλεονέ-
κτα Ἀντιθένης, καὶ
οὐκ ἔστι πλείων, καταλι-
πὼν. Κρ. ἀλλ' οὐδ' ἄλλου
ἡμέλει. ἢ τῶν τούτων
κτενέων, καὶ ὕδεις ἐ-
πελάσσουσιν ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσιν παροδοκῶν. ἐς
δὲ τὴν χρεοσίον πάντες ἐ-
βλεπον. Διο. ἤνεις. εὐχέ-
τας. ἢ γὰρ εἶχον ἐνθα
διδάσκτο τὰ τοιούτα παρ'
ἡμῶν, διερρηκότες ὑπὸ
προφῆς, καθάπερ τὰ σα-
θρὰ τῶν βαλαντίων. ὥς
εἶποτε καὶ ἐμβάλλου τις
ἐς αὐτῶν ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλκίαν, ἢ ἐλευ-
θερίαν, καὶ διέρρη-
κε τοῦ πωθμένου σέβειν ἢ
δυναμείν, οἷόν τι πά-
ρην

deinde ego succedē tibi
ea nimirum multo sunt
potiora, multoq; splendi-
diora; quam vel Persa-
rum imperium. D i o.
Quænam sunt ista quæ di-
cis? C r. A. Sapientiam,
inquam, frugalitatem, ve-
ritatem dicendi, virtutem
que libertatē. D r o. Per
Iovem inveniunt in illi-
usmodi hominum heredita-
tem Antithienē successe-
re, tibi que eas longe et-
iam maiores reliquisse.
C r. Verum reliqui mor-
tales hoc possessionem
genus aspernabantur, ne-
que quicquid nos ob spem
profundæ hereditatis ob-
sequijs captabat, sed ad
apertū omnes intendebant
oculos. D i o. Nec iniu-
ria, neq; enim habebant,
quo facultates eiusmodi
nobis traditas acciperēt,
quippe rimosi iam, vicia-
tique delictijs, non aliter
quam vasa tarie putrida.
Quo fit, ut si quando quis
in illos infundat, vel sapi-
entiam, vel libertatem,
vel veritatem, effluat illi-
co persilletque, fundo
quod immissum est contine-
re non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolium pertusum hau-
ssam aquam important,
at iidem aurum dentibus
& unguibus, omnique vi
servabant. C r. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum dantaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
de ulterius quam ad por-
torem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidem
sum. H A N. Imo vero me.
A L E. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim'
iudex est habitus. M i n.
Quis es tu? A L. Hic est
Hannibal Carthaginēsis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M i. Per
Iouem utriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A L. E. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes sci-

χκοι αι τοῦ Δαναοῦ αὐ-
ται παρθέναι, ἐς τὸν τετυ-
πημένον πύθον ἐπαυτλῦσαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ἰδεῖσι, καὶ
ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρα. ἔκέν ἰ-
μεῖς μὲν ἑξομῶ κἀνταῦθα τ'
πλῆτον. οἱ δὲ ἰδοῦν ἤξε-
σι κομίζοντες, καὶ τῶτον
ἔχει τοῦ πορθμῆως.

Ἀλεξάνδρῃς, Ἀντίβῃς,
Μίνως, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκινεῖσθαι σε
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αγ. ἡμῶν, ἀλλ' ἐμέ.
ΑΛ. ἔκέν ὁ Μίνως δικα-
στάτω. Μι. τινὲς δ' ἔσέ.
ΑΛ. ἔτος μὲν, Ἀντίβας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
καὶ Δία ἔνδοξοί μ' ἀμφότε-
ραι. ἀλλὰ ποῦ τίνος ἡμῶν
εἶσι; Ἀλέξαν. ποῦ προ-
δρίας. φησὶ γὰρ ἔτος ἀμεί-
νων μελλῶνται στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὅσῳτε ἀπαλῆς
ἵτα-

ἴσασιν, ἐχὶ τούτῳ μόνον, ἀλλὰ πάντων χρεὼν τῷ πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκέειν τὰ πολέμια. Μι. ἐκέν ἐν μέρει ἐκείνῳ εἰπάτω· σὺ δ' ὁρῶντες ὁ λίβυς λέγει. Αν. ἐν μέρει τοῦτο ὃ Μένους ὠνάμην, ὅτι ἴσταυθα καὶ τὴν ἑλλάδα φασίμ ἔξιστασθαι, ὥς ἐδὲ ταύτην πρὶν ἢ πρὸς ἐνέγκαιτό μοι φημι δ' ὅτι τούτῳ μάλιστα ἐπαίρει ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὰ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ἄντις, ὅμως ἐπὶ μέγα περὶ χρεώσαν, δι' αὐτὴν δυνάμει τε περὶ βαλάνδροι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ἐλίγων ἔξορμήτας ἐς τὴν Ἰσθμίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κρηθῆς. καὶ τὸν καὶ Κελίβεραι εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τὴν ἐπικρίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ἔσφαξα, τὰ περὶ τὴν Ἡριδαίνην ἀσπίδας κατέδραμον, καὶ αἰετὰ πᾶσι ἐποίησα ἰσοκύτας πόλεις, καὶ τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην, καὶ μέχρι τῆς προαφῆας τῆς ἀρχαίας πόλεως ἔλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Libycæ prius loquaris. H A N N I. Vnum hoc me inuat, quod & hic sermonem Græcum didicim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi à principio fuere, propria virtute, ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum invadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiā subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi;
 vt annulos eorum modus
 mensurari oportuerit, &
 ex cadaueribus pōtes flu-
 minibus fecerim. Atque
 hæc omnia peregi, nec
 Ammionis dictus filius,
 neque deum me fingens,
 aut matris insomnia nar-
 rans, sed me hominem
 fatebar, pugnabamque
 contra dūces magna pru-
 dentia; contra milites
 magna audacia atque for-
 titudine præditos. Non
 aduersus Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam
 quispiam sequatur, fugi-
 unt, & facile, cuius au-
 denti victoriam tradunt.
 Alexander vero regni pa-
 tris successor & id fortune
 quodæ impetu ampliauit.
 Qui quum deuicto mise-
 ro illo Dario, apud Issum
 & Arbela victoriam ce-
 pit, antiquam ex patre
 consuetudinem omittens,
 adorari sese voluit; sese-
 que ad Medorum deficiat
 inuitari libenter tulit, at-
 que in conuiujs amicos
 interemit; interficienti-
 busq; auxilium tulit. Ego
 autem patriæ dominatus
 sum, quæ quum hic se-
 uoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλειψα
 μιάς ἡμέρας, ὥς τοὺς δακτύ-
 λους αὐτῶν μεθ' ἑμοῖς ἐπαμειβή-
 σαι, καὶ τοὺς πόδας μετὰ τοῖς πο-
 σὶν νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα
 ἔπραξα, ὥς τε Ἀμμωνος υἱὸς
 ὄνομαζόμενος, ὥς τε θεὸς εἶναι
 ποταποικόμενος, ἢ ἐνύπνια τῶν
 μετ' αὐτὸν δεικνύων, ἀλλ' ἀνθρώπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγὸς τε
 τοῖς σωτηριότατοισι ἀντιζη-
 λώμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μα-
 χιμωτάτοισι συμπλεκόμενος.
 ὁ Μένους καὶ Ἀρμένιους κα-
 ταγωνιζόμενος ὑποφύγον-
 τας, πρὶν διώκειν τινα, καὶ τοὺς
 πόλιν ἑσθλὴν παραδιδόντας ἐν-
 θύ τ' ἵκνῃ. Ἀλέξανδρος δὲ
 πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
 ἠέξεν, καὶ παραπολὺ ἐξέτηκε,
 χερσάμενος τῇ τ' τύχῃ δε-
 ραῖ. ἔπειτα ἐν ἐνέκῃ τε, καὶ
 τῷ ὀλεθρῷ ἐκείνῳ Δαρείῳ ἐν-
 ἰστώ τ' ἐκ Ἀρβέλοισι ἐκράτη-
 σιν, ἀποκτείνων τῶν παρ' αὐτῶν προ-
 κληθέντων ἡξίαν. καὶ διαίαν πάλιν
 μεθ' ἑκείνων μελεδήτησιν ἐκείνους.
 καὶ ἡμιαφῆν ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις τοῦ φίλου, καὶ σωτηριό-
 ταν

εἰς ἐπὶ θανάτω· εἰς δὲ ἡξία
 ἐπίσης τῷ πατρίδος· καὶ ἐπὶ δὲ
 μετὰ μετὰ, τῷ πολέμῳ με-
 γάλῳ ἐβλήθη ἐπιπλευσάντων
 τῶν ἡβήων, λαχέως καὶ ἡλικίας.
 καὶ τῶν ἐμῶν παρὲς ἔχον·
 καὶ καταδικασθεὶς, ἡγεῖται ἐν-
 τὸν νόμον τοῦ πατρὸς· καὶ ταῦτα
 ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ, ἀπὸ τῆς ἀπα-
 δούτης παιδείας· τῇ ἐκκλησίᾳ
 καὶ τῇ Οὐρανῷ, ὡς τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ, ὡς τῇ Ἀριστο-
 τολῇ τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 πᾶσι δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ καὶ
 σώφρονι ταῦτα ὅτι, ὡς ἐγὼ
 Ἀλέξανδρον ἀμείνων φημι
 εἶναι· εἰ δὲ ἑσκαλλίων ἔστω-
 σι, διότι διαδιδυμῇ τῇ κεφα-
 λῇ διεδέδιτο. Μακεδόνι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, καὶ μὴ
 διὰ τῶν ἀμείνων δόξαν αὐ-
 γμαίνε· καὶ σπληνιστοῦ ἀνδρός,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἀπὸ τῆς τύ-
 χης καὶ καυχώμενος. Μὲν οὖν πᾶσι
 καὶ αὐτῇ τῇ πόλει, ὡς ὅτι
 λίαν εἰς τὸν ἑσκαλλίων αὐτῷ· οὐ
 δὲ ὡς Ἀλέξανδρος, τί πρὸς ταῦ-
 τα φησὶ, Ἀλέξανδρον μὲν ὡς Μί-
 νως, μὴ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὡς τῷ

Σπαρ-

uocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Libya
 nauiganæ, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 natum dedi, & damnatus
 æquo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū-
 ellum, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expers,
 & neque Homerum, ut
 hic, ædifici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 præ natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causa mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, si decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tius hic videri debet ge-
 neroso duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quam fortuna est usus.
 M I N. Hic certe oration-
 nem neque ingenerosam,
 neque ut Libycum dece-
 bat, dixi: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? A T. Oportet qui-
 dē ὁ Μίνος, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patria mei interemptoribus supplicium sumi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putari, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sibi, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcumque transferam subiugans, venit ad Issum, vbi Darius me expectabat, in finitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

δρασιν. ἰκανὸν γὰρ ἵφην διδάξαι σὲ. οἷος μὲ ἐγὼ βασιλεὺς. οἷος δ' ἔσθ' ἀνδρὶς ἐγένητο. ὅμως δ' ὅρα εἴκατ' ὀλίγον αὐτὸν διώκοντα. ὅς τις αὖ ἐτι, παρελθὼν ὅτι τὰ πρῶτα μαλακῇ, καὶ ἀρχὴν πικρὰ μέλι καλέχον, καὶ τοὺς φοβέας τὸ παρὲς μέλιλλον, καὶ ἀφελήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπολείψας, πρῶτον ἐστὶν αὐτὸν χρεολύονταί. καὶ ἐκ ἀξίως αὖ Μακιδόνων ἀρχὴν ποιέσων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσθων ὅτι τὰς κατέλειπον, ἀλλὰ πᾶσαν θηροήσας τὸν γαῖαν, καὶ θέναν ἡδὲ σάμονος ἐμὴν ἀπ' αὐτῶν κρατῶμεν, ὀλίγους ἄλλων ἐσέβαλλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅτι τε Τρῶν ἐκράτησα μεγάλην μάχην, καὶ τὴν Ἀνδρίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐς ποσὶν ἀπὸ χρεώδους, ἦλθεν ὅτι Ἰωνίαν, ἔνθα Δαρειὸς ἐσέμεν, μυριάδας πολλὰς στρατῶν. καὶ τὸ ὑπὸ τέττῃ ὧ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους ὑμῶν κερὲς ὅτι μᾶλλον ἡμέρας κατέπιμψα. φησὶ γὰρ ὁ παρθένος,

μέν, μὴ διακίεσαι αὐτοῖς
 ἵδρι τὸ σκάφος, ἀλλὰ χερσὶ
 διαπνεύζοντες τοὺς πολλοὺς
 αὐτῶν, διαπνεύσαι. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπαλλον αὐτοὺς αποκινδυνεύ
 σαι, καὶ τριτάτῃ ἀξίων. καὶ
 ἦν τοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μὴ δὲ
 τὰ ἐν Ἀρβέλῳ διαγίνομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθεν,
 καὶ ὁ Ωκεανὸν ὄρον ἐποίησά
 μιν ὁ ἀρχὴν, καὶ τοὺς ἐλέφαν
 τας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχί
 ρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, ἐκ
 συνκαταφρονήτους ἀνδράς, ὑ
 πέρβας τὸν Τανναῖν, ἐκίχησα
 μεγάλη ἱππομαχία. καὶ τοὺς
 φίλους ἐποίησα, καὶ τοὺς
 ἐχθροὺς ἡμιανάμην. οἱ δὲ καὶ
 διὰς ἐδόκει τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τῆς πραγμάτων, καὶ
 τοῦτό τις πεισύνταί τις πε
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' ἐν τελευ
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, ὅσῃ δὲ ἐν φυγῇ
 ὦν, παρὰ Περσίαν πρὸ βιβυ
 ρῶν, καθάπερ ἄξιον ὦν, πα
 νερότατον καὶ αὐτότατον
 ἔστα. οἱ γὰρ δὲ ἐκράτησε
 τῆς

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ æquid Tyrum &
 Arbela gesta sunt omit
 tam, usque ad Indos ve
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan
 tes cepi, ac Porum capti
 uum abduxi. Scythas ve
 ro homines certe nō sper
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re
 muneraui, inimicos au
 tem ultus sum. Si vero
 Deus hominib. videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede
 rent, induci sunt, tandem
 mors me regem occupa
 vit. Hic autem Hanni
 bal apud Prusiam Bithy
 niæ exulavit, ut crudelis
 simo & pessimo homini
 conveniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicere omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregit, nun
 quam autē alicuius clati
 tudinis aut iustit memor.
 Sed quoniam, quod deli
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuâ admiserit. Ibi enim mulierib. deditus fuit, & voluptatibus vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Quis Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c i. Non, nisi me quoq; prius audias ó Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducib. te conferré audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs devici. Mi. Quid igitur & tu dicis?

ὅτι Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰχθύ, ἀλλὰ ποτηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισ. ὅμιμον δέ, ἢ περφανές, ὑδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνεῖδισι τιῶ πρυφῶν, ἐκλελῆσται μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἐταίραις σωῶν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ὁδομασίης καθηδυνταθῶν. ἐγὼ δέ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δέξας, ὅτι τιῶ ἐὼ μάλλον ὤρεμντα, τί αὖ μέγα ἐπεσθῆα; Ἰταλίαν αἰαιμῶτι λαβῶν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενοι. ἀλλ' ἐκ ἀξίωμαχα ἐδοξε μοι ὁκνεῖν, ὑποπνέσασθαι ἥδη, καὶ διαπτόμεν ὁμολογέμεντα. εἰρηκα. σὺ δ' ὦ Μίνως δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοὶ ἀκρίσει. Mi. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτιστε; ἢ πῶθεν ὦν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπῖων, στρατηγός, ἐκαθελὼν Καρχηδόντα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Mi. τί ἐν καὶ σὺ

πὺ ἱεῖς; Σκί. Ἀλέξανδρος
μὴ ἥτις εἶναι, τῷδ' Ἀννί-
βη ἀμείνων. ὃς ἰδίῳ ξα-
νίπας αὐτῷ, καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
ἔτι ἀναισχυντος εἶσθ', ὃς
πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὃ ἰδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νικ-
ηκὼς αὐτὸν, παραβάλλει
ἐξίῳ. Μί. νῦν Δὲ εὐγνώμο-
να φὺς ὁ Σκιπίων. ὥς πρῶ-
τος μὴ κερῖσθαι Ἀλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σὺ, ἦ
τα εἰ δοκῇ, τρίτος Ἀννί-
βης, ἰδὲ ἕτος εὐκαταφρόνη-
τος ὢν.

cis? Sc i. Alexandro qui-
dem minorem esse me.
Annibale autem præstan-
tiorē, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quō igitur non impudēs
iste videatur, qui cū Ale-
xandro sese compareret, cui
ne ipse quidē Scipio, qui
illum deuici, comparare
me ausim. M. Per Iouem
æqua dicis, Scipio, qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander, de-
inde post illum tu, atq; tū
si placet, tertius hīc Han-
nibal, quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Διογῆνης καὶ Ἀλε-
ξάνδρου.

Diogenis & Ale-
xandri.

Τί τῷτο ὁ Ἀλέξαν-
δρ, ἢ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν-
δρ. ὁ Διόγηνς, ὃ παρὰ
δοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν,
ἀπέθανεν. Διόγ. ἐκὼν ὁ
Ἀμμων ἐφύσθιτο, λέγων
ἐαυτοῦ σε εἶναι ὑἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἀδελφὸς ἦσθα; Ἀλέξ.
Φί.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A l. Vides
nimirum Diogenes, tam-
et si mirandum non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Num
ergo Iupiter ille Hammō
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; enim obijssim, si Hammone parente fuissim progenitus. D I O. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuisse congressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam peperisse, te porro Philipppum errare, fallique, qui se tuum patrem esse crederet. A L E. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu, at nunc video, neq; matrem neque Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D I O. Attamen istud illorum mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A L E. Id. equidem ignoro Diog. celerius enim evita submouebam, quâ ut esset ocium de illo quicquam statuendi, præter id unum, quod moriens Perdicæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δὴλαδὴ. ἐ γὰρ αὐτὸ ἐπιθήκεν Ἀμμωνος ὄν. Διογ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοίαι ἐλέγοντο, δρᾶνόντα ὀμνᾶν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ εὐνῇ, ὥστε ἔγωγε σὺν τυχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἔξαπατῆσαι, οἷόμην πατέρα σου εἶναι. Αλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥστε σὺ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὑγιὲς ἔτι ἡ μήτηρ, ἔτι οἱ τῆς Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῆς, ἐκ ἀρχαίων σοι ὦ Αλέξανδρ. πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ἐσέπνευσον, διὸν εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ ἐπεὶ μοι, τίνι πλὴν τοσαύτῳ ἀρχὴν καταλέλοιπας. Αλέξανδρ. ἡκοῖδα ὦ Διόγενε. σὺ γὰρ ἔφθασα ὅπως ἡφαί τι περὶ αὐτῆς. ἡ τούτο μόνον, ὅτι ὑποθήσων, Περδίκκῃ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκε. πλὴν ἀλλὰ

τί γὰρ

τὶ γὰρ ὧ Διόγηνε ; Διο-
 τί γὰρ ἄλλο , ἢ ἀνιμνήδιω
 οὐκ ἵπαιε ἡ Ἑλλὰς , ἀρτι-
 σι παρειληφότα πλὴν ἀρχῶν
 κολακούοντες , καὶ πρὸς ἀ-
 πὴν αἰετοῦμενοι , καὶ στρα-
 τηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους .
 ἔτιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θύοις πρὸς ἰέντες , καὶ νῦν
 ἀποδομύμενοι , καὶ θυ-
 οῖς ὡς δράκοντος ὑψὺ ; ἀλλ'
 ἐπὶ μοι , ποῦ σι οἱ Μακε-
 δῶντες ἔθαψαν ; Ἀλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κείμεναι τρίτῳ
 ταύτῃ ἡμέρᾳ . ὑποχνε-
 ται δὲ πτολεμαῖος ὁ ὑπασ-
 πιστὴς , ὡς ποτε ἀγάγη χο-
 λῶν ἐπὶ τοῦ δορυφόρου τοῦ
 ἐν ποσσὶν , ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγόν με , δάψεν ἐκεῖ ,
 ὡς θρούμῳ ἐς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν . Διογ. μὴ γα-
 λάσω ὧ Ἀλέξανδρε , ὅρων
 ἐν ἄδου ἔτι σι μωραίνου-
 ναι , καὶ ἐλπίζοντα Ἀντι-
 σπ , ἢ Οσπριον γινέσθαι ;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὧ δε-
 ῖνται , μὴ ἐλπίσῃς . ἢ γὰρ
 δέμεις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἁπαξ

Sed age , quid rides Dio-
 genes ? D i o . Quid ni ri-
 deam ? an non meministi
 quid Græci fecerint , quā
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur , princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros diligerent non-
 nulli , vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent , ac phana constitue-
 rent , ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio ? Sed illud mihi dici-
 to , ubi te sepelierunt Ma-
 cedones ? A l e . Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem , porro
 Ptolemæus ille satelles me-
 us , si quādo detur ocium
 ab his rerum tumultibus ,
 qui nunc instant , pollice-
 tur in Aegyptum deporta-
 turum me , atque inibi se-
 pulturum , quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs . D i o . Non possum
 nō ridere Alexander , quā
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipiētē ,
 sperantēque fore , vt a-
 liquādo vel Annubis fias ,
 vel Osiris . Quin tu spes
 istas omittis ὁ diuinissi-
 me , neque enim fas est
 reuerti quenquam , qui

semel transmiserit paly-
dem atq; intra specus hia-
tum descenderit, propte-
rea quod neque indiligēs
est Acacus, neque con-
temnendus. Cerberus.
Verum illud abs te disce-
re peruelim, quo feras a-
nimo, quoties in mentem
redit, quanta felicitate ap-
ud superos relicta, huc
sis profectus, puta corpo-
ris custodib. satellitibus,
ducibus, tum auri tanta
vi, ad hoc populis qui te
adorabant, præterea Ba-
bylone, Bactris, immani-
bus illis beluis, dignitate,
gloria, deinde quod emi-
pebas conspicuus, dum
vectareris, dum amicu-
lo candido caput haberes
reiuinctum, dum purpu-
ra circumamictus esses?
num quid hæc te discuti-
ant, quoties recursant a-
nimo? Quid lacrymaris
stulte? an non id te sapi-
ens ille docuit Aristote-
les, ne res eas quæ a for-
tuna proficiſcantur, stabi-
les, ac firmas existimares?
ΑΙΕ. Sapiens? ille quū
sit assentatorum omnium
perditissimus. Sine me
solum Aristotelis facta
scire

ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν
λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσα τοῦ
τομῆς παρελθόντων. ἔ-
γὼ ἀμείλως ὁ Διάκος, ἐδὲ ὁ Κέρ-
κυρος ἑκατάφροντος. ἐκεί-
νη δὲ ἡδὲως αὐτὸν μάθοιμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεται ὁ πό-
τις αὐτὸν ἐννοήσης ὅτι ἐν δαμνο-
νίῳ ἐπὶ γῆς ἀπολιπὼν, ἀ-
φίξαι, σωματοφύλακας, καὶ
ὑποσπισαί, καὶ σατράπας, καὶ
χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη
ὡς πεπληνῆτα, καὶ Βαβυ-
λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ
δοῦσαν καὶ τὸ ὀπίστημον εἶ-
ναι, ἐλαίονοντα, διαδε-
ῖναι τὰν ἡμετέραν λευκὴν τὴν κε-
φαλὴν, πορφύρεα ἐμπι-
πορημῶν. ἔ-
γὼ λυπεῖ τὰν
τά σε ἐπὶ τὴν μνήμην ἰδύ-
τα; τί δακρύεις ὦ μάταιε;
ἐδὲ τὰντά σε ὁ σοφὸς Αρι-
στοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἶσθαι
βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Ἀλλ᾽. σοφὸς ἀπάν-
των ἡμῶντος. κολάων ἄπο τῆς
πύοτος ὢν. ἐμὲ μόνον ἑα-
σον τὰ Αριστοτέλης εἰδέναι
ὅσα

ὅσα μὲν ἦτορε παρ' ἐμοῦ,
 ἅα δὲ ἐπέειπλεν. ὥς δὲ
 κατερχοῖτό μιν τῇ παρ' αὐτοῦ
 φιλοτιμίᾳ, τῶν
 πούων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
 καὶ τὸτο μέρος ἐν τῇ γα-
 θοῇ, ἄρτι δὲ ἐς τὰς ἡμέ-
 ρας, καὶ τὸν πλεόντα. καὶ
 γὰρ αὐτὸ καὶ τὸ ἀγαθὸν
 ἔχουσιν εἶναι, μὴ ἀρχαῖοι-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
 γὰρ δὲ Διόγηνος ἀνθρώ-
 πος, καὶ τεχνίτης. πλεονέ-
 κεια δὲ τῆς γὰρ ἀπολέλου-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἃ κατεργασάμενος
 μικρῶν γὰρ ἐμπεριείχετο. Διογ.
 ἀλλ' οὐδὲν ὁ δρᾷς. ἀ-
 κος γὰρ σοὶ τῆς λύπης ὑπο-
 θέσσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γὰρ
 ἐλλείβερος ἢ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήϊον ὕδαρ
 χαλεπὸν ὅτι παρὰ μένος πίει,
 καὶ αὐτὸς πίει, καὶ πολλὰ-
 κες. ἔγωγε γὰρ αὐτὸ πάντῃ
 ὅτι τοῖς Λεϊστοτέλει ἀγα-
 θοῖς ἀνίσταμαι. καὶ γὰρ καὶ
 Κλει-

scire quam multa à me pe-
 tierit, quæ mihi scripse-
 rit, deinde quemadmo-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione, qua cupiebam
 eruditione cæteris præsta-
 re, cum mihi palparetur
 interim, ac prædicaret
 me, nunc ob formam tan-
 quam & ipsa summi boni
 pars quædam esset, nunc
 ob res gestas atque opes,
 nam has quoq; in bono-
 rum numero collocandas
 esse censebat, ne sibi vitio
 verteretur, quod eas acci-
 peret. Plane præligiosus
 vir ille quidem erat, ac
 fraudulētus δ. Diogenes,
 quanquam illud fructus
 scilicet ex illius sapientia
 fero, quod nunc perinād
 quasi summis de bonis ex-
 crucior, ob ista quæ tu
 paulo ante cōmemorasti.
 D. o. At scin, quid faci-
 es & ostendam tibi mole-
 stix illius remediū. Quā-
 doquidem in his locis ve-
 ratrum non provenit, fac
 ut Lerhei fluminis aquam
 auridis faucibus attrahens
 bibas, iterumque ac sæ-
 pius bibas, atq; eo pacto
 desines de bonis Aristoteli-
 celis discrucari. Verum
 L. 2 enim

enim Cletum etiam illum
& Callisthenem video,
cumq; his alios cōplureis
raptim huc sese ferentes,
quo te discerpāt pœnasq;
sumant ob ea quæ quon-
dam in illos commisisti.
Quare fac in alteram hæc
ripam te conferas, & cre-
brius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philip- pi.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. A L E. Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc usus sum vaticinij.
P H I. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
ut vatibus impostoribus
fallendum te exponeres?
A L E. Non isthuc, sed
barbaros in mei admirati-
onem tractos facimus hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo
vult

Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
Καλλισθένη, καὶ ἄλλους
πολλοὺς ὅτι σὲ ἐρμῶντας,
ὡς διασπάσαστε, καὶ ἀμύ-
ναιτο ὧν ἔδρασαι αὐτοίς.
ὥς τιῶν ἑτέρων σὺ ταύτην
βάδιζι. καὶ πῖνε πολλάκις,
ὡς ἔφην.

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νυνὲ μὲν ὦ Αλέξανδρε
οὐκ αὖ ἔξαρκος γένος, μὴ
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ
αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνίος
γὰρ ὢν. Αλέξ. ὠδὴ αὐτοῦς.
ἠγνόω ὦ πατέρ, ὡς Φι-
λίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς
εἶμι, ἀλλ' ἐξέξάμην τὸ μαν-
τευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ
πράγματα οἰόμενος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσι-
μον ἔδωκε σοι, τὸ πατέ-
ρην σεαυτὸν ἔξαπατηθῆ-
σόμενον ὑπὸ τῆς περὶ τῆς
Αλέξ. ἐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βά-
ρυναι κατεπλάγασαί με,
καὶ οὐδέτις ἔτι ἀντίστατο,
οὐδ-

οἱ μὲν οὖν διὸ μὲν χιῶναι. ὦτε
 ἔγωγε ἐκράτην αὐτῶν.
 Φιλ. τίνας ἐκράτησας σύ
 γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς
 θεῶν ἀπὸ σωλυέχθης,
 τοξότρια, καὶ σιλητρία,
 καὶ γέρεα ὑσύντα περὶ ἑλ-
 λήνων; Ἑλλήνων κρατῶν
 ἔργον ἔγωγε, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίων, καὶ Ἀθηναίων, περὶ
 τὸ Λεχάδων ἰπποτικόν,
 καὶ πῶς Θηβαίων ἱπ-
 ποτῶν, καὶ τὴν Ἡλείων ἀ-
 κιντικῶν, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελταστικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυρίους, ἢ καὶ
 Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χυσοφρέων ἀν-
 δρώπων, καὶ Ἀβρῶν. ἐν
 οὖτοις ὡς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλειάρχου ἀνέλθον-
 τες, ἐκράτησαν, ἐπὶ εἰς
 χεῖρας ὑπομεμασάντων ἐλ-
 θόντων ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τὸ ξυμμαχίαν ἔξινῃσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδρος ἀλλ'
 οὐ Σκύθαι γε ὃ πάτερ,

vnus viribus nostris ha-
 tenus restiterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsq; vicisti?
 qui cū timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 mineis pugnare solit? se-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Bœotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus a-
 lios, operis fuerat strenuū
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatū Thes-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cib. Illyricis, Pæonibus-
 ue manum confetere, o-
 perosam profecto atque
 arduū id fuisset inprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Caldæos delicatos ac
 plurimo auro conspicuos
 non fuitis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, foede in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A I. At vero Scythæ pa-
 ter,

ter, & Indici elephantes
res sunt non vsque adeo
abiectione & contemptibili-
les. Et tamen neque con-
citatis inter ipsos intesti-
nis odijs, neque per pro-
ditionem mihi venundari
passus sum victoriam. Sed
neque deierari vnquam,
aut per nugas a pollicito
recessi, fidemq; solui vi-
ctoriæ gratia. Adde, quod
& Græcos alios sine san-
guine in deditiorem ac-
cepi, Thebanos autem
fortassis ipse audisti, quo-
modo aggressus fuerim.
ΡΗΙ. Noui hæc omnia
ex Clito, quem tu inter e-
pulas, eo quod nomen
meum celebraret, & meas
res gestas cum tuis cõfer-
re auderet, traiecto per
corpus telo, tum iugula-
bas. Tu vero & Macedo-
nicā chlamydem abijci-
ens, cāndyn, Persicum a-
mictū, recepisti (vt aiunt)
& tioram rectam. Vt ne
interim commemorem,
quod a Macedonibus, vi-
ris vtique liberis, adorari
debere te in animum du-
xeris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

cto.

καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐλέφαντες,
καὶ σὺ καταφρονεῖν τὴν
ἐργον. καὶ ὁμοίως ἔτι δια-
τίθας αὐτὰς, ἐδὲ πρὸς
δοσίαις ἀνέμινος τὰς
νίκας, ἐκράτην αὐτῆς.
ἐπὶ ἡρώδης παύσατο,
ἢ ὑποχόμενος ἐφυσά-
μινα, ἢ ἀπίστον ἐπαξά-
τι τοῦ νικᾶν ἔνικα. καὶ
τὴν Ἑλλήνας δὲ, τὰς μὲν
ἀναιμῶτι παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀνέειπε
ἵππος μετῆλθον. Φιλ. οἶ-
δα τὰ πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι,
ὅτι σὺ τῷ Δερσίου διαλά-
σας μεταξὺ δειπνῶντα,
ἐφόνευτας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαυέ-
σαι ἐτόλμησες. σὺ δὲ καὶ
τῷ Μακεδονικῷ χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δυν ὡς φασὶ μετέβης,
καὶ τιάραν ὀρθρῶς ἐπέβη,
καὶ περιποιεῖσθαι ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευθέρ-
ων ἀνδρῶν ἤξεις. καὶ τὸ
πάντων μελαινότατον, ἐμ-
με

μὴ τὰ τῶν νικημένων.
 ἂν γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέγουσι συγ-
 καταλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἄνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπῆνισα μόνον ἀνέ-
 στας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς ἑσθῆς, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγα-
 τέρων ἐπιμελήθης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ-
 τὸ φιλοκρίδωμον δὲ ὧ πά-
 τρι ἐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Οὔδρακας πρῶτον
 καθαλάδαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τέγχεος, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν πρᾶγματα; Φιλ-
 ἐκ ἐπαινῶ τὸτο ὧ Ἀ-
 λέξανδρι, ἐχ' ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τοῦ
 ἔρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σμικρῆς. δι-
 ὅς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ-
 ποτε πρῶθ' ἑνός, καὶ βλε-
 πειν

etorum mores imitatus
 es. Tempero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpiter
 admiseris in leonum clau-
 atra inclusis doctis viris,
 & nuptijs talib. peractis.
 Quodque Ephæstionem
 plus quàm esset satis, ama-
 ris. Vnum est quod solum
 laudo abs te gestum, in
 Darij vxore videlicet, for-
 ma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinue-
 ris, & genitricis illius, at-
 que filiarum, ne vim pa-
 terentur, curam suscepe-
 ris. Regium certe id o-
 pus extitit, quod tum fa-
 ctitasse te accepimus.
 A I E X. Quò autem tibi
 non probatur pater, quod
 in Oxydracis gente Indi-
 ca, lubens me in pericu-
 lum coniecerim, atque
 acceptis plurimis vulneri-
 bus, niros primus omni-
 um transfilerim. Π Η. Non
 probō, Alexander. Neq;
 id, quia pulchrum esse ne-
 gem, vulnerari quando-
 que imperatorem, & in
 subeundis periculis præ-
 tentare viam, sed quia ex
 re tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quādo post acceptum vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, mœrens ac eiulas sanguine fluitabas? Addeque Iupiter Hammon tanquam præstigiatōr quispiam, & vanus propheta, reus mendacij palam tum arguebatur. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iovis filiū viderit animum deijcere, & in desperatione rerum efflagitare medicorum auxilia. Deniq; quum tandem iam mortem obieris, quem credas obsecro, qui confictā illam adoptionem qua Iovis dictus es filius, non carpat maledictis? Potissimum vbi dei filius cadaver porrectam iacere, turgidum sane, iuxta aliorum corporum morem contractu suo omnia labefactans, aspexerit. Cæterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multum tibi gloriæ ex bene etiam ac sirenye gestis eripuit. Nam quanquam insigniter multa, tamen
dijis

πένσι φορέσω τοῦ πολέμου ἐκπομπόμενον, αἵματι ῥιόμενον, οἰμαζόμενα δὲ τὸ πρῶτον ταῦτα γέλωσιν ὡς τοῖς ἑρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γόης, καὶ ψευδομαντὶς ἀλέγχεται, καὶ οἱ περὶ αὐτοῦ κόλακται. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχόντα, δρόμιον τῆς ἰατρῶν βοῦδεν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἦδεν τέθνηκας, ἐκ οἷσι πολλοὺς εἶναι τὰς τῶν περὶ αὐτοὺς ἐκείνῳ ὀπκιζομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Διὸς ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἦδεν καὶ ἔξωδινύτα, κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χεῖσται μὲν ὁ ἔφησεν Ἀλέξανδρε. τὸ διὰ τῆς κρατῆος ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δοξῆς ἀφαιρεῖτο τῆς κατωρθεμένης. καὶ γὰρ ὁ δοκεῖ ἐνδὲς τοῦ Διὸς γίνε-

γίνεσθαι δοκούσιν. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἀν-
δρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νέμινον τιθέασί με. καί
τοι πῶς Αἰσῶν ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρῳ ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ροσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς ὑὸς Αἰ-
μῶνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
στρατῶν, καὶ οὐκ ἀρχῶν
ᾧ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ στρατῶν, καὶ σωῆς ἡδὲ
νικητὸς ὄν.

Αντιλόχῃ καὶ

Αχιλλεῶς.

Οἷα πρόσω Αχιλλεῦ
περὶ τὸν Οδυσσεῖα σοι ἔ-
ρηται περὶ τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγνῆ καὶ ἀτάξια τοῖν
διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φοῖνικος. ἡ-
χεόμην γὰρ ὅποτε ἔ-
φες βέλειται ἐπ' ἀρετῆς
ὄν,

dijs longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ratio
ne deficere. A L. Haud-
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales Sed cū
Hercule me & Baccho
conferunt, veluti æmul-
lum, pariq; cum illis glo-
ria certantem. Nam & A-
ornum, a neutro etiam
illorum armis subactum,
ego facile cepi. P H I. Et-
iam dum videris ista ve
Hammonis filius dicere?
quando nec Baccho qui-
dem cedis, aut Herculi,
sed nec erubescere possi
Alexander, solitamue de-
discere arrogantiam, re-
ipsum deinde noscere, vel
iam tandem sapere, eti-
am si serius, vbi fate oc-
cubueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chiles, quæ tu Vlyssi iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, vt minime generosa,
ac Chironæ atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do usus es præceptorib⁹
parum

parū digna. Audiui enim magis ex re tua futurū tibi videri, si velis agricolę munus obiens, inopi cui nec victus suppetat, loces operam, quam vť omnib. vita supēdis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex mediā Phrygia ortus, atq; immodico insuper etiam vitę affectator diceret, ferēdum forte id esset, atq; condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionem, fœdum sane atq; pudendum imprimis, denique ijs quę in vita strenuē gesseris equidem haud scio quō ista conueniant. Nam dum in Pythio regnare tibi ad senectam vsque licuisset, citra gloriam tanien, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regna. Α C Η. At ó Nestoris fili, nondum etiam cum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosa

ὦν, ζητούην παρά τινι ἥδ' ἀλλήρων, ὃ μὴ βίωτος πολλὸς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν ἥδ' ἡμερῶν. τὰυτα μὲν ἔον ἀβλήν τινα φρόνα διελόν, καὶ πέρα τοῦ κακῶς ἔχοντος φιλοζῶον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλεὺς δὲ ὑπὲρ τὸν φιλοκτινωτότατον ἡρώων ἀπάντων, τῶκενὰ ἔτα περὶ αὐτοῦ διανοήδαι, πολλὰ αἰσχυῖν, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τοῖς βίῳ. ὥς ἴξον ἀκλιῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν περὶ ἅλων τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι ἦν ἑνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὀπότερον ἢ ἀγνοῶν, τὸ δυνήτων ἐκείνο δοξάριον κοροετίμων τοῖς βίῳ. νῦν δὲ σωίσῃμι ἤδη, ὥς ἐκείνη μὲν

ἢ μὲν ἀνωφελές, εἰ καὶ
 ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνθρωποι
 ἐφάρδυνται· μετὰ νεκρῶν
 δὲ, ὁμοτιμίαι. καὶ ὅτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀντί-
 λοχέ, ὅτε ἡ ἰσχύς Πά-
 ρισον, ἀλλὰ κειμένα ἀ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζώου θυοίσι, καὶ κατ'
 ἑστὴν ἀλλήλων διαφέ-
 ρονται. καὶ ὅτε οἱ τῶν
 Τρώων νεκροὶ δίδισσί με,
 ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν δε-
 ραπύουσιν· ἰσχυοῖσιν ὃ
 ἀκρίβως, καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοίος, ἢ μὲν κακός, ἢ
 δὲ καὶ ἐδολός. ταῦτά με
 ἀντὶ, καὶ ἄχθουμαι, ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν. Ἀντί-
 τίλο. ὁμῶς τί ἐν ἄν-
 τισι πάθοι ὃ Ἀχιλλεὺς;
 ταῦτά γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ὑποθνήσκειν
 ἀπαντας. ὥστε καὶ ἐμ-
 μένειν τοῦ θύου, καὶ μὴ
 ἀνίστασθαι τοῖς διαπταγ-
 μένοις. ἄλλως τε, ὅρῳ
 τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ,
 ἐσμὲν οἶδε; μετὰ μικρὸν

iam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperies
 forte, qui res bene gestas
 celebrent literarum mo-
 numéntis, sed hic apud
 manes non video quam
 frugiferum opus effece-
 rim, vbi vnus est honos
 omnium. Sed neq; vires
 iam assunt corporis Anti-
 lochæ aut forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientiæ, aut alterius rei
 discrimen est. Adde quod
 nulli iam ex Troianorum
 mortuis formidabilis, sibi,
 nemini Græcorum vene-
 randus, prorsus omnium
 de mortuis existimatio
 est, siue boni fuerint, siue
 improbi. Hæc sunt quæ
 me angunt & misere soli-
 citant, & ob quæ doleo,
 quod nō potius loco ope-
 ras & viuo. A N T. Quid
 agas quispiam? quando sic
 natura comparatum est,
 vt omnes prorsum cogan-
 tur semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iam obtinuit, nec
 abrogari villo modo que-
 at,

at patienter hanc feras oportet. Ceterum aspice nos, quod quot penes te sumus, denique & Ulysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque usu venire solet. Non enim solus videris in hanc mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios pluresque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorum hanc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quae in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquemque ita affici, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusce modi per quietem tolerantis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi praestamus, quippe qui intelligimus quam sit inutile,

ὃ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐφίξεται πάντως. Φέρεται δὲ παρμυθίαν καὶ ἡ κοινὴ τοῦ πράγματος, καὶ τὰ μὴ μόνον αὐτὸν πεποθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μιλέαχον, καὶ ἄλλους δαυμάτους ἀνδρας, οἳ ἐκ αὐτοῖμαι δεξαστο ἀνελθόν; ἢ τῇ αὐτῇ ἀπατέμῃσι θητοῦσιν ἀκλῆρεις καὶ ἀκρίους ἀνδράων; Ἀχιλλεύς, ἑταίρικῶν μὲν ἡ παρρησιας. ἡμεῖς δὲ ἐκ οἷοι ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τὸν βίον αὐτῶν οἷμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χεῖρας ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὴ φάσχετε. Ἀντίλοχος. ἔκ, ἀλλ' αἰετοῦς ὡς Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρεν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδωται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωντα ὁφλωμεν ὥσπερ σὺ, τε-

ταῦτα εὐχόμενοι.

Διογένης καὶ Ἡρα-
κλέους.

Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτις ἔστιν;
ὠμνοῦν ἄλλος μὲν τὸν Ἡ-
ρακλέα. τὸ τόξον, τὸ ῥα-
πάλον, ἡ λιοτὴ, τὸ μέγα-
δος, ἕλος Ἡρακλῆς ἔστιν,
ἔτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν;
εἰπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
ἔστι; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυνον ὕ-
περ γῆς, ὡς Διῶ. Ἡρα-
κλῆς. καὶ ἐρδῶς ἔδυνε.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς Διῶσι σὺν-
ῆσσι, καὶ ἔχει καλλίσφ-
ρον Ἡέλιον. ἐγὼ δ' εἶδα-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ Διῶ; καὶ διυβα
τὸν ὅς ἡμισείας μὲν τι-
να Διὸν εἶναι; περὶ αὐτοῦ
δὲ πῶς ἡμίσει; Ἡρακλῆς.
ταί. οὐ γὰρ ἐκείνους τέθνη-
κε, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθάν-
ω. ἀνταρξέον σι πῶς
Πλού-

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & quā
animo sustinere omnia,
quæ accidunt, datum no-
bis est, ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq;, ridiculi
omnib. merito videamur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est? Haud quicquam me
Hercule alius: arcus, cia-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deni-
que Hercules est. Igitur
ē vita decessit, qui Iouis
erat filius? Dic quæso ὁ
victoriose mortuus ne es?
Ego enim cum terræ su-
perellessim, tibi haud se-
cus quam deo sacrificavi.
H ε κ. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cum dijs
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam.
Ego vero qui te alloquor,
sua sum umbra. D i o c.
Quidnam dicis amabo?
umbra ipsius dei? Fieri e-
nim potest, altera eundē
ex parte deum esse, altera
vita decessisse? H ε κ c.
Vti-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D i o. Intellego rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc proprio mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aacus, te nequaquam illum esse nō novit, sed admisit tanquam supposititium Herculem. H e r. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Capeas igitur ne contra sit, ut tu quidē Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. H e r. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimum qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atque paratus. D i o. Cur autē de cætero te timeam, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne vnus cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλάτωνα παρίδωκεν αὐτῷ ἐπιτοῦ. καὶ σὺ ταῦ αὐτῷ ἐκείνῳ νεκρὸς εἶ. Ηἤρ. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς. ἐν ἀκρίβει ὡς ὁ αἰσχυρὸς, ἐκ ἔγνων σὲ μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παριδέσθαι ὑποβολιμαῖον Ηἤρacles παρὲντα; Ηἤρ. ὅτι ἐβόηεν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥς αὐτὸς ἐκείνος ἦναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐκείνῳ ὅτι. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηἤρacles, τὸ δὲ εἰδωλὸν γυμνὸν καὶ πρὸς ἡμῶν τῶν θεῶν. Ηἤρ. δραστὸς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ πάσης σκώπτῃς ἐς ἐμὲ, εἴσω αὐτίκα ὅτι θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τῶν θεῶν γυμνὸν, καὶ πρὸς ἡμῶν. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβούμενος σε, ἀπαξ τεθνήσκεις; ἀπαξ ἐπὶ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηἤρacles, ὁπότε ἐκείνος ἔζη, σὺν ἡμῶν αὐτῷ, καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἴς μὲν ἦτε πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ δὲ αὖ-

ἢ ἀπεθάνετε, διακριθέν-
 τες, ὃ μὲν ἐς θεὸς ἀπέ-
 πτατο, σὺ δὲ εἰς εἶδωλον,
 ὥσπερ εἰκὸς ἴω, εἰς ἃδε
 πάρεστι; **Ηρα.** ἐχέτω μὲν
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς αὐ-
 ρα ὁπίσθους ἐρχομένην-
 τα. ἔμμεν δ' ἐν καὶ τῷ
 ἀκυσσῶν. ἐπύσσω μὲν Ἀμ-
 φιτρύωνος ἐν τῷ **Ηρακλεί-
 ῳ**, τῷ τε τέθνηκε, καὶ
 εἰμι ἐγὼ ὁκείνο παῖ. ὃ
 δὲ ἴω τοῦ Διὸς, ἐν ἑρα-
 τῇ σώσει τοῖς θεοῖς. **Διο.**
 σαφῶς γυνὴ μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ **Ηρα-
 κλέας**, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
 φιτρύωνι, τὸν δὲ πρὸς
 τοῦ Διὸς. ὥς ἐλαλή-
 θετε δίδυμοι ὄντες ἑμο-
 μήτεσι. **Ηρακλ.** ἐκ δὲ
 μάταια. ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 φω ἤμην. **Διογ.** ἐκ ἑσσι
 μαθεῖν τῷτο ῥάδιον, συ-
 θέτως δὲ ὄντας **Ηρακλέ-
 ας**, ἐκ τὸς οἱ μὴ ὥσπερ ἰπ-
 ποκύνταί τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκῶς, αὐθι-
 γος

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem ē
 vita decessistis separati, il-
 le quidē ad deos immor-
 tales aduolauit, tu vero
 vmbra, vt dignum vide-
 tur, ad inferos aduenisti?
Η. κ. Et si fas equidem
 foret, nequaquam respon-
 dere viro sophisticē per-
 cunctanti, attamen aures
 quoque ad hos porrigas.
 Quicquid enim Amphitryonis in Hercule erat
 id ipsum morte affectū est,
 quod nempe ego sum. (vt
 dixi) totum, quod autem
 ex Ioue erat, cum dijs im-
 mortalibus conuersatur.
Διο. Perspicue nunc in-
 telligo, autumas enim ea-
 dem vice Alcmenā duos
 peperisse Hercules, vnū
 quidem ex Amphitryo-
 ne, alterum vero ex sum-
 mo Ioue; ex quo factum
 est, vt gemini vnus ma-
 tris vtero lateretis. **Η. κ.**
 Nequaquam ὁ insane.
 idem profecto ipsi eramus
 ambo. **Διο.** Neque
 adhuc ad intelligendum
 id facile est, duos Her-
 cules in vnū esse con-
 positos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocri-
 tau-

taurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vide
 licet, & deum. Η & κ.
 An non & homines eodē
 pacto ex duobus compo
 ni tibi videntur, animo vi
 delicet & corpore? Vnde
 quid prohibet animum
 quidem ipsum ex summo
 Ioue natum, adesse cœlo,
 me vero mortalem ad in
 feros veniſſe? D ι. Vtiq;
 elegāter hzc diſſeruiſſes,
 ὁ optime Amphitryonia
 de, ſi corpus hac tempe
 ſtate eſſes, ſed incorporea
 es imago, itaq; periculum
 eſt, te triplicem iam feciſ
 ſe Herculem. Η & κ c.
 Quonam modo triplicē?
 D ι ο. Hoc quidem mo
 do, nam ſi vnus in cœlo
 exiſtit, tu vero apud nos
 imago, corpus autem in
 Oeta, iam in puluerē ver
 ſum, hzc tria iam ſunt,
 animaduertas igitur ve
 lim, quem tertium corpo
 ri eſſe intelligas patrem.
 Η & κ. Audax es, atque
 ſophiſta, ſed quod nomen
 tibi eſt? D ι ο. Diogenis
 Sinbpei imago, ipſe au
 tem, per Iouem, minime
 cum dijs immortalibus,
 ſed cum mortuorum o
 ptimis

προς καὶ Διός. Ηρακ. ἔ γάρ
 καὶ πάντες ἔγω σοι δο
 κῶσι συγκεῖσθαι ἐν δυ
 οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος;
 ὥς τί τὸ κωλύον ἔστι, τί μὲν
 μὴ ψυχὴ ἐν ἑρᾶνῳ εἶναι,
 ἥπερ καὶ ἐν Διός, τὸ δὲ θνη
 τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε
 κροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλ
 τις ἐσθ' Ἀμφιτρυονιάδην, κα
 λῶς αὖ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ
 σῶμα ἦδ' αὖ, νῦν δὲ ἀσώ
 ματον εἶδωλον εἶ. ὥς κιν
 δυνεύεις τριπλῆν ἦδ' ἐν
 ποιήσει τὸν Ηρακλέα. Ηρα
 κλῆς τριπλῆν; Διο. ὡδέ
 πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἑ
 ρᾶνῳ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ
 εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
 Οἷτῃ κόνις ἢ ἡ γαστήρ, καὶ
 σκάπει ἢν τινα δὲ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τοῦ σώμα
 τι. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ
 σεφιστής. τίς δὲ καὶ ὧν τυγ
 χάνεις; Διο. Διοχέους τοῦ
 σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά
 τοισι θιῶσιν, ἀλλὰ τοῖς βέλ
 τίστοις

τίτοις νεκρῶν σωῆμι, Ομή-
ρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευ-
δολογίας καταγλιῶν.

timis conuerfor, Homē-
rum, atque huiuscemodī
fabulas deridens.

Menippi & Tanta- li.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σιωπῶν ὑδύρη, ὅτι ἴσῃ λί-
μνη ἐσῶς; Ταί. ὅτι ὦ Μέ-
νιππε, ὑπόλωλα ὑπὸ τῷ δέ-
ψους. Μέν. οὕτως ἄργος εἶ,
ὡς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ
τὸ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χειρί; Ταί. οὐδὲν ὄφελος εἰ
ὀπκύνῃμαι. φύγει γὰρ τὸ
ὑδὺρ, ἐπεὶ δ' αὖ περσιόντα αἰ-
δῶταί με. ὡς δέ ποτε καὶ
ἀρύσσομαι, καὶ περσιεύω
πρὸς βίωσιν, οὐ φιλῶν βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῆς δακτύλων διαρρέν,
οὐκ ὡς ὅπως αἰθίς ἀπολεί-
πει ξηρὰ πλὴν χεῖρά μου.
Μέν. περσίσθι τι πάχης ὦ
Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί
γὰρ δέν τοῦ πιεῖν, οὐ γὰρ σῶ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἔκκετο μὲν ἐν
Λυδία πονεῖν τεθνήπαι, ὅπερ
καὶ

Quid eiulas ὦ Tantale,
aut quid tuam deploras
fortunam, flagno immi-
nens? T A N T A. Quoni-
am siti enecor Menippe.
M E N. Vique adeo piger
es atque iners, vt non vel
pronus incumbens bibe-
re noris, vel caua vola
hauriens? T A N. Nihil
profecero si procumbam,
refugit enim aqua simul-
atque me propius admo-
ueri sēserit, quod si quan-
do hausero, orique coner
applicare, prius effluxit,
quā summa rigem labia.
Atque inter digitos efflu-
ens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum me-
am aridā relinquit. M E-
N I P. Prodigiousum quid
dam de te narras Tātale,
verum dic mihi isthuc ip-
sum, quorsum opus est bi-
bere, quū corpore careas,
nā illud quod esurire po-
terat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Cæterum

M

tu

tu quomodo sis animus, quoniam posthac aut sitire queas aut bibere. T A N. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima per inde quasi corpus sit, ita sitiat. M E N. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas, to siti puniri. At quid hinc acerbis tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At quidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. T A N. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. M E N. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatcar, non alio potu videris ege re quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam quemadmodum ille sed sitim horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. M E. Bono es animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum mani-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδωάτο· σὺ δὲ ἢ ψυχὴν πᾶς αὖ ἔτι ἢ διψῶνς, ἢ πείνους; Ταί. τῷτ' αὐτὸ ἢ κέλευσας ὅτι, τὸ διψῶ μὲ πῶ ψυχῇ ὥς σῶμα ἔταν. Μέν. ἀλλὰ τῷτο μὲ ἔτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φης ταί· διψῶ κοκάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι, τὸ δεῖν ἐσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ ὑποθάνης; ἐχέρω γὰρ ἄλλων μιτὰ τῷτον ἄδω, ἢ θάλατταν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον τόπον. Ταί. ὁρᾷς μὲ λέγεις· καὶ τῷτο δ' ἔν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πεινῆν, μηδὲν δόμνον. Μέν. ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὥς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖνός σοι εἶς, ἀκράτῃ γε ἐλλείβρεν γὰρ Δία· ὅς τις τέναντίον τοῖς ὑπὸ σφί' λυπῶντων κυμάτων δεδνγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὑδωρ, ἀλλὰ πῶ διψᾷ πειθομένους. Ταί. ὑδὲ τ' ἐλλέβρεον ὦ Μένιππι· αἰνομαί πεινῆν, ἥροιστό μοι μόνον. Μέν. θάρσει ὦ Τάνταλε, ὥς ἔπε σὺ, ἔτι ἄλλος πείτα

εἴται, ὅς τις ἔσται. ἀδύνατον γάρ. καί τοι οὐ πάντες ὡπαιρὲς οὐκ καταδίκης δαΐσι, τοὺς ὕδατος αὐτῶν ἔχ' ὑπομύροντες.

Μενίππου καὶ

Ερμοῦ.

Ποῦ δ' αἱ καλοὶ εἰσιν,
ὦ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ἔξά-
γασόν με νέπλιον ὄντα. Ερμ-
οῦ χολὰ μὲν ὦ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ὑπο-
βλεψόν, ὡς δὴ τὰ διξιάς
ἔσθα γάκινθός τέ ἐστι, καὶ
ὦ Νάρκισσος; καὶ Νιρέως, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λύδα, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα καὶ ἅπαντα. Μεν-
ῖππε μύθον ὅς τις, καὶ κρατία,
ὅς τις παρὰ γυναικας, ὅμοια
τὰ πολλὰ. Ερμ. καὶ μὲν
ἐκείνῃ ὅστις, ὅς πάντες οἱ
πομπαὶ δαυμάζουσι τὰ
ὅς τις, ὅν οὐ ἔσθαι, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πλὴν Ελένῃ μοι δεῖξον.
οὐ γὰρ αὖ διαγνώσκω ἔγω-

γε

manium quispiam bibat.
Nec.n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quam-
admodum tibi, pœna ad-
iudicata est, ut ficiant, æ-
qua illos non expectante.

Menippi & Mer-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mer-
curi? ducito me docetoq;
utpote recens huc profe-
ctum hospitem. H. Haud
mibi licet per otium Me-
nippe, quin tu isthuc ipso
è loco dextrorsum oculos
defleste. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. E.
Equidem præter ossa no-
hil video, caluariasq; car-
nibus renudatas, inter
quæ omnis nihil sit om-
nino discriminis. M. E. R.
Atque hæc sunt quæ po-
tæ cuncti mirantur ac ce-
lebrant, ossa scilicet quæ
tu videris cōtemnere. M.
At Helenam saltē mi-
hi commonstra, nam ipse
quidem haud quædam di-

M

gnos-

tu quum sis animus, quoniam posthac aut sitire queas aut bibere. T A N. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima per inde quasi corpus sit, ita sitiat. M E N. Age, hoc ita habere credamus, quando quidem affirmas, te sitiri puniri. At quid hinc acerbis tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. T A N. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. M E N. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatcar, non alio potu videris egerere quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, ut quod non aquam quemadmodum ille sed sitim horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. M E. Bona es animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum mani-

καὶ πενιῶν ἢ διψῶν ἐδυνάτο· σὺ δὲ ἢ ψυχῇ, πᾶς αὖ ἐστὶ ἢ διψῶν, ἢ πίνων; Ταύ. τὴν αὐτὴν ἢ κλάσιν ὅτι, τὸ διψῶν μὲν πῶς ψυχῇ ὡς σῶμα ἔσαν. Μέν. ἀλλὰ τὸτο μὲν ἔγω πιστεύω, ἔπει φησὶ τὰ διψῶν κοινὰ εἶναι. τί δ' ἔν σοι, τὸ δεῖν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ ὑποθῆναι; ἐχέτω γὰρ ἄλλων μιτὰ τῆτον ἄδω, ἢ θάλατταν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὁρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τὸτο δ' ἔν μέρος τῆς καταδικῆς, τὸ ἐπιθυμῆν παῖν, μηδὲν δόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖναι δοκεῖ, ἀκράτεια γὰρ ἐλλείβετο τὸ δία· ὅς τις τῶν ἀντίων τοῖς ὑπὸ τῶν λυπῶντων κυμάτων διδρυμένοις πέπονθας, ἢ τὸ ὑδαρ, ἀλλὰ πῶς διψῶν πεφοβημένος. Ταύ. ὡς δ' ἐλλείβετο ὦ Μένιππε αἰσιν, ἡραὶ τοῖς μοι μόνον. Μέν. θάρσει ὦ Τάνταλε, ὡς ἔτι σὺ, ἔτι ἄλλος πέπειται

εἴσται, ὅς τις τῶν ἀδύνα-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὡς σὺ οὐκ καταδίκης
διδῶσι. τοῦ ὕδατος αὐτῶν
ὅχι ἀποφθόντος.

Μενίππου καὶ

Ερμοῦ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν,
ὅς αἱ καλαὶ ὁ Ερμῆ; ξενά-
γασόν με τέλει ὄντα. Ερμ.
οὐ πολλὰ μὲν ὁ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ὑπο-
βλήσῃ, ὡς ὅτι τὰ διξιά,
ἦνθα Τάκινθος τέ ἐστι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρεος, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὸς, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅπως τὰ
ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μεν-
δῶ μόνον ὅς, καὶ κρατία,
ὅς τις τῶν γυναικῶν, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκεῖνά ὅς, αἱ πάντες οἱ
πομπαὶ θαυμάζουσι τὰ
ὅς, ὧν οὐ ἔνικας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πῶς Ελένη μοι δείξῃ.
οὐ γὰρ ἀπὸ διαγνώμης ἔγω-
γε

manium quispiam bibat.
Nec.n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quam-
admodum tibi, pœna ad-
iudicata est, ut fiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercuri?
ducito me docetoq; ,
utpote recens huc profectum
hospitem. H. Haud
mibi licet per otium Me-
nippe, quin tu isthuc ipse
ē loco dextrorsum oculos
defleste. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. e.
Equidem præter ossa no-
hil video, caluariasq; car-
nibus renudatas, inter
quæ omnia nihil sit omni-
nino discriminis. M. e. π.
Atqui hæc sunt quæ po-
tæ cuncti mirantur ac ce-
lebrant, ossa scilicet quæ
tu videris cōtemnere. M.
At Helenam saltem mi-
hi commonstra, nam ipse
quidem haud quæm di-
gnos-

noscere. M. V. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M. E. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletae, tan- taque tum Græcorum, tum Barbarorum multi- tudo confluit, tot vrbes sunt euerse? M. E. Certe- rum Menippe non vidisti mulierem hanc viyam, quod si vidisses, forsã di- ceres tu quoq; vitio dan- dum, non esse, pro tali muliere diu tolerare labo- res. Alioqui si quis flores etiam arefactos marcidos- que cõtempletur, postea- quam coloris decus abie- cerint, deformes nimirũ videantur. Ac iisdem do- nec florent colorẽq; ob- tinent, sunt speciosissimi. M. E. N. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græ- ci non intellexerunt sese pro re vsq; adeo momen- tanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. E. R. Haud mihi vacat tecum philosophari, qua- re delecto loco ubicunq; velis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam alix sunt traducendæ umbræ.

Αεα-

Μ. Ερμ. τούτῃ τὰ κρατίον ἢ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἶπα αἰ- χίλιας ἦντις διὰ τοῦτο ἐπλη- ρώθησαν ἕξ ἀπάσης τῆς ἐλ- λάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπιστον Ἑλλήνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γιγνῶσιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυνῆκα ἔφης γὰρ αὐτὴ καὶ σὺ ἀνήμενον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὴν χεῖρον ἄλλα πάχυν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτὴ ξηρὰ ὄντα; εἰ τις βλέ- πει ἀπὸ βελόνης τὴν βα- φίαν, ἀμορφα δυνόντι αὐτὴ δῆξει. ὅτι μὲν τοὶ ἀνδρῆς, καὶ ἔχουσιν ἡρωϊκά, καὶ λίσσονται ὄσιν. Μέν. ἐν οὖν τούτῳ ὦ Ἑρμῆ σαυμάζω, εἰ μὴ σμῖνισαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πρᾶγματος οὗ- τας ὀλιγοχρονίου, καὶ ἐσθλὰς ἀπανθανόντας πονοῦντες. Ερ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε σὺν φιλοσοφῇ σοί. ὥς δ' ἄλλοι ξάμπος τόποι, ἐνθα αἱ ἐθέ- λουσ, κείσθαι καταβαλὼν σι- αυτὸν. ἐγὼ δὲ, τὸν ἄλλους κεκρούς ἄδη μετελεύσασμαι.

Αἰα-

Αἰακῷ, Πρωτισιλάου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτισίλαε
πλὴν Ελένης φερασίων; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακε ἀπέ-
θανον, ἐμπετὴν μὲν ἔδμεν
καταλιπὼν, χήρατι πλὴν νύ-
γαμον γυναικα. Αἰ. αἰτιῶ
τοίνυν ἔ Μενέλαον, ὅς τις ὑ-
μᾶς ὑπὲρ Ιοιαύτης γυναικὸς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. εὖ
λέγεις. ὁκείνον μοι αἰτιάσεις.
Μενέ. ἐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δεικνύτερον τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ ἔ ξένου πλὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔρχετο ἀρπάσας. ἴσα γὰρ οὐχ
ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἄγχιος, τοσοῦ-
τοις θυράτε αἷτος γεγνημέ-
τος. Πρω. ἄμφορ οὕτω σὲ
τοιγαροῦν ὦ δόσπαρι, ἐκ ἀφ᾽
οὗ ποτε ὑπὲρ ἔ χειρῶν. Πά.
ἄδικα ποιεῖν ὦ Πρωτισίλαε.
καὶ ταῦτα ἐμὸς τέχνη ὅσα σοι.
ἐρωτῶν γὰρ καὶ αὐτὸς οἶμι, καὶ

Quamobrem, Prote-
filæ in Helenam irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxore,
quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. A e a.
Accusa igitur Menelaum,
qui, vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, cō-
tra Troiam duxit. M e n.
Nequaquā me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorē con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
ritō strangulari debebat,
vt qui tam multis, mortis
causa extiterit. P r o t.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam ē manī
bus. P a. Iniuriam adeo-
num facis Protefilæ, idq;
eo magis, quod eandē te-
cum artem exerceo. Nam
& amorī etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vincit⁹ teneor. Nosti

aurē quod quædam sunt
 quæ inuitis nobis gerun-
 tur, & nescio quis deus
 nos ducit, quocunq; ipsi
 placet, atque impossibile
 est, illi repugnare. P. R. O.
 Recte dicis. Vtinam igitur
 cupidinem ipsum hic
 comprehendere mihi li-
 ceat. A. R. At ego etiam
 pro cupidine tibi respon-
 debo, quæ ista videntur.
 Sic enim ille dicet: Sese
 quidem Paridi fuisse for-
 tallis causam amandi, sed
 mortis causam tibi fuisse
 neminem alium, quam
 teipsum, Proteſti. qui clam
 vxore nuper ducta, post-
 quam appropinquabatis
 Troadi, ita omni contem-
 pto periculo, & velut de-
 speratus ante reliquos o-
 mnes in littus exiliſti, glo-
 rix nimirum cupidus, p-
 pter quam & primus, in
 egressu nauium occisus fui-
 ſti. P. R. O. Proinde & ego
 pro me ipſo tibi, Aeace,
 respondebo, multo iusti-
 ora, quam tu. Neq; enim
 ego mihi horū causa fui,
 sed fatum, & quod iam
 inde ab initio ita prædesti-
 natum fuerat. A. R. Pro-
 be, qd ergo istos accusas?

Me-

τοὺς αὐτοὺς θεῶν κατέχουσαι.
 οἶδά δὲ ὡς ἀκύνον τί ὄντι,
 καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
 ὄντα ἃ ἐθέλει, καὶ ἀδυνά-
 τόν ἐστιν ἀντιτάττειν αὐ-
 τοῖς. Πρῶ. εὖ λέγεις· εἴθε
 εἴ μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
 λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Αἰ. ἐγὼ
 σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
 κρινῶμαι τὰ δίκαια. φήσιν
 γὰρ αὐτοὶ μὲν, τοῦ ἐρῶντος
 Πάριδι ἴσως μεθύσθαι αἰ-
 τίος, τοῦ θανάτου δὲ σοι,
 ἰδὲνα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
 λαοι, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
 θόμενος, τῆς νεογάμου γυ-
 ναϊκὸς, ἐπὶ προστεφείσθαι
 τῇ Τροάδι, ἔτω φιλοκιν-
 δυνῶς καὶ ἀπονενοημένως
 περιπήδησας τῆς ἁλλῶν,
 δόξης ἐραδίης, δι' ἧν πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθαν-
 νης. εἰκὼν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν
 τοῦ σοι ὢ Αἰάκε ἀποκρινῶ-
 μαι δίκαιοτερα. εἰ γὰρ ἐγὼ
 τέταν αἰτίος, ἂν. ἢ μῶρεα,
 καὶ τὸ ἱεράρχης ἔπος ὅτι
 κικλῶσθαι. Αἰ. ὀρθῶς. τί
 εἰ τέταν αἰτίος;

Μέ-

Μενίππος καὶ

Αἰακοῦ.

Πρὸς τὸ Πλέτωνος ὦ
 Αἰακὲ, πείνησαι μοι τὰ
 ἐν αὐτῷ πάντα. Αἰ. ἔφα-
 δον ὦ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅτα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μάλαρι· ἔτοςί μιν, ὅτι
 Κέρβερος ὄν, οἶδα, καὶ
 τὸν πορθμέα τῆσιν, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ πῶς λίμνῳ,
 καὶ τὸν Περιφλεγέθοντα ἤ-
 δη εἰώρας ἐσιόν. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς καὶ τὴν βασιλέα εἰ-
 γον, καὶ τὰς Ερηνῦς. τὴν
 δ' αἰθρώπες μοι τὴν πάλ-
 λαι δείξον, καὶ μάλα τὴν
 ὀπισήμεν ὀντήρ. Αἰ. ἔ-
 τις μὲν Αγαμέμνων, ἔτος
 δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδο-
 μένους πλοῖον. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, εἴτε Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 ληνῶν. Μένιππος. βαβαί
 Ομηρε, ὅτι σοι τῶν ἑταίρων
 δῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔξελαι, ἄγνωστα,

καὶ

Menippi & Aecaci.

Per Plutonem, ὁ Aea-
 ce, expone mihi, quæso,
 hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A. E. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summam &
 veluti per capita indicari
 possunt hæc accipe: Hic
 quidem, quod Cerberus
 sit, nosti. Deinde & por-
 titorem hunc nosti, qui te
 traiecit, præterea & lacū,
 & Pyriphlegethontē iam
 vidisti, cum ingressus es.
 M. E. N. Noui hæc, & præ-
 terea te quoq; , quod hic
 in vestibulo sedes, atque
 aditum obseruas. Etiam
 regem ipsum vidi, & Fu-
 rias. Homines vero pri-
 scos, quæso, ostende &
 maxime eos, qui inter cæ-
 teros nobiliores fuerunt.
 A. E. A. Hic quidem Aga-
 memnon est, ille autē A-
 chilles. Rursum hic Ido-
 meneus, qui propius assi-
 det, post hunc Vlysses, de-
 inceps Ajax & Diome-
 des, & cæteri græcorū præ-
 stantissimi. M. E. N. Papæ
 Homere, & ibi rapsodia-
 rum tuarum capita, humi
 proiecta iacent, ignobilia

M 4

at-

atq; obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aεαε, quis nam est? ΑΑΑ. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. Μ ε. Et te, ô scelette, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellepontum & per ipsos montes navibus trajicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aεαε, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho, ΑΕΑ. Nequaquam. Cōminueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cū sit. Μ ε. At certe tamen amplexabor illum, vtpote semivirum ac mulierosū plane. ΑΕ. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? Μ ε Ν. Per Iouē etiam. Α Ε. Primus eni hic tibi Pythagoras est Μ ε Ν. Salve Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. Ρ Υ Τ. Ita sane, & tu utiq; Μεν. ΜΕΝ.

καὶ ἀμωρεφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολλός, ἀμυνλινῶς ἀλλήλως κάρλιμα. οὗτος δὲ ὁ Αἰακὲς, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κρῆσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτῶν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτων, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. ἔτα σὺ ὁ κάθαγμα τῆς Ἑλλάδος ἐφείπῃς, ζευγνύοντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ὀπιδυμοῦντας; οἷος δὲ καὶ ὁ Κρῆσος ἐστίν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὁ Αἰακὲς, πατάξαι μοι κατὰ κῆρτος ἐπιτρέψον. Αἰα. μηδαμῶς, διαδρῦψον γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικῆον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσωλύξομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶ ὄντι. Αἰα. βούλει σὺ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφοὺς; Μένιπ. νῦν Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφωρβε, ἢ Ἀπόλλων, ἢ ὅ, τι αὐτὸ θέλεις. Πυθ. νῦν, καὶ σὺ ἴσῃ ὁ Μένιππι. Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσαῖς ὁ μν-
 εῖς ἔσσι σοι ; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἴδω , ἔτι σοι
 ἰδωδύμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὄγαθί.
 ὥς οὐ τοῦτ' ἐσσι ἰδωδύ-
 μον. Πυθ. δὸς μένον , ἀλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δογματά.
 ἔμαθον γάρ , ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύμμοι , καὶ κεφαλὰι το-
 κίων ὀνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκασίδου .
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος , καὶ
 παρ' αὐτοῦ , Πιττακός , καὶ
 οἱ ἄλλοι . ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰπὺν , ὥς ἔρξῃ. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰανέμβιοι , καὶ
 φαιδρῶν ἡμῶν ἄλλων . ὁ δὲ
 ποδοῦ πλείους , ὥσπερ ἔκρυψέ
 ας ἄρτος , ὅ τ' αἰς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἔξλυθηκώς , τίς
 ἔσσι ; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὁ
 Μένιππι , ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε , τί παθὼν
 σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες ; Εμ. μιλαγχαλία
 τίς ὦ Μένιππι. Μέν. οὐ
 μὰ Δία , ἀλλὰ κισσοδοξία ,
 καὶ

M E N. Quid ? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes ? P Y T. Non ,
 sed age cedo , si quid man-
 ducabile tibi habet per a
 ista. M E N. Fabas habet ,
 quare nihil hic est , quod
 tu manducare queas. P Y.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici , nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt , fabæ & patran-
 tium testiculi. A E. Porro
 hic Solon est , filius Exe-
 cestidis. præterea ille Tha-
 les , & iuxta ipsos Pittac^{us} ,
 & cæteri illi , septem au-
 tē omnes sunt , ut vides.
 M E. Latī hi sunt Aeace ,
 soli atque alacres præter
 ceteros. Sed hic oppletus
 cinere , tanquam subci-
 nericius panis aliquis , hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus , quisnam est ?
 A E. Empedocles , M E.
 semicōctus ab Aetna mō-
 te huc profectus . M E N.
 O æripes optime , quid
 obsecro acciderat tibi , cur
 teipsum in cratores Aet-
 næ iniijceres ? E M. In-
 sania quædam , Menippe.
 M E N. Non per Iouem ,
 sed inanis quædam gloriæ
 M 5 affe-

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, una cū ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Aeacæ, ubi locorum tandem est? A E. Cum Nestore ac Palamede ille plerumq; nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. A E A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E, Simum istum dico. M E N. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S O C R. Mene quæris Menippe? M E N. Te ipsam. S O C R. Quæ res Athenis se habet? M E. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρυ-
ζα. ταῦτά σε ἀπλωθερά-
κωσιν αὐτὰς κρηπίτιν ἐκ-
αἴσιον ὄντα, πλεὺς ἄλλ' ἐ-
δεν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν.
ἐφωράθης γὰρ τιθιγώς. ὁ
Σωκράτης δὲ ὦ Λιάκε, πῶς ποτε ἀρά ὄξαι. Λιά. με-
τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμύ-
δου ἐκείνους ληρεῖ τὰ πολ-
λά. Μέν. ὅμως ἐκυλόμην
ἰδῆν αὐτ', εἴπε ἐνθάδε ὄξαι.
Λι. ὄξαι τ' φαλακρὸν; Μέν.
ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
ὥστε πάντων αὐτὸ εἶ τὺτο
γνώρισμα. Λιά. τὸν σιμὸν
λέγω. Μέν. καὶ τῶν ὁμοίων
σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ.
τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν.
πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
λέγουσι. καὶ τάγε ὅχηματα
αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
δείσασκετό τις, ἄλλοι φιλό-
σοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς
έώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
έώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πᾶ-
ρά σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-
των

των αὐτῶν. ὁ μὲν ὑποπτεύων
 μέν, ὁ δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ
 τυράνους δεκπείων ἐκμα-
 θῶν. Σωκ. πῶς ἐμοὶ δὲ τί
 φρονεῖσιν; Μέν. εἰδαίμων
 ὃ Σόκρατες ἀνθρώπος ἐ-
 τάγχι τοιαῦτα πάντες ἐν-
 σι δαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα
 γηγῆσθαι, καὶ πάντων ἔγνω-
 κέναι ταῦτα. εἰ γὰρ οἶμαι
 τὰ ληθές λέγειν, οὐδὲν εἶδ-
 ον. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς. οὐ
 δὲ, εἰς ἀντίαν φόντος τὸ πρᾶ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνες ἔ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρίδης ὃ Μένιππι, καὶ
 Φᾶδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληρίου.
 Μέν. οὐκ ὃ Σόκρατες, ὅτι
 κατὰ πᾶν μέγας τὸν σεαυτὲ
 τέχνην, καὶ ἐκ ὁλοκαυρῆς ἤν-
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἦδον πράττομαι; ἀλλὰ πη-
 σὶν ἡμῶν κατὰ κετό, εἰ δο-
 καῖ Μέν. μὰ Διὶ ὅπῃ τὸ Κρό-
 στον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπειμι, πησιόν οἰκί-
 σων αὐτῶν. ἔσκα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελᾶσαι, οἰμωζόν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguentā, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. Ar-
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am-es, quod ad huiusmo-
 di res utiq; pertinet. Om-
 nes itaque re admirabilē
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 huc (decet enim, opinor,
 verum hic dicere) cū
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam huc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M e. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides. Menippe, &
 Phædrus & Clinii filius
 ille. M e. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exeres, neq; formo-
 sos istos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Iou-
 em. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo p-
 pe filios habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

tes

tes illos audiam. A. A. A.
Et ego quoq; iam abeo,
ne quis mortuorum clam
nobis subducatur sese. Ple-
raque autem alia videbis
Menippe, quando iterum
conueniemus. M. A. Ab-
eas licet, nam & hæc Aea-
ce, vidisse sufficit.

Menippi & Cerbe- ri.

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habe-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
latrare modo, verum etiã
humano more loqui, si
quando velis. C. R. Quũ
procul adhuc abesset Me-
nippe, visus est constanti
atq; interrito adire vultu,
perinde quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquã hoc ipsum vellet
ijs, qui procul a specus in
gressu stabant, ostendere.
verum simul atq; despexit
in hiatum viditque pro-
fundum atq; atrum antri
reces-

των ἀκούοντι Αἴα. καὶ
γὰρ ἤδη ἄπαιμι, μὴ καὶ τις
ὑμᾶς νεκρῶν λείδῃ διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐς αὖθις
ὄψις ὧ Μένιππι. Μέν. ἀ-
πειθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἡκανατὰ ὧ
Αἰακί.

Μενίππου καὶ Κερέριου.

ὦ Κέρεριε, συγχρὺς
γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, ὅπως ἔμῃ ὁ Σο-
κράτης ὁπότε κατέειπε πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε δι-
δεῖν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μέ-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς
φθίγγιδαι ὁπότε ἐθέλοις.
Κέρε. πῶς ἔρωδεν μὲν ὧ Μένι-
ππι, παντάπασιν ἐδό-
κει ἀπὲρ πῶ πρὸς ὡπῶ πρὸς
σίηναι, καὶ εὖ πάντῃ δι-
δόναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφύων τῷ
ἔμῳ τοῦ σομίου ἐσῶση
ἐθέλων. εἰπεὶ δὲ κατέκυ-
ψεν ἥσσω τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἰδὲ τὸν ζῶον , κα-
 γὼ ἐτι διαμέλλοντα αὐ-
 τὸν δακνὸν τῷ κωνείῳ
 κατέσπασα τοῦ ποδὸς ,
 ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε ,
 καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠ-
 δῆτο , καὶ παντῶς ἐ-
 γήτο . Μέν. οὐκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἀνθρώπος ὧν , καὶ
 οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει
 τοῦ πράγματος ; Κέρβ.
 οὐκ ; ἀλλ' ἀπείπερ αἰαγ-
 κῶν αὐτὸ ἑώρα , κατε-
 δρασκώετο , ὡς δῆδον οὐκ
 ἄλλων πειστόμινος , ὁ πάν-
 τος ἰδεῖ παθεῖν , ὡς θαν-
 μάσονται οἱ διαταί . καὶ
 ἔλας , ὅτε πάντων γε
 τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
 τῷ ἔχοιμι , ἕως τοῦ σομίου
 τελευτοῖ , καὶ ἀνδρείοι .
 τὰδ' ἐνδοθεν ἔλεγχος
 ἀκρίβης . Μένιπ. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοὶ κατεκληυδέναι
 ἔλεξα ; Κέρβ. μὴνός τ'
 Μένιπτι ἀξίως τοῦ γέ-
 νους . καὶ Διογένης πρὸ
 σοῦ , ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
 μιναι ἰσχύει , μὴ δ' ὠ-
 δοῦν .

recessum , simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconitō mordens , pede
 correptum detraherem ,
 infatium ritu eiulabat su-
 osq; deplorabat liberos,
 nihilque non faciebat in
 omnem speciem sese con-
 uertens. M E N. Num
 igitur fucate sapiens erat
 ille, neque verè mortem
 contemnebat? C E R.
 Haud verè , cæterum ubi
 vidit id esse necesse , auda-
 ciam quandam præ se fe-
 rebat , quasi verò volens
 id esset passurus , quod al-
 lioqui volenti nolenti ta-
 men omnino fuerat, feren-
 dum, videlicet , quo spe-
 ctatorib. esset miraculo.
 Equidem illud in totum
 de viris istiusmodi verè
 possum dicere , ad fauces
 usq; specus intrepidi sunt
 ac fortes , porro in eis cū
 sunt, nihil mollius neque
 fractius. M E N. Cæterum
 ego quoniam animo tibi
 visus sum subijisse specū?
 C E R. Vnus mortalium
 Menippe , sic mihi visus
 es subire , vt tuo dignum
 erat genere , & prior te
 Diogenes , ppter quod
 neutiquam adacti subie-
 ritis-

xitis, aut intrusi, verum
tum vltronei, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Charontis & Me- nippi.

Redde naulum scele-
re. M E N. Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C H A.
Redde, inquam, quod pro
traiectione debes. M E N.
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C H A. An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E. Sit ne
alius quispiam praeterea,
equidem ignoro, ipse cer-
te nō habeo. C H A. At-
qui praeuocabo te per Di-
tem impurissime, ni red-
das. M E. At ego illiso ba-
culo tibi comminuam ca-
put. C H A. Num ego re-
tam longo traiectu gratis
transuexero? M E. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M E K. Belle me-
cum agitur per Iouem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-

mit-

δέμνιοι, ἀλλ' ἐθελέσκει
μλῶντες, οἱ μὲν γὰρ πρὸς αὐ-
γέλασιν ἀπασιν.

Χάρων καὶ Με- νίππυ.

Απόδοι ἀπατάεσσι τὰ
πορθημῖα. Μέν. ῥέα, εἰ
τὺτό σοι ἵδιον ὦ Χάρων.
Χάρ. ἀπόδοι φημί ἀπὸ
ὧν σὺ διαπορθεύσας ἀνέ-
λεις. Μέν. ἐκ αὐτῶν λάβοις πλεονέ-
κτησιν τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ὅστις
δὲ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴν καὶ ἄλλός τις,
ἐκ οἷδα. ἐγὼ δὲ, ἐκ ἔχων.
Χάρ. καὶ μὴ ἀγξῶ σε τὸ
τὸν πλεόνοντα ὦ μισερὲ,
ὡς μὴ ἀποδῶς. Μέν. καὶ
γὰρ πῶς ξύλω σε πατάξας
διαλύσω τὰ κερταῖα. Χάρ.
ράπῃ μὲν ἔστιν ἐπὶ πλεονεχίας
τοσούτου πλὴν. Μέν. ὁ
Ερμῆς, ὡς ἐγὼ ἐμὲ σοὶ ἀπο-
δοτῶ, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. ἢ Δία ὀναήσαντα, εἰ
μέλλω γὰρ καὶ ὑπερτείνειν
τὸν κερταῖον. Χάρ. ἐκ ἀπο-
δοτῶ.

εἴσομαι σε. Μέν. τὸτε
 μενεκατωλήβτας τὸ πορθ-
 μέον, παρὰ μὲν. πλὴν ἀλλ'
 ὅ, με μὴ ἔχων, πῶς αὖ λάβοις;
 Χάρ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κο-
 μίζεις δέον. Μέν. ἡδεν
 μὲν ἐκ ἔχον δέ. τί ἔν,
 ἐχέω διὰ τὸτο μὴ ἀποθα-
 νείν; Χάρ. μόνος ἐν αὐχ-
 σεις ἀρῶικα σιπλοκέναι;
 Μέν. ἔ ποῶικα δ' βέλτιστι, καὶ
 γ' ἡντλητα, καὶ τῆς κόπης
 ἐπελαβόμεν, καὶ ἐκ ἔκλασιν
 μόνος τῆς ἄλλαν ὀπλοκέναι.
 Χάρ. ἐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμεία. τ' ὁλοκὸν ἀποδ-
 ναί σε δέ. ἔ γ' δέμις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. ἐκὼν
 ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις,
 ἀνὰ καὶ πληγὰς ὅτι τέτω
 παρὰ τ' Αἰακοῦ πορτολάβω.
 Μέν. μὴ ἐνόχλη ἔν. Χάρ.
 δεῖξον τι ἐν τῇ πύρρα ἔχεις.
 Μέν. δέριμος εἰ δέλεις, καὶ
 τ' ἐκάτης τὸ δέπνον. Χάρ.
 πῶθεν τῆτον ἡμῶν δ' Ερμῆ τ'
 κούα ἐγαγες; οἶα δ' καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τ' πῶν, τῆς δ' ὀπ-
 λατ

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia per-
 ge, ut facis, nauium trahere,
 quanquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C H A. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit adportan-
 dum? M E N. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C H A.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transuectum?
 M E N. Haud gratis ὁ πρᾶ-
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remum
 arripui, & vectotū omniū
 vnus non eiulaui. C H A.
 Illa nihil ad nauium, obo-
 lum reddas oportet, neq;
 enim fas est secus fieri.
 M E N. Proinde tu me
 rursus in vitam reuehe.
 C H A. Belle dicis, nimi-
 rum ut verbera etiam ab
 Aeaco mihi lucrifaciam.
 M E N. Ergo molestus ne
 sis. C. Ollende quid ha-
 beas in pera. M E. Lupi-
 num si velis, & Hecatæcor-
 nam. C H A. Vnde nobis
 hunc canē adduxilli Mer-
 curi? tum qualis garru-
 bat inter nauigandum &
 vectores omnes irridens,

ac dictarijs incessens, v-
nusque cantilians, illis
plorantibus. M e r c y.
An ignoras Charō quem
virum transuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ sit. Hic est Me.
C h a. Atqui si vnquam
posthac te recepero? M e.
Si receperis ὁ πρælate,
ne possis quidem iterum
recipere.

Protesilai & Pluto- nis.

O Domine, ὁ rex, ὁ
noster Iupiter & tu Cere-
ris filia, ne despiciate pre-
ces amatorias, P l u. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis denique es?
P r o. Equidem Protesila-
us sum, filius Iphicli, pa-
tria Philacensis, qui cum
reliquis Græcis in expedi-
tione ad Troiam, pfectus
ac primus omnium cōtra
Ilium pugnando, occisus
sum. Precor autem vt di-
missus hinc, modicum tē-
poris, in vitam redire de-
nō permittar. P l u.
Hunc amorē, Protesilaē,
omnes mortui amant. sed
nullus tamē ipsorum po-
tatur

κατῶν πάντων καὶ ἀγγέλων,
καὶ ὀπισκώπων, καὶ μόνος ἄ-
δων, οἰκωζόντων ἐκείνων.
Εἰς ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ἐπ' οἷον
ἄνδρα διηπρήθμευσας; ἐλκύ-
θρον ἀκρεῖον, πούδινος αὐ-
τῷ μέλει. οὐτὸς ὅστις ὁ Μέ-
νιππος. Χὰρ. καὶ μὴ αὖ σε
λάβω ποτέ; Μέν. αὖ λάβης
ὦ βέλινε δις ὃ ἐκ αὐτῶν χάρις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

ὦ Δεσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερε Λεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
τρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδης
δέκσιν ἐρωτικῶν. Πλού. σὺ
δὲ τίνας δὲν παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάχιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος ὑποθανὼν τῆς ἐπ' Ἰλίου.
δοῦμαι δὲ ἀφ' ὧν πρὸς ὁ-
λίγον, ἀναβῆναι πάλιν.
Πλού. τοῦτον μὲν ἔρωτα ὦ
Πρωτεσίλαε, πάντες νικηταὶ
ἐρώσι. πάλιν οὐδεὶς αὖ αὐτῆς
τύχῃ.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῆν Αἰδωνεὺ ἐρεῖ ἔργα.
 τῆς γυναικὸς δέ, ἡ νύμφη
 μόν' ἐτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὅχρμιν ἀποπλέ-
 ων. ἔτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀπαθείᾳ ἀπέθανεν ὑπὸ
 τοῦ Εὐκτορος. ὁ οὖν ἔρωτ' τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπο-
 ηρείει με ὧ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον
 ἰφθίμῃ αὐτῇ, καταβῆναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπειθ
 ὧ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧ
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἴν. Πλου. οὐκοῦν
 φείμενον. ἀφίξιται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 πλθεῖν δέησιν. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὧ Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρεῖ
 ἔστι. Πλου. ἔτα τί σε ὀνή-
 σαι μίαν ἡμέραν ἀναβῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυροῦμεν; Πρωτ. οἶμαι
 πείσθην καὶ κενὸν ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμῶν. ὅτε αὖτ' ἐνός
 δύο

titur eo. P R O. An non
 vitam, ὁ Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellum navigando pfe-
 ctus sum. Deinde infelix
 in egressu nauis, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; ista vxoris, non me-
 diocriter me, ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuero, rursus huc descē-
 dere. P L V T. Non bibi-
 sti, Protesilaee, aquam Le-
 theam? P R O T. Bibi e-
 quidem, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. P L V T.
 Igitur expecta, aduenies
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquā
 erit, iterum ascendere te.
 P R O. Sed moram hanc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res Amor
 sit. P L V. Et quid adeo
 iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hæc lu-
 gere? P R O. Spero me et-
 iam illam abducturum es-
 se, vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

piēs. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. P R O. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratifiantes. P L. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terribitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. P R O. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinā aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucē peruenierit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex spōsæ thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur, age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δὴα νικητοὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐ θέμις γινώσκειν ταῦτα οὐδὲ ἐξήγετο πώποτε. Πρω. ἀναμνήσασθαι ὦ Πλούτων. Ορφεὺς γὰρ δι' αὐτῷ ταύτῃ τῷ αἰτίᾳ τῷ Εὐρυδίκῃ παρέδωκε, καὶ ἡ ὁμογενὴς μου Ἀλκείῃ παρέπεμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζμενοι. Πλού. θελήσεις δὲ οὕτω κενόν γυμνὸν ὄν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανύσθαι; πῶς δὲ κλέειν προσβλεπταί σε, ὅς διαγινώσκει δύραμίν; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φοβήσεται σε. καὶ μάτῃς ἐστὶ τοσαύτῃ ὁδῷ ἀνελκυσθῶς. Πρω. οὐκοῦν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ερμῇ κέλυσσον, ἐπειδὴ ἐν τῷ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτεσίλαος ἢ καδικηρμῶν ἐν τῇ ῥάβδῳ, νανίαν ἐκθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷός μιν ἐν τοῦ παθοῦ. Πλού. ἐπεὶ Περσεφονῇ σωδοκεῖ, ἀγαγὼν τοῦτον αὐδὲς πείσσειν νυμφίον. σὺ δὲ ἴεμ-

μείνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permissum esse.

Διογένους καὶ
Μανσώλου.

Diogenis & Man-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίς μέγα
φροεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
περιτιμᾶσθαι ἀξίους; Μαν.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σινωπεῦ ὅς ἐβασίλευ-
σω Κερίας μὲν ἀπάσης,
ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπε-
γαγόμεναι, καὶ ἄρχει Μιλή-
του ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασφριδόμενος.
καὶ καλὸς εἰμι, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις κατε-
ρβς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσῇ μνημεῖον παμ-
μέγεθες ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ ἕως ἐς κάλ-
λος ὀξυστημένον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρε-
βέστατον οἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅσον
οὐδὲ σῆς εὐρη τις αἰετα-
δίας

Ohè tu Car, quare tan-
dem insolens es, tibi quo
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis omni-
bus antepondere? M. A. V.
Primum regni nomine ô
tu Sinopensis, quippe quæ
Carix imperauerim vni-
uersæ, præterea Lydiæ
quoq; gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
vsq; peruenerim, plerisq;
Ionix partibus vastatis.
Adhæc formosus eram
ac procerus, ac bellicis in
rebus præualidus. Postre-
mo, quod est omnium ma-
ximū, in Halicarnasso mo-
numentum erectū habeo,
singulari magnitudine,
quātum videlicet defun-
ctorum alius nemo possi-
det, neq; pari etiā pulchri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cherrimo è saxo, ad viuā
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo ut

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferrī? D I O. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouem ob hæc inquā. D I O. Atqui ô formose Mausole, nequē vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellētia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter tū calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter narib. simis ac sursum hiātibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificā quandam apud te structuram habeāt, verum quid hinc commoditatis ad te redeat vir egregie, nequaquā video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίδω. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογένης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. γὰρ Δι' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὰς εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν πῶς ἔτι κατὰ τὸ σὸν κρατίον προτιμηθεῖν αὐτὸ τοῦ ἐμοῦ. φάλακρά γάρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφανοῦσθαι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφανημένους, καὶ πῶς ἔτινας ὑποσισιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος; καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκέναι λίθοι, Ἀλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως ἔιν ὀπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄσθι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὅ, π. ὑπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφρεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. αὐδὲν ταυ-
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἴσῳ τι-
 μος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὁ
 θνηταύταρ. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰμαίνεται, μνη-
 μῆος ἥν' ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 ἐυδαμονοεῖν ᾔπτο. Διογῆνης
 δὲ καταγλάσσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασῶ ἐξεῖ ταυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χῃ, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμ-
 λιν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτὸ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβαιω-
 κὰς ὑψηλότερον ὥς Κερῶν ἀν-
 δραποδέσασσι τὸ σοῦ μῆμα-
 τος, καὶ ἐν βέλαιότερῳ χορῇ
 κατεσκευασμένον.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac laborans.
 M A V. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol' ac Diogenes? D I O.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discruciabitur, quo-
 ties earum rerum in mien-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere consuevit, ac
 Diogenes interim eum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab vxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 rato, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpore
 nouit, nunquid habeat
 sepulcrum. Neque enim
 illi res ea curæ est, vtrum
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnâ, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μηνίππου. Νι-
 ρεύς.

Nirei, Therstiz, &
 Menippi.

Ecce denique vel menippe hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M. E. Imo quinam sitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. N. I. Nireus ac Therfites. M. E. Vter Nireus vter Therfites, nō dum enim vel hoc satis liquet. T. H. E. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisque & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiorē æstimes. N. I. R. Mirum me Aglaia Charopeque prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnib. ē Graiis Priameia ad Pergama veni. M. E. N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem omnibus alijs appareas af-

Ἴδοὺ δὲ Μένιππος οὐ-
τοσίδικάσῃ, πότερος οὐ-
μορφώτερός ὤσῃ. εἰπέ δὲ
Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίς δὲ καί
ἐστὶ, πρότερον ὁμῶμαι. καὶ
γὰρ τοῦτο εἰδέναι Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὖν ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλόν.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἦδ' ἐν ταύτῃ
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμι σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
φέρει, ἢ λίγον σὲ Ομη-
ρος ἄκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νουν, ἀπάντων οὐμορ-
φώτατον περσενών. ἀλλ'
ὁ φοβὸς ἔγωγε, καὶ ψεδνὸς
οὐδὲν χείρων ἐφαίλω τῷ
δικαστῇ. ὥρα δὲ σοι δὲ Μέν-
νιππε, ὅτι τινα καὶ οὐμορ-
φώτερον ἢ γῆ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάρεπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γλῶν, ὥς ὁμῶμαι κάλ-
λιστος ἦλθεις. ἀλλὰ τὰ μὲν
ἐστὶ ὁμοία, τὸ δὲ κρατίον,
ταύ-

ταύτη μόνον ἄρα διακρί-
νεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ
κρανίου, ὅτι εὐθυπύον τὸ
σῶν. ἀλαπαθὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ ἐκ ἀδελφῶν εἰ-
χες. Νικ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρεὺς ὅποιος ἴω, ὅπως
κωμωδῶν τῆς Αἰχμῆς.
Μεν. οὐκ ἐστὶ μοι λέγειν.
ἔγω δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνη δὲ οἱ τότε ἔ-
σασιν. Νικ. οὐκοῦν ἔγω
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός ἐμι
ἢ Μένιππ; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν αἵδου, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοσ. ἐμοὶ
ἰσὺ καὶ τὸτο ἱκανὸν.

Μένιππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἦκουσα ὦ Χείρων, ὡς
διὸς ὦν ἐπιθυμήσεις ὑπο-
δαίνειν. Χείρ. ἀληθεῖ ταῦτ'
ἤκουσας ὦ Μένιππ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ἔβλεπες, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμε-
νός. Μέν. τίς δὲ σε
ἔβλεπεν

affimilis, porro caluaria
hoc vno insigni à Therfi-
te caluaria dignosci possit
q̃ tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effæminatū ac neu-
tiq̃ viro decorum. N. At-
tamen Homerū percontā-
re, qua speciesū fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. E. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, qui id tēporis vi-
uebant. N. I. Quid igitur
tandē? an non ego formo-
sior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq̃ alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
paresq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est

Menippi & Chiro-
nis-

Equidem audiui Chī-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὦ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse
M. At quænam te mor-
tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? C H I. Dicam apud te, virū neutiquam stultum atq; imperitum. iam mihi deficiat iucundum immortalitate frui. M E. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? C H I. Erat iniquum Menippe, nam q̄ iucundum vocāt, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; ijsdē perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horū eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, re ci proco quodam orbe redirēt, atque alijs alia per vices succederēt, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris ijsdē, sed omnino in permutando posita est. M E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud in feros agitur vita, quinam tibi pcedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorē te contulisti? C H I. Haud suaviter Menippe si-

ἔρω τοῦ θανάτου ἔχει ἀνιράσου τοῖς πολλοῖς χήματος; Χείρων. ἔγω ὥς σε οὐκ ἀσύνητον ὄντα. οὐκ ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἡδὺ ἔγω, ζῶντα ὅσον τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ᾧ Μένιπ. π. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλουῶ ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὡς περ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον. ἐπεπλήθην γοῦν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τρεπνὸν εἶναι. Μέν. οὐ λέγεις ᾧ Χείρων. τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ παρελθόμενος αὐτὰ ἦκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ᾧ Μένιπ. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δηματικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῶ ὥσπερ ἄνθρωπος, οὔτε πικρὸν δεῖν, ἀλλ' αἰσπιδίζει τοῦτων ἀπάντων ἐταῦρόν. Μέν. ὄρα ὦ Χείρων, μὴ πεπίπῃς σιαντῶ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοὶ ὁ λόγος πεσεῖν. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς; Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῶν βίῳ τὸ ὁμοίον αἰεὶ καὶ ταῦτον ἐγένετ' αἰεὶ σοὶ περιπορεῖς, καὶ ἐνταῦθα ὁμοία ὄντα, περιπορεῖς ὁμοίως αὐτῶν ἥροιτο, καὶ δέηται μεταβολῆς γὰρ ζητεῖν τινα, καὶ ἐνταῦθ' ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χείρ. τί οὖν αὐτῶν πῶς πῆς ὦ Μένιππε; Μέν. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ φαδῇ, σωστόν ὄντα, ἀρεσκιδνῶν καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρούσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφαιρετὸν εἶναι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa quiddam habet admodū populare. Nihil autem interest, vtrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neq; esuriendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia vacam^{us}. M E N. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, neue eodē tibi recidat oratio. C H. Quamobrem isthuc ais? M E N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper ijsdem similibusque rebus vtendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eundem admodum pariet fastidium. At de integro tibi querenda erit vitæ commutatio, atque hinc quoriam^{us} aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. C H. Quid igitur faciendū Me-ⁿippe? M E. Illud nimirū, vt sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentib. reb. sis contentus, boniq; consulas quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

N 5

Dia-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογέους, Αντισθένης,
καὶ Κρατίτης.

Ocium nunc agimus Antisthenes & tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambulatum, recta ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? A N T. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari, alios autem ut dimittuntur, supplicare, quosdam autem egre descendere, & quāquam ceruice virgente ac impellente Mercurio reluctari tamen, & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo. C R A. Ego vero etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. D I O. Exponas licet, Crates, videris enim quædam omnino risu digna dicturus esse. C R. Tum alij multi nobiscum descendebant, tum vero inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille diues, ex nostris,

&

Αντισθένης καὶ Κρατίτης, χολικῶς ἄγομιν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμιν εὐδὴ τῆς καθόδου πεπατήσονται, ὁφόμενοι τὸς κατιόντας οἷοί τινες εἶσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιῆς. ΑΝ. ἀπίωμιν ὃ Διόγενες. καὶ γὰρ αὖ τὰ δέσμα ἡδὺ ἤνουντο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τὸς δὲ ἡλετύοντας ἀφιδύωαι. εἰσὺς δὲ μάλιστα κατιόντας, καὶ ἐπὶ πύλαις ὠθειώτος τοῦ Ερμού, ἐμως ἀντιβάλλοντας, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντερείδοντας, αὐτὸν δύν. ΚΡΑ. ἐγὼ γοῶν καὶ δινύτομαι ὑμῖν ἅ εἶδον, ὅποτε κατήεν κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΥ. δινύσσαι ὃ Κρατίτης, εἰκας γὰρ τὰ παγγέλεια εἶέν. ΚΡΑ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ ὀπίσσωμοι, Ἰσμηνόδαρος τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,

καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μιθίας ὑ-
 παρχος, καὶ Οὐρίτης ὁ ἀρμέ-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμιμβόω-
 ρος, ἐπιφύοντο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα σῆμαι βαδίζων,
 ἔστιν τι, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν
 ταῖς χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεογνά, ἀκατελι-
 λίπην, ἀνικαλεῖτο, καὶ ἐ-
 σωτὴ ἐπιμέμεψτο τὴν τὸλ-
 μαν. ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
 λευσιρᾶς χωρία σάντευμα
 ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμου, δλο-
 δύνων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπύγνιτο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πάντες χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μίθ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦν, καὶ γὰρ Δι' οὐκ ἄστεμονος
 πῶς ἔφιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν,
 ἔχθιστο, καὶ ἠγανάκτηα πε-
 ρὲς βαδίζων, καὶ ἤξιον τὸν
 ἵππον αὐτοῦ περὶ σταχθῆσαι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτοῦ σωετι-
 θήκει, μίαν πληγὴν ἀμφό-
 τεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρα-
 κιδίτης σιλαγεύῃ ἐν τῇ
 ὀπῇ

& Arfaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius Oro-
 tes. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat a la-
 tronibus circa Cithæro-
 nem, quando Bleusinem,
 ut arbitror, proficiscebatur)
 & gemebat & vulnus
 in manib. præ se ferebat,
 liberos suos paruos, quos
 reliquerat identidem vo-
 cando, sibi que ipsi ob au-
 daciā succensendo. quā
 cum Cithæronem transis-
 set, ac illa loca circa Eleu-
 teras deserta, ac bellis va-
 stata peragrasset, non am-
 plius quam duos seruos
 secum adduxisset, idq; et-
 iam cum phialas quinque
 aureas & cymbia quatuor
 secum haberet. Arfaces
 autem (senior enim iam
 erat, & per Iouem, præ
 Barbarico illō ritu, facie
 non adeo inhonesta aut
 cōtemnenda) grauiter fe-
 rebat atq; indignabatur,
 quod pedibus incederet,
 volebatque sibi equum
 suum adduci. Nam & e-
 quis vna cum eo mortu-
 us fuerat, vna plaga am-
 bobus transfossis a Thra-
 censi quodam scutato, in
 eo præliis, quod cum rege
 Cap-

Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem se rebatur, longe, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum prae se tenens, venientē Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentē illum transuerberat. AN, Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transuerberaret? C. A. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, centum quendam viginti cubitalem praetentū habens: Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspidis ipsum praeteruecta esset, in genu praenibens excipit sarissa venientis imperum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox prae furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

διὰ τὴν Ἀράξην πρὸς τὴν Καππαδοκίαν συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡλαινεν, ὡς διηγείτο, πολλὸν τῆς ἄλλων περιπεριζομένησας. ὑποσαί δὲ ὁ θρᾶξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποσείνται τὸν Ἀρσάκου κορτὸν. οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρισα, αὐτὸν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. ὥς οἶόν τε, ὁ Κράτης, μίᾳ πληγῇ τοῦτο γινέσθαι; Κρά. ἔσθαι ὁ Ἀντίδωρος. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλαινεν, εὐκοσιπῆχυν τινα κορτὸν περιβελονόμος. ὁ θρᾶξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπικρούσατο τὴν περιβολῇ, καὶ παρήλθιν αὐτὸν ἡ ἀκμή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρτον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διαλαύεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβόνα διαμπάξ, ἄρσις ὑπὸ τὴν πυγῇ. ὁ γὰρ, οὕτω τι

ἦτι ἐγχεύτο, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μάλλον
 τὸ ἔργον. ἡγαθέαται δὲ
 οὕτως, ὁμότιμος ὢν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου
 κατιέναι. ὁ δὲ γὰρ Οἰ-
 κτις ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 τ' ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ'
 ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδυνάτο. πάχον-
 σι δ' αὐτὸ ἀτιχῶς Μη-
 δοὶ πάντες, ἐπὶ αὐ-
 βῶσι ἤν' ἵππων, ὥστε οἱ
 οἱ ἤν' ἀκάνθων ὀπταίνον-
 ται ἀκροποδῆτι, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
 βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ
 οὐδ' ἑμὶ μὲν μηχανῇ ἀνίστασθαι
 ἠδύλεον, ὁ βέλτιστος Εὐρυπύ-
 κτος ἀράμενος αὐτὸν, ἐκ-
 σπῆσεν αὐτὸν πρὸς τὸ παρθμεῖον,
 ἐγὼ δὲ ἐγέλαον. Αὐτ. καὶ
 γὰρ δὲ ὅτι κατήειν, οὐδ'
 ἀέμιστα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λους, ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ ἐμώζον-
 τας αὐτὰς, προσδραμὼν
 οἱ τὸ παρθμεῖον, προσκα-
 τίλαβον χώραν, ὥς αὐ-
 τὸν ἐπιταθείας πλοῦσάμι. πα-
 ρὰ τῷ

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed e-
 qui magis hoc opus fue-
 rit. Veruntamen indigna-
 batur ille, quod non am-
 pliore honore, quam ex-
 teri habebatur, volebatq;
 eques descendere. Οἰκ-
 tiς autem, privatus. quis-
 iam erat; atque admo-
 dum debilis pedib', quip-
 pe qui neque stare humi,
 nedum incedere villo mo-
 do poterat. Accidit au-
 tē hoc prorsus Medis o-
 mnibus, ut postquam ab
 equis descenderint, velu-
 ti qui super spinas ingre-
 diuntur, summis pedum
 digitis, vix atque aggre-
 cedant. Quamobrem,
 cum per seipsum humi de-
 iectus iaceret; neq; villo
 prorsum pacto resurgere
 vellet, bonus ille Mereu-
 rius sublatū in se homi-
 nem, ad cymbam usque
 portavit, ego vero sequēs
 ridebam. Αὐτ. Et ego por-
 to quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me
 ipsum ceteris; sed reli-
 ctis plorantibus illis, ad
 cymbam accurrendo, prae-
 occupavit mihi locū, quo
 commodius navigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lacrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. D i o. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti es itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autē ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero fame miser perijsse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, nō iniuria vero, inquam, passus es ab illo, qui tanta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos nonaginta natus, adolescen-

τὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυον τε, καὶ ἐναντίαν. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτέρπουμαι ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθηνες, τοιούτων ἐτύχτες ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ θανείς τις, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπης ὁ ἀκαρναν, ξιναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήσαντο ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ὑποδακνών. ὁ δὲ Λάμπης, δι' ἐρωτὰ Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ὑποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἀθλιος ἐλέγετο ἀπεπληκέναι, καὶ ἐδήλα ὦχρος ἐς ὑποζωλίω, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκρετέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καὶ περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ὑποδακνοί. εἴπα τὰ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένην τὸν ὕον, ἐκ ἀδικίας μὲν τοι ἐπαχθὲς ἐφίω ὑπὸ αὐτοῦ, ὅς, τὰ πάντα ἔχων ἑμοῦ χίλια, καὶ τριφῶν αὐτὸς ἐναντηκοταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκάετην γένισ-

καὶ τέπλερας ὀβολοὺς παρῆ-
 χαι. σὺ δὲ ὡς ἀκαρναν, εἶνε
 γὰρ ἀκαρνός, καὶ κατηρᾷτο
 τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, σάυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τις μὲν πολέμιους οὐδὲ
 πόποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδύνως ἠγωνίζου παρὸ
 ὧν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδισπασίου, καὶ
 δακρύων ὀππλάσεων, καὶ
 συναγμῶν, ἰάλας ὁ γεν-
 τῆος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγύρει
 φθάσας, πολλὴν πλὴν ἀνοι-
 αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν περσέουσιν
 πληροῦμοις, εἰς αἰὲ βιώ-
 σασθαι ὁ μάταιος νομίζαν.
 πλὴν ἐμοὶ καὶ οὐ πλὴν τυ-
 χούσαν τερπικλῶ παρῆσ-
 χον τὸ τε σιγόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅπ' πρὸ σομίου ἐσμέν.
 ὑποβλέπων χεῖρ, καὶ ὑπο-
 σκοπῇν. ἀβέβαιον τὸς
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλοὶ καὶ ποικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πλὴν
 ὧν νεογνῶν τούτων καὶ νη-
 πίων.

ti illi quatuor obulos scili-
 cet suppeditabas. Tu vero
 Acarnan, (gемebat enim
 & ille, ac deuovebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidē haud vnquam per-
 horrueris, sed te vltro pe-
 riculis offerendo, ante al-
 lios in praelium descēde-
 ris. A puella vero vulgari
 illa quidem ac forte ob-
 lata, & lacrymis atq; sin-
 gultibus fictitijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blepsias quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stulticiam, quod pecuni-
 am videlicet custodierit
 heredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 non vulgarem voluptatē
 præbuerunt tunc lamen-
 tantes illi. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque a
 longe contemplari adue-
 nientes. Papæ, multi cer-
 te, & varij, omnesq; la-
 crymantes, præter pul-
 los istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc ? num philtro aliquo vitæ tenentur ? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus ? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris ? Ecubi rex fuisti ? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M E N. Neque hoc. D I O. Num igitur diues fuisti, idēq; male te habet, quod relictis multis delicijs ac voluptatibus mori coactus fueris ? M E N. Nihil tale, sed annos quidē circiter nonaginta natus fui, vitā autē difficilem egi, arundine & linea victum queritans, vltra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis viciens. D I O. Et viuere cupiebas cum talis esses ? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. D I O. Deliras ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πρίων. ἀλλὰ καὶ οἱ παύροις γνηράκοιτε, ὀδύρεσθ'. τί τοῦτο ; ἄρα τὸ φίλτρων αὐτὸς ἔχει τ' εἶναι ; τούτων οὐκ τὸν ὑπεργνηρὸν ἔρεδς βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούντος σποθανῶν ; τί ἀγανακτεῖς ὡς βέλτισσι, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφιγμῆδες ; ἡ τοῦ βασιλέως ἡδῶα ; Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλλὰ σ' αἰσθάνεις ; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλούτεις, εἴτα αὐτὰρ σὺ τὸ πολλὸν πρυφῶν ἐπλιπόμενα τιθάναι ; Πτω. οὐδὲν τοιούτων. ἀλλ' ἐτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. εἶναι δ' ἄπορον ὑπὸ καλᾶμου καὶ ἐρυιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνός τε, καὶ προτέτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα τοιοῦτος ὢν, ζῶν ἡδίσταίς ; Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ ἔω τὸ φῶς. καὶ τὸ τιθάναι, θένειν καὶ φουκτέειν. Διογ. παραπαίεις ὡς γέρον, καὶ μεγακλύνη πρὸς τὸ γέρον, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει φεῖ τῆς
 ἡλικίας, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωοι εἰσὶν; οὗτος ἐχέτω
 δώκεν τὸν θάνατον; ὥς
 τῆς ἐν τῇ γῆρα κακῶν φάρ-
 μακον, ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὥς
 ὑπόδραστιν βουλύοντα, ὁ-
 ρῶν φεῖ τὸ εὖμειον εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ
 Τηρεσίου

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti isti tātope-
 re viuere cupiunt? quos
 decebat ipsam mortē et-
 iam confectari, tanquam
 remedium quoddam eo-
 rum malorum, quæ secū
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur tales esse, qui
 hinc aufugere cupiamus,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare viderit.

Menippi & Tire-
 sia.

Ω Τηρεσία, εἰ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐδέτι διαγνώ-
 ται ῥάδιον. ἅπανσι γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὄμματα κινᾶ,
 μένων δὲ αἱ χάραι αὐτῆς.
 τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
 ἡπῶν ἔχομεν, τίς ὁ φησὺς
 ἡμεῖς, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
 μὴ τοι μάντις ἦν οὐδὲ καὶ ὅτι
 ἀμφότερα ἐγῆρου μένος ἀ-
 νὴρ καὶ γυνὴ, τῆς ποιεῖν
 ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῆς θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
 τίς σου ἐπεχάρητε ἡδίστος τῆς
 βίαν, ὅποτε αὐτὴς ἦν οὐδὲ καὶ ὁ
 γυναι-

An vero & cæcus sis,
 Tiresia, non amplius co-
 gnitu facile est. Nobis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac solæ illo-
 rum sedes relictæ: quod
 autem ad cætera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod va-
 tes fueris, & quod vtrum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, marem ac sæmi-
 nam, auditis aliquando
 poëtis, noui. Proinde per
 deos, dic mihi vtram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quando fuisti,

an cum femina? T i κ. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominantur quoq; viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in cōtionibus disfidere, neque in foro atq; iudicijs contendere. M κ. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplo-
rando cōmemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absq; semine vitam illam degisti? T i κ. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. T i κ. Verum responde, si tibi molestum non est. T i. Non fui sterilis quidem, sed neque peperit tamen. M. Sufficit hoc. Vtrum enim & vuluam habuisses, scire volebam. T i κ. Huius scilicet. M κ N. Succesu

γυναικείος; Τει. ἀμείνων ὡς παραπολὺ ὃ Μένιππε ὁ γυναικείος. ἀπραγμονέσ-
τος γὰρ, καὶ διαψόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὐτε πολεμῆν ἀνάγκη αὐταῖς, οὐτε παρ' ἐπαλξιν ἐσθάναι, οὐτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
σθαι, οὐτ' ἐν δικαστηρίοις ἔξε-
τάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκή-
κοας ὃ Τειρεσία τῆς Εὐριπί-
δου Μυδείας, ὅσα εἶπεν, ὁ-
κλήρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφρεντόν
τινα τὸν ἐν τῇ ὠδίνῳ πό-
νον ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ
μοι, ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς
Μυδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτε-
κας ποτὲ ὅποτε γυνὴ ἦν. ὃ
εἶρε, καὶ ἀγόνος διετέλω-
σας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τει-
τι τοῦτο ὃ Μένιππε ἔρω-
τᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλε-
πὸν ὃ Τειρεσία. πλὴν ἀπό-
κρηται, εἰ σοι ἑάδιον. Τειρ.
οὐ εἶρε μὲν ἡμῶν, οὐκ ἔτε-
κον δ' ὅμως. Μέν. ἵκανόν
τοῦτο. εἰ γὰρ μή τι ἔχες,
ἐβουλόμην εἰδέναι. Τειρ.
ἔχον

εἶχον δηλαδὴ. Μέν. χεῖρον
 δὲ σοὶ ἢ μήστρα ἠφαίειδν, καὶ
 τὸ μῦθον τὸ γυναικεῖον
 ἀπιφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπι-
 τάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 αὐτὸν, καὶ πάγονα ἔξ-
 ἤνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικῆς αἰὲρ αὐφαίνε; Τηρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἔρωτημα, δοκεῖς δ' οὐκ
 μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἔγινετο. Μέν. οὐ καὶ γὰρ
 ἀπισεῖν ὃ Γηρσία τοῖς τοι-
 ούταις, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἔξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' ὅστις; εἴτε καὶ μὴ
 παρεδέχεται; Τηρ. σὺ
 οὐκ οὐδέ τι ἄλλα πισεύεις
 εὐτὼ γενέσθ', ὅπως αὖ ἀκρί-
 σης, ὅρνεα ἐν γυναικῶν ἐγέ-
 νοιτό τινος, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόα, ἢ πλὴν
 Δάφνης, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ρου θυγατέρος; Μέν. ὡ
 σου κἀκείνας ἐτύχω, εἴτε
 μοι ὃ, τι καὶ λέγουσι σὺ δὲ
 ὃ βέλτερι, ὅπως γυνὴ
 ἴδα, καὶ ἱμαντρίου τότ' ἔ-
 σπιε καὶ ὕστερ, ἢ ἅμα αἰὲρ
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
 va ne illa evanuit, & mē-
 brum mulieb're obtura-
 tum est, mamillæque ite-
 rum complanatae, deinde
 virile succreuit, & barbā
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijisti? Γ 1. Non video
 quid tibi velit interroga-
 tio hxc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. Μ Ε Ν. Quid an non
 dubitare, Tiresia, de hu-
 iuscemodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis, fieri ne possint an nō,
 protinus pro veris recipe-
 re? Γ 1. R. Tum igitur ne-
 que cætera credis hoc pa-
 cto contigisse, puta quum
 audieris, vt quædam ex
 mulierib. aves factæ sint,
 aut arbores, aut feræ, Phī-
 λόελα videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycaonis istius fi-
 lia? Μ Ε Ν. Quod si quan-
 do & in illas incidero, tū
 quid ipse dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὁ opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didicisti esse? T1. Vides? ut cuncta ea q̄ de me feruntur, ignoras; puta quo pacto & litem quandam Deorū diremi, & Iuno visu me priuavit, Iupiter autē in solatium damni eius vaticinandi artem mihi dedit. M. Adhuc ne Tiresia, mādacijs istis caperis? Sed facis hoc more vatum. Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sani dicere.

Aiacis & Agamemnonis.

Si tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, teipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncaris, deformasti, quid quæso Vlystem accusas? Ac paulo ante neq; aspicere ipsum voluisti, cum venisses huc vates cōsulturus, neque alioqui dignatus es virū commilitonem ac socium, sed superbe admodū ac grandi incedens gressu, præterijisti. A 1. Merito Aga. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, ut
qui

καὶ μάντις ἑμαδίη εἶναι; Τειρ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ δόλυσά τινα ἔρεθ' ἡδ' ὀϊῶν; καὶ ἢ μὲν Ἡρα ἐπέρωσέ με ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβόησατο τῇ μαντικῇ πλὴν συμφοραῇ. Μέν. ἐπεὶ ἔχῃ ὦ Τειρσίας ἡδ' ἰουσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὸν μάντεος τοῦτο ποιεῖς. ἔθος γὰρ ὑμῶν, μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντος καὶ Ἀγάμμενονος.

Εἰ σὺ μαντεὺς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμειλίσας ὃ καὶ ἡμεῖς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ πάλιν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅπῃ ἦκε μαντεύσας, οὔτε προσεπέειν ἠξίως ἀνδρα συστρατιώτῃ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑπεροπικῶς μεγάλα βαίνων, παρήλθης. Αἴα. εἰκότως, ὦ Ἀγάμμενον. αὐτὸς γὰρ με τῆς μάχης αἴτιος κατέστη, μένος

μόνος ἀντιξισταδὴς διὰ
 τοῖς ὅπλοις. Αγαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνενταγόνιστος εἶναι, καὶ
 ἀκονιτὲς κρατῶν ἀπάντων;
 Αἴα. ναί, τὰ γὰρ τοιαῦτα,
 οἷκτις γὰρ μοι ὡς ἡ πανο-
 πλία, τοῦ ἀντιπλοῦ γὰρ οὔσα.
 καὶ ὑμεῖς αἱ ἄλλαι πολὺ ἀ-
 μείρους ὄντες, ἀπειπαδί-
 ταν ἀγῶνα, καὶ παρὶχου-
 ρίσατέ μοι τῆς ἀθλῶν. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἴδωσα κινδυνεύον-
 τα κατακλιφθῆαι ὑπὸ
 τῆς φευγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπτηνείδτε-
 ρος ἔχει τὰ ὅπλα. Αγαμ.
 αἰτῶ τοιγαροῦν ὅ γιν-
 νᾶν πλὴν θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ πλὴν κληρονομίαν τῆς
 ὅπλων παραδίδουσι συγ-
 γνεῖ γὰρ ὄντι, φέρουσα,
 ἐς τὸ κοινὸν κατέδετο αἰ-
 τὰ. Αἴα. οὐκ, ἀλλὰ τὴν
 Ὀδυσσεά, ὃς ἀντιποικί-
 μόνος. Αγαμ. συγγνώ-
 μῃ ὅ Αἴαν, εἰ ἀνδραποῶς ὦν,
 ἀέχθῃ δόξης ἡξίτου πράγ-
 ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A 6. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absq; puluere, vt dici-
 tur, superares omnes? A.
 Quidni? in tali utiq; cau-
 sa. Nam armatura ea, co-
 gnationis, quodam iure
 ad me pertinebat, cū fra-
 tris mei patruelis certe fu-
 erit. Deinde vos ceteri, q
 multo quam ille prastan-
 tiores eratis, detrectatis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Iste autem Laër-
 tæ filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 seruavi, cum iam d Troia-
 nis ppe concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac di-
 gnior qui armis illis poti-
 rétur. A 6. Accusa igitur ὁ
 generose Thetim, quæ cū
 tibi debuisset armorū suc-
 cessionem ac hæreditatē,
 utpote cognato, tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A 1. Haudquaquam,
 sed Vlyssē, vt qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὁ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 O 3 etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudiciis. A 1 A. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlysem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerua hoc imperet.

ἕκαστος κινδυνεύει ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτητέ σου, καὶ τὰυτα, παρὰ Τρώας δικασαῖς. Αἴα. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατέδικαται, ἀλλ' οὐδέμις λήγειν τι πρὸς θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεὰ μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ αὖ δυνάμην ἔσθ' Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτὰ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττει.

Minois & Sistrati.

Prædo hic quidem Sistratus, in Pyriphlegethōtem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimera discerpatur, Tyrannus vero ille, Mercuri, iuxta Tityum in longum extensus, arrodendum & ipse epas præbeat vulturib⁹. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter incampum Elysiū, insulasq; beatorum habitate, p ijs, quæ recte ac iuste in vita fecistis. S. Audi ὁ Minos, num tibi iusta dicere videar? M. An ego denuo uñc audiam? an non cōuictus es Sistrate, quod & mal⁹ fueris, & tam multos occideris? S. Cōuictus quidem

Μίνω καὶ Σω-
φράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς ὅς ἐστι Σίστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβιβλήδω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμάραις διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὃ Ἐρμῇ, παρὰ τὸν Τίτυον ἔπιτα-
δῆς, ὑπὸ τῶν γυτῶν κτε-
δῶ καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὁ μὲν
ὃ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ τοῦ κῆ-
ρος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ
τὰς μακάρων ἡσυχίας κατοικεῖ-
ται, αὐτὸς ὢν δίκαια ἐποι-
εῖται παρὰ τῶν βίω. Σώ. ἀκου-
σον ὃ Μίνως, εἴποι δίκαια
δόξαν λέγων; Μίν. νῦν ἀκού-
σω αὐτίς; οὐ γὰρ ὀξυλήλειςται

ὦ Σώκρατες πονηρὸς ὢν, καὶ το-
 σούτου ἀπεικινῶς; Σώ. ἐλπί-
 λυγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
 κείως κολαδιήσομαι. Μίν. καὶ
 πάνυ, εἴη ἀποτίνειν τιτὸν ἀ-
 ξίαν δίκαιον. Σώ. ὁμως ἀπο-
 κρηαί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐξήσομαί σε. Μίν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μύθον, ὅπως καὶ
 τοὺς ἄλλους διακρίνομεν ἡδὴ.
 Σώ. ὁπότα ἔπραττον ἐν τῷ
 βίῳ, πρότερον ἐκὼν ἔπραττον,
 ἢ ἐπικέκλωσθό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μίν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας διλάδῃ. Σώ. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χερσὶ ἀπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνην
 ὑπερτεροῦντες, ταῦτα δεῖ-
 μιν. Μίν. καὶ, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῳ. ἐπέταξι γνηθῆναι
 τὰ πρακτέα. Σώ. οὐκ τις
 ἀναγκασιᾶς ὑπὸ ἄλλου φο-
 ρυτῆν τινα, οὐδ' ἀνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δερυφρέας,
 ὁ μὲν διπασθὲν πεδῆς, ὁ δ' ὅ
 τυραννῶν, πῶς αἰτιάσῃ τοῦ φθ-
 ρου; Μίν. ὅλλον ὥς τ' δι-
 κασιῶν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπει-
 οῦδ'

dem fui, sed vide, num iu-
 ste ob id supplicio afficiar
 M 1. Atq; admodum, si
 modo id iustum est, pro
 merito queng; suo pœnā
 dependere. Sρ. Atramen
 respōde mihi ὁ Min. Bre-
 ue enim quiddam interro-
 gabo te. M 1. Dic, sed ne
 prolixè modo, quo dein-
 cept & ceteros dijudica-
 re possimus. S. Quæcunq;
 in vita egi, vitrum volens
 ea feci, an ita à Parcis ag-
 glomeratum mihi fuit? M.
 A parca scilicet. S ο. Pro-
 inde & boni pariter om-
 nes, & nos, qui mali vide-
 mur, eadem agimus, dum
 illi obsecundamus. M. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ vni-
 cuique iniungit, cum pri-
 mum natus est, quæ agen-
 da ipsi sunt. S. Si quis igitur
 ut compulsus ab alio,
 occiderit aliquem, cum
 non possit illi contradice-
 re, à quo compescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satelles quispiā alter
 iudici parendo, alter tyrā-
 no, quæ nam exdis illius
 reum ages? M. Quem ali-
 um, nisi iudicē aut tyran-
 num? Quoniam neq; ip-
 sum

sum gladiū accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. So. Recte sane ô Minos, laudo quod hæc etiā exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat, ipse aurum vel argentum offerens, vtri nam ex gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptū referendum est? M. i. Et qui misit, Sost. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. So. Vides ne igitur quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quoddam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M. i. N. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρε-
τῇ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
πρὸς τὸν θυμὸν, τὸ πρὸς
τὸς παραχρῆντι πλὴν αἰτίαν.
Σω. εὐγε ὦ Μίνως, ὅτι
καὶ ἐπιδεικνύς, τὸ πα-
ραδείγματι. καὶ δὲ τις
ὑποσείλαντες τοῦ διαπό-
του, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων; τίτι πλὴν
χάριν ἰσθύν, ἢ τίνα εὐε-
ργίᾳ ἀναχρηπίζων; Μιν.
τὸν σέμψαντα ὦ Σώφρα-
τι. δάκνους γὰρ ὁ κομί-
σαι καὶ. Σω. οὐκοῦν ὄργας,
πῶς ἄδικα ποιεῖς. καλὰ-
ζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γε-
νομένους, ὧν ἢ Κλωθὴ προ-
σέταπτε, καὶ τούτους τι-
μῶν τοῦ διακονησαμένους
ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
δὴ ἐμείνο ἐπεὶν ὅχει τίς
αὐτῶν, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
τὸν καὶ, τοῖς μετὰ πάσης
ἀνάγκης προσεταγομένοις.
Μιν. ὦ Σώφρατι πολλὰ
ἰδοὺς αὐτὸ καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
κριβῶς ἰζητάζοις. ἢ πάλιν
ἀνδρ. δ.

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαύσεις
τῆς ἐπιρρωτήτους. Διότι οὐ
λυσὲς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκῆς. ὑπό-
λυσον αὐτὸν ὃ Ἑρμῆν, καὶ μη-
κέτι καλαζέσῃ. ἔρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ὁ ΝΕΚΥΟ-
ΜΑΡΤΕΙΑ. ΜΕΝ.

Ω χαῖρε μέλαθρον,
φύπυλά δ' ἐστίας ἐμῆς.
ὡς ἄσπερος σ' ἐσείδον, ἐς
φάος μολῶν. Φίλω. οὐ Μέν-
ιππος εὐτὸς ὅστις ὁ κύων;
οὐμνησὺν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παραβλέπω Μενίππους ὄ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ γήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λισσὴ;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μενίππι. καὶ πῶ-
δον ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὸν
γὰρ χρόνον οὐ πείσθησας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ἡκὼ νεκρῶν
κευθμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λας λεγόν, ἢ ἄδης χω-
ρεῖς

ὁ Solstrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Veruntamē
tu ex hac questione hoc
boni consequeris, quan-
doquidem non prædo so-
lum, verumetiā Sophista
quidē esse videris. Solue
ipsum Mercuri, neue de-
inceps amplius puniatur.
Cæterum illud vide, ne &
cæteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubēs aspicio luci red-
ditus. PHI. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolentia,
claua & lyra, leonis exti-
uiæ? Adeundus tamen est.
Salve Menip. vnde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. ME. .
Adsum reuersus mortuo-
rum ē latibulis foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-

Ο 5 ni

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, reuixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc viuum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit nouæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro
 iuuentâ haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte grauissime infernas
 egit ad vmbras, Consule-
 rem inanes vt vatis T i-
 resiai. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos confarcinatis ver-
 sibus. M E N. Ne mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 versatus, nescio quo fa-
 cto versibus sic impletus
 sum, vt numeri mihi in
 os sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-
 cto

εἰς ὧραις διῶν. Φίλω. ἡ-
 γάκῃς, ἐλελήθης Μένιππος
 ἡμᾶς ἀποθανόν, καί τ' ἔξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβίωκεν; Μέν.
 οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῦν αἰδῆς
 μ' ἐδέξατο. Φί. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τ' κραιῆς καὶ παραδό-
 ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν.
 νεότης μ' ἐκῆρε, καὶ δράσας τ'
 τοῦ πλείον. Φί. παῦσαι μακά-
 ρε τραγωδῶν, καὶ λέγα οὕτως
 πῶς ἀπλῶς, καλαδὴς ἀπὸ τ'
 ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
 τῆς κάτω πορείας ἐδίδουν;
 ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεδίατις, οὐδ'
 ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ Φί-
 λότῃς χρεώ με κατήγαγαν
 οἱ αἰδᾶο, ψυχῇ χρεοδμενον
 διβαίου Τηρεσιαο. Φί. ὦς,
 ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ
 οὕτως ἐμμέτρως ἐξέταφώδης
 πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ δομιάτης ὧ ἐταῖρε. τιόσῃ
 γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
 γλυμνός, οὐκ οἶδ' ὅπως αἰε-
 πῆδῳ ἤμ' ἐπῶν, καὶ αὐτό-
 ματά μοι τὰ μέτρα ὅπῃ τὸ
 ἔδμα ἐρχεῖ. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
 ποί-

περιούτιν ἔν τῃ πόλει; Φι.
 κενὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῆ ἀρπάξευσιν, ὁλοκαυτῶ-
 σιν. Μέν. Ἀλλοιοὶ καὶ κηκοδαί-
 μονη. οὐ γὰρ ἴσαται, διὰ συναγ-
 χῆς κικύρω παρὰ τοῖς κά-
 τω, καὶ οἷα κηχειρόνη τὰ
 ψεύματα καὶ ἡ' πλουσί-
 ων, ἃ μὰ τὸν κέρειρον οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγῆναι
 αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδο-
 αί τι νεώτερον τοῖς κάτω
 περὶ τ' ἐνθάδε; Μέν. γὰρ διὰ
 καὶ πολλὰ. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκ-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς πάντας,
 οὐ γὰρ τὰ ἀπὸ ἑνὸς ἔξαγορεύ-
 ει, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ῥέξῃ
 καφ' ὧ ἀτιθείας ἐπὶ τ' ῥα-
 δαμανθους. Φι. μηδαμῶς ὃ
 Μένιππε πρὸς τοῦ Διός, μὴ
 φθονήσης τ' ἀγῶν φίλων αὐ-
 δῆς πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπῆν
 ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μηνιδίον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ἐπὶ ἀπείρας τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ
 πάντῃ ἀσφαλές, πάλιν ἄλλα
 σοὶ μετ' ἑνὸς τοῦ μινέον. ἔδο-
 ξε δὲ τοῦ πλουσίους τέρας καὶ

πολυ-

At res humane hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius actitabant, ra-
 piunt, peierant, fœneran-
 tur, vsuras colligunt. M E.
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere.
 P H I. Quid ais? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de reb. decretum est?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem multa, verum
 prodere non licet, neque
 arcanā quæ sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impietatis
 accuset. P H I. Nequa-
 quam ὃ Μένιππε, per Iouem,
 ne inuidens sermones
 amico. Nam apud ho-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sac-
 ris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-

fos aurum tanquam Danaëni seruantes abstrusum. P H I. Ne prius ó beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim, te, quum res pulcras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M A N. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canētes, nō semideorum modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionē, & fratrum & sororum nuptias. hæc me Hercle omnia

πολυχρημάτων, καὶ τὸ χρεῖσθαι κατ'ἀλλήλους ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττονται. Φη μὲν πρότερον εἶπες ὅ γαὰρ τὰ διδογμένα, πρὶν ἐκείνα διελθῶν ἂ μάλισ' αὖ ἡδίστα ἀκούσαιμι σου, ὅτι αὐτὰ σοι τῆς καθόλου ἐχέονται, τῆ δὲ ἐκ τῆς πορείας ἡγμάτων, εἰς ἧς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τοῦ ἀξίον δεῖν· ὃ ἀκοῆς παραλίπῃν. Μέν. ὑποχρητέον, καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅπντε φίλος αὐτῷ ζῆτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι εἰμι τὴν γράμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθιν ἐμὴν θύω πρὸς τὴν κατὰ θάλασσαν. ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲ ἐν πατρὶν ἢ ἀκούων Ομήρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ εἰσεῖς διγυγυμνῶν, οὐ μόνον τοῦ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἡδὲ τοῦ θεῶν, ὅτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτοῦ καὶ βίαις καὶ ἀρπάζας καὶ δίκας, καὶ πατέρας ὀξυλάσας, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγού-

τούμω εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ-
 ἔρως ἐκινούμην πρὸς αὐτά.
 ἔπειθ' εἰς ἀνδρας τιλεῖν ἡ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἵκουσι. τῷ τῶν τάναντία
 τοῖς πομπαῖς κολουόντων,
 μήτε μοιχρύν μήτε εἰσιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ
 λροῦ καθίστηεν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρῆσαι-
 μιν ἐμαυτῷ. οὐτε γὰρ τοῦ θ-
 εοῦ αὐ ποτε ἠγούμην μοιχρῶ
 εἶναι, καὶ εἰσιδάσθαι πρὸς ἄλλ-
 λους, εἰ μὴ ὡς πρὸς καλῶν τέ-
 των ἐγνώσκον, οὐτ' αὖ τοῦ
 νομοθέτου τάναντία τούτοις
 παρακτεῖν, εἰ μὴ λυσίτιλεῖν
 ὑπὸ ἀμύμονος. ἔπειθ' ὁ δὴ πρὸ-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλουμένου τούτου φι-
 λασόφου, ἐλχέμεναι ἰς ἐμαυ-
 τὸν καὶ δεκθῆναι αὐτῷ χρῆσθαι
 μοι, ὅτι σοφολογία, καὶ τινα ὀ-
 δὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δέξαι τῷ βίον. ταῦτα μὲν δὲ
 φροῶν προσήειπεν αὐτοῖς ἐλάν-
 θη δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτά, φασί,
 τὸ πρὶν ἐν τῷ καπνῷ βιάζε-
 σθαι. παρὰ γὰρ δὲ τούτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatē per-
 venirem, hic leges rursus
 iubētes audio poētis ad-
 primē contrarias, neque
 videlicet adulteria cōm-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæsita-
 bundus constitui, incertus
 omnino, quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 vnquam putavi mœcha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. periade ac bo-
 nis iudicassent. Neq; rur-
 sus legumlatōres hic ad-
 uersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 vīsum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogāreque vti me, vtcun-
 que liberet, vterentur, vi-
 tamque viam aliquam sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputās ad eos veniς, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter observans summam reperi ignorantiam omniaque magis incerta, adeo ut præ his ilico mihi vel idiotarū vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati ludere, atq; ad eum scopum uniuersum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatē. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, misere semper adestum, contumelijsq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorē videlicet, & accliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quādam pugnantium inuicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de con-

λίσκῃ εὗρισκον ὁποσοῦν τῇ ἀγνοίᾳ καὶ τῇ ἀπορίᾳ πλείονα, ὥστε μοι ἁχίστα χευστοῦ ἀπιδέξαι οὗτοι. ἢ τῇ ιδιωτῆς βίῳ. ἀμέλει, ὃ μὲν αὐτὴ παρήνει τὸ πᾶν ἡδύς, καὶ μένον σῶτο ἐκ παντὸς μελέναι, τῷτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμων. ὃ δέ τις ἐμπαιὼν, ποιεῖν τὰ πάτα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ἐμπῶντα καὶ σὺχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσταρτεροῦντα, καὶ λοιδορούμενον; σιωχῆς ὁτ' ἔραται δῶν τὰ παίδημα ἐκείνα τῇ Ησιόδου φεῖ τ' ἀρετῆς ἔπη, καὶ τῇ ἰδρωτα, καὶ τῇ δὴ τὸ ἄκρον αἰάβασιν. ἄλλος καταφεροῖν χρημάτων παρικλεούτο, καὶ ἀδιάφορον οὐδὲ τῇ κλίσιν αὐτῇ, ὃ δέ τις αὐτὸν πάλιν ἀλῆθιν εἶναι καὶ τῇ κλίσιν αὐτὸν ἀπιφαίνετο, φεῖ μὲν γὰρ τῇ κβσμου τί χεῖ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀτόματα καὶ ἀτόμους καὶ κινὰ, καὶ τοιούτων τινα ὄχλον ὀνομάτων ἱσιμέσαι παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐνασπῶν, καὶ τὸ πᾶν δεινὸν ἀτοπώτατον,

τον, ὅτι οὐκ ἔστιναντιωτά-
των ἑκαστος αὐτῶν λέγων,
σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
θατοὺς λόγους ἐπορίζετο,
ὥς μήτε τὰ διεμὸν τὸ αὐτὸ
πᾶν λέγοντι, μήτε τὸ
ψυχρὸν, αὐτὶ λέγειν ἔχον, καὶ
ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἐκ
αὐποτε διεμὸν τι ἦν καὶ ψυ-
χρὸν ἐν ταῦτάς χεῖρας, ἀτιχ-
τὸς οὖν ἔπαχον τοῖς νυά-
ζουσι τοῦτοις ἄμοιον, ἄρτι
μὲν ὀπνύων, ἄρτι δὲ ἀνα-
νύων ἑμπαλιν. ἔτι δὲ
πολλῶ τούτο ἐκείνων ἀτο-
πώτερον. τοὺς γὰρ αὐτοὺς
τούτους εὐχισκὸν ὀπνιζῶν,
ναντιωτάτα τοῖς αὐτῶν λό-
γοις ὀπνιζέμεντας. τοὺς
γὰρ καταφρονεῖν παλαι-
νῶνται χρημάτων, ἐώρων
ἀπορὶς ἐχομύρους αὐτῶν, καὶ
οὐκ τῶν διαφρομύρων,
καὶ ὅτι μισθῶ παιδεύοντας,
καὶ πάντα ἔνεκα τούτων
ὑπομύοντας, τοὺς τε πᾶν
ἴδων. ἀποδαλλομύρους,
αὐτῆς ἔνεκα πάντα ὀπ-
νιζέμεντας, ἰδού τις αὐ-

χι-

de contrarijs vnusquisq;
quum diceret, inuincibi-
les admodum & probabi-
les sermones adferebat, vt
nec ei qui calidum, nec ei
qui frigidum idem pror-
sus esse cōtenderent, con-
tra quicquam hūscere po-
tuerim; atq; id, quum ta-
men manifeste cognosce-
rem fieri nunquam posse,
vt eadem res calida simul
frigidaque sit. - Prorsum
igitur tale quiddam mihi
accidebat, quale solet dor-
mientibus, vt interdum
capite annuerem, inter-
dum contra abnuerem.
Præterea quod multo e-
rat istis absurdus, vitam
eorum diligenter obser-
uans, comperti eam cum
ipsorum verbis præceptis
que summopere pugna-
re. Eos enim qui spernen-
dam censebāt pecuniam,
avidissime conspexi colli-
gendis diuitijs inhiare,
de fœnore litigantes, pro
mercede docētes, omnia
deniq; nummorum gra-
tia tolerantes. Ij vero qui
gloriam verbis asperita-
bantur, omnem vitæ suæ
rationem in gloriam re-
ferebant. Voluptatem
rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculū vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoq; spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod vna cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus cōuenirem, Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdā ac mysterijs aperire, & quē libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quorpiā de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerei, ab eo que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens.) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit

χρὶδὲν ἅπαντας καταγο-
ρουῶντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύ-
τῃ προσσηκνύμους. σφα-
λαίς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλ-
πίδος, ὅτι μᾶλλον ἐδυχέ-
ρανον. ἡρέμα παρεμυθίμα-
τος ἐμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν
καὶ σοφῶν, καὶ σφίδρα ὅτι συν-
έσται διαβόλων ἀνόντες
τί εἰμι, καὶ τάλῃθες ὅτι
ἀγνοῶν ἀπείχομαι. καὶ μοι
ποτὲ διαχρηστούτι τού-
των ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυ-
λῶνα ἐλθόντα, διηδυῶαί
τινος τοῦ μάγον, τοῦ Ζω-
ροάστρε μαθητῶν καὶ διδω-
χων. ἤκουον δ' αὐτῆς ἐπαρ-
δάς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς
πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐ-
τὸν βέλον) ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίστω
αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον
οὖν ἡγέμεναι εἶναι, παρὰ τι-
νος τούτων διαπραξάμενον
πρὶν καταβάσιν, ἐλθόντα
παρὰ Τίρεσίᾳ τὸν βοιωτίον,
μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε
μάλιστα καὶ σιφοῦ, τίς ἐστὶν
ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὶς ἔ-
λοιτο

λοιτο εὐφρονῶν. καὶ δὲ αἰα-
παύσας ὡς ἔχον τάχους,
ἔτινον ἐνθὺ βαβυλωνος. ἐλ-
θὼς δὲ, συγγίνομαι τινι τῷ
γαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
διηκισίῳ τῷ τέχνῳ πολιῷ
μὲν πλὴν κρυμνῷ, ἡνείκεν δὲ
μάλα σεμνὸν καθήμενῳ, τῷ
νομα δὲ καὶ πύτῳ μισροβαρ-
ζώνος. διηθεὶς δὲ καὶ καθικι-
τῶσας, μέλει ἐτυχον παρ'
αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλαιτο μετῶ
καθηγέσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
παρλαβὼν δὲ με ὁ αἰὲς,
πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑπτά καὶ
ἑικοσι ἅμα τῇ σελήνῃ ἀε-
ξάμενος ἔλκε καταγών ὅτι
τὸ εὐφράτιν, ἴσθιν περτα-
νατέλλοντα τῷ ἡλίῳ ἔστιν τι
να μακρὰν ὀπιλέγων, ἥς οὐ
σφόδρα κατήκεον. ὥσπερ γὰρ
οἱ φῶλοι τῷ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
ρύκον, ὁπίστροχόν τι καὶ ἀσα-
φὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐν-
καὶ γὰρ τινος ὀπικαλῆσθαι δαί-
μονος. μὲν γοῶν πλὴν ἐπὶ
δὴν ἥς ἀν' με πρὸς τὸ πρὶ-
σσωπον ὑπεπύσας, ἐπαινεῖ
πάλιν, οὐδένα τῷ ἀπάντων
περτα-

gerit. Ac statim quidem
exiliens quam poterā ce-
lerrime Babilonem ver-
sus recta contendī. Quo
quū venio, diuersor apud
Chaldaeorum quendam
hominem certe sapientē,
atq; arte mirabilem, co-
ma quidem canum, ad-
modumque promissa bar-
ba venerabilem. Nomen
autem illi fuit Mithrobar-
zanes, orans igitur obsce-
ransque vix exorauī, ut
quauis mercede vellet, in
illam me viam deduceret.
Suscipiens vero me vir,
primum quidem dies no-
ueni ac viginti cum luna
simul incipiens abluit ad
Euphratem, mane solem
Orientem versus perdu-
cens, ac sermonem quem-
piam longam mussitans,
quem non admodum ex-
audiebam. Nam (quod
in certamine præcones in-
epti solent) volubile quid-
dam atque incertum pro-
ferebat, nisi quod quos-
dam visus est inuocare dæ-
mones. Post illam igitur
iacantationem ter mihi
in vultum spuens deducit
rursus, oculos nusquam in
obuium quenquam defle-
ctens.

stent. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Chospi lymphea, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iam præparati satis hac diata sumus, medio noctis silentio ad Tigretē me fluuium docens, purgauit simul, atque absterxit, facceque lustrauit ac squilla, tum pluribus iisdē alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris læderer, circumiēs, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte navigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vestī ut plurimum similem, ac me quidē his quæ vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuijs, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomē si quis me rogēt, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlysem aut Orpheum. ΡΗΙ. Quid ita ὁ Menippe? neque enim causam aut habitus,

προσέλεπον. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκέραια, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μετ' ἰκταρίον, καὶ τὸ τοῦ χόσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπὸ αἰθέρος ὅπῃ τ' ᾤεσθε ἐπεὶ δὲ, ἄλλος ἔρχετο τῆς προδιατίθειας τοῦ μέτα νύκτας, ὅπῃ τ' ἔρχηται ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθησε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ σελήγνυτε δαδὶ καὶ σκύλη καὶ ἄλλοις πλείστον, ἅμα καὶ πῶς ἐπ' ὧδῶν ἐκείνῳ ὑποτονοθεύσας. ἔτα ὅλον με καταμαγύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπήμην ὑπὸ τῇ φαντασματάων, ἐπανάγει εἰς πῶς σκίαν, ὥς εἶχον ἀνποδίζοντα καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλουτῆ ἔχοντες αὐτὸς μὲν οὐ μαγικῶν τιν' ἔδυσσεν, τὰ πολλὰ δὲ ἐοικῶσαν τῇ μαδικῇ. ἡμεῖς δ' οὕτοις φέρων ἐπισκύασσε πᾶς πῆλῳ καὶ τῇ λιοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρῃ, καὶ παρεκτελεύτατο, ὥς τις ἔνταί με τοῦτομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεέα ἢ Ὀρφέα. Φησὶ δὲ τί τῷτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ σωμα-

ῶμι

ἡμῖν πρὸ αἰτίας, οὔτε τ' ἄν-
μαλος, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μί-
κρ' ἢ μὲν πρόδόντα τέτο, καὶ
οὐ παντὶ ἄπορ' ἔχον. ἔπει-
αυτοὶ ἀπὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
ἄδου κατεκλύθησαν, ἠγῆτο,
ἢ μὲν ἀπεχέσθαι αὐτοῖς, ἔρα-
ος αὐτ' ἢ τ' Λιακού φρεσὶν
διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως περ-
ελαθεῖν, ἅτε συνηθέσιον τρα-
γικῶς μάλα περὶ πεισθέν-
των ἀπὸ τοῦ θήματος ἐπὶ δ' ἂν
οὐκ ἐπέφανεν ἡμῖν, καὶ κα-
τεκλύθη ὅτι τ' ὀλοαμὸν, ὅτε
ἀναγνώμ' ἐπὶ δὲ παρὰ
σκούρας δ' αὐτὸ καὶ σκάφος,
καὶ ἡρῶα καὶ μελίερα, καὶ ἄλ-
λα ὅσα πρὸς τ' ἐλπίσιν ἔχον
σιμα. ἐμβαλόμενοι ἐν ἅπαν-
ταῖς παρὰ σκούρας, ὅτε
δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμε-
νοι, θαλαρὸν καὶ δακρυχέοντες.
καὶ μέγχι μὲν τινος ὑπεφρεμέ-
θα ἐς τὸ ὀλοαμῶν ἔτα δ' ἐπε-
κλύσαμεν ἐς τὸ ἔλας καὶ πρὸ
λίμνῃ, ἐς ἣν οὐ φερέτης ἀ-
φανίσθη. περὶ αὐτὸν τινος καὶ
ταύτην, ἀφικνούμεθα ἐς τι
χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
ἀήλιον. ἐς δ' ἐπελάθη, ἠγῆτο

aut nominis intelligo.
MEN. Atqui perspicuum
id quidem est, ac neutri-
quam arcanum. Nam hi
qui ante nos ad inferos o-
lim viui descenderant, pu-
tauit si me his assimula-
ret, fore ut facilius Aeacē
custodias fallerem, atque
nullo prohibente transi-
rem, utpote notior tragi-
co admodum illo cultu e-
missus. Iam igitur dies ap-
paruit, quum nos ad flu-
men iugressi in recessum
incumbim⁹: parata liqui-
dem ab illo fuerāt, cym-
ba, sacrificia, mulla, & in
id mysterium denique
quibuscunque opus erat.
Imponentes ergo omnia
preparata, ita iam & ip-
si ingredimur tristes, la-
crymisque implemur ob-
ortis. Atque aliquanti-
isper quidem in fluuio fe-
rimur, deinde in sylvam
delati sumus, ac lacum
quendam, in quem Eu-
phrates conditur. Tum
hoc quoq; transmissio, in
regionem quandam per-
uenimus solam, syluo-
sam atq; opacam, in qua
descendentes (praibat
vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamur, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam faciem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes cōuocat, Pænas, Erinnyes, Hecatē nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & timas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Umbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraq; , lac⁹ Pyriphlegethō, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatū, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ὁ Μιδροκερζάνης βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐσπίεσαμεν. ὁ δὲ μάστος ἐν τοσούτῳ, δῖδα κταομένῳ ἔχων, ἐκ ἑτ' ἡριμία τῇ φωνῇ, παμμέλειος δὲ ὡς οἶος τε ἡ αἰακράγων, δαίμονας τε ὁμῶς πάντας ἐπέκαλο, καὶ ποινὰς καὶ ἐρινύας, καὶ θυχίαν ἐκάτεον καὶ αἰπήνῳ περισφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. οὕτως οὖν πάντα ὁκέῖτα ἰσαλκύειν, καὶ ὑπὸ τῇ ἐπιδῆς τυδαφος ἀνιέρχηντο, καὶ ἡ ὕλας τῇ κέρειεν ὠρέζωνθιν ἡκέει, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκαίησιν ἡ καὶ συνθροπὸν ἔδδισεν δ' ὑπέστηθον ἅπαξ ἐνέγων αἰδαντοὺς καὶ ὑφαίνοντο γδ' ἡδὲ τὰ πλείστα, καὶ ἡ λήμεν δὲ ὁ περιφλεχθῶν, καὶ τῇ Πλάετος τὰ βασίλεια κατελάβησιν δ' ὁμοῦς διὰ τῇ χάσματιος, τῇ Ραδάμανθῳ εὐρομεν ἰδυνῶτα μικρῷ δὲ ὑπὸ τῇ Μίε. ὁ δὲ κέρειος ὑλάκηνσι μὲν τοι, καὶ παρικήσεται χυδ

δὲ μου κρέσασθαι τὴν χύραν,
 παρεχόμενα ἐποιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλει. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ἔτι ἐ-
 πικραισθησάμεθα. ὡς γὰρ ἦδη πλεῖ-
 ρον τὸ πορθημένον, καὶ οἰμωγῆς
 ἀνέπληστον. βαρυστάλαι δὲ παύ-
 ρες ἐπέπληστον, ὃ μὲν τὸ σκέλος
 ὃ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 συντετριμμένον, ἐμοὶ δοκῶν ἐκ-
 τιστος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δὲ ἐν ὁ βέλτιστος χάρων
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰσθεὶς μετὰ
 ἡρακλέα εἶπαι ἐστειλάμεθα καὶ
 διηγεσάμενος ὅτι ἀσέβητος, καὶ
 ὑπεβῆσιν διασέμνουντες τὴν ἀτρε-
 πὴν. ἐπεὶ δὲ ἤμιν ἐστὶν ὁ σκότος
 περιέσσει μὲν ὁ μινυροβαρζάνης, οἱ
 σέβηται δὲ ἐγὼ καὶ ὅππῃ ἐχθ-
 ροὺς αὐτῶν, ὥς πρὸς λεοντῶ-
 να μέγιστον ἀφικνήμεθα τῶν
 ἀσφιδέων καὶ ἀφύων, ἔνθα
 δὲ σελπέτορ οἱ ἡμᾶς ἡβριῶται
 τῶν νεκρῶν αἱ σκιάι καὶ ὀλίγον
 δὲ περιέσσει, παραινόμεθα
 πρὸς τὸ τῷ Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύχαται δὲ ὃ μὲν ὅτι θρόνου
 τινὸς ὑψηλῶς καθήμενος. πα-
 ρεστῆσαν δὲ αὐτῶν γυναῖκα καὶ
 ἀλλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat navigium, & ciuium
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo nauigabant
 omnes, hic femur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, usque
 adeo, ut multi certe ex
 bello quopiam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me ratus Her-
 culem, recepit, transq; ve-
 xit libens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, præcedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 à tergo continuus illi co-
 mes adhæreo, quoad in-
 pratium maximum perue-
 nimus asphodelo consi-
 tum, ubi certe circumsta-
 te vndiq; mortuorum strid-
 ula nos sequuntur um-
 bræ. Tū paulo proceden-
 tes longius, ad ipsum Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in folio
 forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali
 P 3 Genij

Genij, Furiz. Ex altera parte plurimi quidam ad-
ducti sunt ex ordine lon-
go fune vinchi. Diceban-
tur autem adulteri, leno-
nes, mæchi, homicidæ,
adulatores, sycophantæ,
ac talis hominum turba
quoduis in vita patrantium.
Scorsim autem diuites ac
fœneratores prodibant,
pallidi, ventricosi ac po-
dagrici, quorum quisque
trabe vincitus erat, ferri
pōdere duorum valente-
rum imposito. Nos igitur
astantes, & quæ sunt o-
mnia conspiciamus, & quæ
dicuntur, auscultamus.
Accusant autem noui qui-
dam atque admirabiles
s rhetores. PH I. Quinam
ergo hi, per Iouem, sunt,
ac ne isthuc quidē te pi-
preat dicere. MEN. Um-
bras ne vnquam istas no-
sti, quas opposita soli red-
dant corpora? PH. Om-
nino quidem igitur. M. s.
Hæ nos igitur quum pri-
mum summi vita sumus,
accusant, testantur, at-
que redarguunt, quic-
quid in vita peccauimus,
& sane quædam ex his di-
gna admodum fide vidē-
tur,

ἀλάστορες, καὶ ἱερνέες. ἐπὶ ῥω-
θὶν δ' ὑπερσύνγοντο πολλοὶ τε-
τιγμένοι ἐφ' ἑξῆς ἀλλήλους μακρὰ δε-
διωμένοι ἐλέγοντο δ' εἶναι με-
τρητοὶ καὶ πορνεβοσκοὶ δ' ἱλιώται,
καὶ κλέακται, καὶ στυλοφάνη καὶ
τοῦτοιοῦτος ὁμιλος τῶν πάντων κυ-
κώλια ἐν ταῖς βίαις. χωρεῖς δὲ
οἷτε πλούσιοι καὶ τοκοπύφοι
παρασίτες, ὠχροὶ, καὶ περὶ γά-
στρος, καὶ ποδαγροὶ. κακοὶ δὲ
κασοὶ αὐτῶν καὶ κέραια διττά-
καρτοι ὀγκειμένους, ἐφισώτες
οὐδ' ἡμεῖς, ἐρωσόμεν τε τὰ ὑ-
γνόμενα, καὶ ἠκούοντες τῶν ἀπι-
λογουμένων. κατηγόρου δὲ
αὐτῶν καὶ νῶν τις καὶ παρ' ἡ-
δοξοῖς ἑαυτοῦ. ΦΙ. ἴναι οὗτοι
πρὸς δέος; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ
τοῦτο εἰπεῖν. Μένει. εἰδὼς
σου ταυταστὶ τὰς πρὸς τὸν
ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς
ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙ. πάν-
των οὐκ. Μέν. αὐταί τοίνυν
ἐπιδεῖν ἀποθαίνουσαι, κατηγο-
ροῦσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι
καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγ-
μένα ἡμῖν παρὰ τῶν βίων, καὶ
σφόδρα τῶν αὐτῶν ἀξιόπιστοι
δο-

δεκοῦσιν, ἅτι ἀπὸ συνοῦσαι,
 καὶ μηδὲ ποτε ἀφιστάμεναι τῶν
 σωμάτων. ὁ δ' οὐκ. Μίνως
 ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπὸ
 τιμῆν ἑκαστον ἐς τὸν τῷ ἀπο
 βῶν χώρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα
 κατ' ἀξίαν τῆς τιτολημνέ
 των, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡ
 πίετο τῆς δὴ πλούτοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τιτρωμένων, καὶ
 μοιουχι καὶ περσικωσίδαι
 περσικωσίδων-τινὶ τε ἑλίσσχε
 ριον ἀλαζονείαν αὐτῷ, καὶ τινὶ
 ὑπερφίαλῳ μυσσάτορος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπὶ μιν λυτο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀλα
 θῶν τιτυχηκότες. οἱ δ' ὑπε
 ρδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί
 νων πάντα, πλούτους λέγων καὶ
 γῆν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
 κἄτω νινουέτες, παρὶς ἤκ
 εσαν, ὥσπερ τινα ὄρεον ἀνα
 πνιπαζόμενοι τῷ παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥστε ὁ γὰρ
 ταῦτ' ὅρων, ὑπερέχαιρεν, καὶ εἰ
 ἴσα ἡναρίσασκε αὐτῷ, περσιῶν
 αὐτῷ ὑπερῶς πῶς ὑπερίμνησκον,
 αὐτοὶ δὲ παρὰ τῷ βίον, καὶ ἑλίκον
 ἐφύσατό τε, ἥτις πολλοὶ μὲν
 ἴωθιν

tur, utpote nobiscum ver
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo
 ribus. Minos igitur curio
 se quemlibet examinans,
 impiorū relegabat in cor
 tum, pœnas ibi scelerib
 us suis dignas luturum.
 In hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dū
 viuerent, ac dignitates in
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni
 mirum breui perituram
 eorum superbiam fastum
 que detestatus, quippe
 qui nō meminissent mor
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuri om
 nia, diuitias, inquam, ge
 nus, munia, nudi ac vul
 tu demisso steterunt, tan
 quā somnium quoddam,
 humanam hanc felicitate
 rem recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni
 mis quam delectatus fue
 rim. Et si quæ eorum for
 te agnoueram, accedens
 quicte aliquo modo sub
 monui, qualis in vita fue
 rat, quantopereque fue
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusque à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut verficolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramue porrigens, permittere osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyreneus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimææ alligatum absoluit à pœnâ, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔσθην ἐπὶ τῷ πρῶτῳ παρ-
 ἔκεισαν, τὸ σπῆλαιον αὐτῷ πάλ-
 ῖνοντες, ἀθρομένοι τε καὶ ἀπο-
 κλῆνται πρὸς τὸ οἶκεν. ὃς μὲν
 αὖ ποτὶ ἀνὰ τίνας αὐτοῖς
 προσφύουσας τις, ἢ πείχουσας
 ἢ διαποικίλους, εὐδαίμονας
 φίλο καὶ μακαρίους ἀποφαίνε-
 τας προσεπλήλαι, τὸ δὲ ἄλλο
 ἢ τὸ δεξιὰν πρὸς τῶν δόκον κα-
 ταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν ἔν ἡντιῶν
 τὸ ἀκούοντες. τὰ δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικά-
 σθη δίκη. τὸ γὰρ τοι σικελιώτῳ
 Διονύσιον πολλὰ καὶ ἀνότῃα ὑ-
 πὲρ τοῦ Δίονος καὶ ἡγορηθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῷ σοῦ καταμαρτυρη-
 θέντα, παρελθὼν Ἀγρίππος
 ὁ κυρηνῶς (ἄγουσι δ' αὐτὸν
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικροῦ δέιν τῇ
 χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλ-
 σαι τὴν καλαδίκην, λείπον πολλοῖς
 αὐτῷ τῷ στυγαδευμένων πρὸς
 ἀεὶ ὄριον ἡμέας δεξιόν. ἀπο-
 σάφεις δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίου
 πρὸς κυρηνῶν ἀφανέμε-
 θα. ἔνθα δὲ ὁ φίλος πολλὰ καὶ
 ἐλπίσας ἀκῶσαι τις καὶ ἰδῆν.
 μασί-

μασίγων περὶ ὁμοῦ φόβος
 ἡκέτιο, καὶ οἰμωγὴ τῇ ἐπὶ τῇ πυ-
 ρὸς ἐπὶ αἰμῶν, καὶ σπένλαι καὶ
 κύφωτες καὶ βροχοί, καὶ ἡ χιμαι-
 ρα παύρα πτε, καὶ ὁ κέρετρος
 ἰδάρδα πτε. ἐκολάζοντο ἰε ἄ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δέλοι,
 σαβάραι, πένιτες, πλέσιοι,
 πτωχοί. καὶ μέλει πᾶσι τῇ
 τετολμημένων. ἐνὶς δὲ αὐτῇ
 καὶ ἐγνωρίζατο ἰδόντες, ὅπο-
 σοι ἦσαν τῇ ἑναγχε τετε-
 λεληκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτον-
 το, καὶ ἀπιστέφοντο. εἰ δὲ καὶ
 περὶ σβλέποντο, μάλα δέλο-
 αρεπές τι καὶ κολακωτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ἄσπρη παρὰ τῇ βίον.
 τοῖς μὲν τοῖς πένιτον ἡμιέλεα
 τῇ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διατα-
 παυμένων πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κἀκείνα εἶδον τὰ
 μοθώδη, τῇ ἱξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τῇ φρύγα Ται-
 τλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τῇ
 γηγῆν Τίτυον, ἡράκλεις ὄ-
 σος; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀχῆ. διελθόντες δὲ καὶ
 τέτυς, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum in igne flagrantium, tum rotæ & tormen-
 ta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimera dila-
 niat, cruciabanturq; pariter omnes captivi, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. Ad hi se pudètes tum occultebant, nostrosq; subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id seruiliter admodum abiecteque faciebant, atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & quum interquieuisent, denuo repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspe-
 xi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque grauter affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum

venimus Acherusium, iuuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbā, iugentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (vt Homerus ait) euanidos, alios vero iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Aegyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudatis ossib. omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti confidebant obscuri atque ignobiles, nullumque seruantes amplius pristinae formae vestigium. Cum igitur multi simul ossej consisterent, inuicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbis transpicerent, dentesque nudos ostenderent, haesitabam certe mecum, quonam signo Therpsitem a Nireo illo formoso discernere, aut mendicum Irum a Pheacum rege, aut Pyrrhiam coquum

ab

μῶν, τὸ ἀχερούσιον, οὐρίσκο-
μῶ τε αὐτῶν τὸν ἡμιθεὸν
τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸ ἄλ-
λον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
καὶ φύλα διακρίνομεν, πρὸς μὲν
παλαιούς τινας καὶ ἐνρωϊστῶ-
τας, καὶ ὡς φησὶν Ὁμηροῦ, ἀ-
μικηρούς. πρὸς δὲ νεαλῶς καὶ
σωιστηκότας, καὶ μέλιστα τοῦ
αἰγυπιακοῦ αὐτοῦ διὰ τὸ πο-
λυαρκὲς τὸ παρὲς, τὸ μὲν
τοὶ διαγινώσκον ἕκαστον, οὐ
πάνυ τι ὡς ἑσθίου. ἀπαντὶς
γὰρ ἀπεχθὺς ἀλλήλοις γίνονται
ὅμοιοι, τὸ ὅτι ἔσονται ἱερμνωδῶν,
πλεὺς μέγιστος καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
ναθαρσύνῃς αὐτοῦ ἐγινώ-
σκομεν. εἰρητο δ' ἐπ' ἀλλή-
λοις ἀμαρτῶν καὶ ἀτημῶν, καὶ οὐ
δὲν ἔτι τὸ παρὲς ἡμῶν καλῶν
φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν
ταῦτάς σκιῶν κενώσαν, καὶ
πάντων ἐμείων, φεβεράν τε καὶ
διάκνον διγορκόταν, καὶ ἱμ-
νῶν τοῦ ὀδόντας προσφασσέ-
σθαι, ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς, ὥ-
στιν διακρίνασθαι τὸ θεοσίτῳ
ὑπὸ τῷ καλῷ Νιρέω, καὶ τῷ με-
ταίτῳ ἱερῷ ὑπὸ τῷ φαιάκῳ
βασι-

βασιλικῶς, ἢ Πυρρίαν τ' μάξι-
 ρον ἀπὸ τ' Ἀλκιμέμενος. ἔδεν
 γ' ὅτι τ' παλαιῶν γνηρισμά-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ἐς αὐτὸν, ἀδελὰ καὶ
 αἰνέσιχαφα, καὶ ἔτι ἔδινος
 ἔτι διακρίνασθαι δυνάμει. ἰο-
 γὰρ τοῖς κείναις ὄντων, ἔδωκε
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος ποιο-
 πῇ τῇ μακρῇ περὶ τοῖς κείναις,
 χορηγῇ τ' καὶ διατάτῃν ἑκα-
 τὰ τὴν τύχην, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπύλαις χήμασι
 περὶ ἀκρίους. τ' μὲν γ' λαβῶ-
 σα ἡ τύχη, βασιλικῶς δι-
 σούσας, τὰς ἀντὶ ὀρθῆσας, καὶ
 δορυφόρους παραδύσα, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέβασα τῇ διαδή-
 ματι. τῇ δ' οἰκέτῃ χήμα πε-
 ρὶ ἴσκει. τ' δὲ τίνα καλὸν εἶναι
 ἐκδοσμον, τ' δ' ἀμορφον καὶ ἡ
 λαῖον παρὲς κούσας παρὲς ὀδο-
 πλῶν γ' ὅμοια δὲν γράσται τ'
 δέαν. ποικίλεις δ' διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίαν
 χήματα, ἐκ ἐῶσα ἐς τέλει δι-
 απροπύσαι, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμεινέσασα, τ' μὲν
 Κεῖτον ἡνέγκασται τ' τ' οἰκέ-
 τος καὶ ἀχμαλώτους περὶ α-

ab Agamemnone. Nihil
 enim ampli⁹ veterum iu-
 dicioꝝ eius permanse-
 runt, sed omnia fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique vnquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctâti mihi, persimilis ho-
 minū vita pompæ cui-
 priam lōge videbatur cui
 præsit ac disponat quæq,
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diversos va-
 riosque cuiq; habitus ac-
 commodans. Aliam siqui-
 dam fortuna deligens, re-
 gij^s ornat insignibus, &
 tiram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um serui rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, ut opi-
 nor, debet esse spectaculū
 Quin habitus quorundā
 plerunque in media quo-
 que pompa demutat, ne-
 que perpetuo eodē finit
 ordine cultuq; progredi,
 quo p̄dierant. Sed ornata
 cōmutato, Cræsum qui-
 dē cōegit seruicaptiuq;
 vestes induere, Mæandri-
 um

um autem olim inter seruos incedentem , Poly-cratis tyrannidem illiga-uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit v-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt , appa-
ratum quisq; restituens ,
& cum corpore simul ex-
utus amictu , qualis ante
fuit , efficitur, nihilo à vi-
cino differens . Quidam
tamen ob inscitiam , quā
suos fortunæ cultus exi-
git , ægre ferunt atque
indignantur , tanquam
proprijs quibusdam bonis
priuati, ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in-
scena quoq; vidisse te ple-
rumque puto histriones
istos tragicos , qui (vt fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes , modo Priami
fiunt, aut Agamemnones.
Idemq; (si fors tulerit) pau-
lo ante tam grauitè Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus , paulo post
seruus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depone-
ns , & descendens à crepi-

αἰαλαεῖν, ἢ ἡ Μαϊανδρίον ἴε-
ως ἐν τοῖς οἰκίαις πομπεύ-
οντα, ἢ Πολυκράτους τυρανί-
δα μετ' ἐνέδου, καὶ μέχρι μὴ
ἴσως ἑασσε χεῖρας ἰὼ χιμαίῳ,
ἐπὶ δ' ἂν ὁ τ' ὁμοπῆς χειρὸς
παρέλθῃ, πτωπαῖα ἕκαστος
ὑποδύς τ' σκουλιῶ, καὶ ὑποδυσά-
μενος τὸ χιῆμα μὴ τ' σώματος
ὥσπερ ἡνὲρ τ' γλῆν) μηδὲν
τ' πλῆσι διαφέρειν ἔνιοι δι-
ὕψ' ἀγνωμοσύνης, ἐπὶ δ' ἂν αἰ-
παλῇ τ' κόσμον ὅπως αἶσα ὁ
λύχν, ἀχθοῖν αἰε, καὶ ἀλυσαντ'
σιν, ὥσπερ οἰκείων ἰνῶν στερε-
κόμενοι, καὶ ἐχ' αἰ πρὸς ὀλίγον
ἐχέουσιν τοῦ ὑποδιδόντες. ἔμμαι
ἢ καὶ τ' ἐπὶ τ' σκηνῆς πολλάκις
ἰωρακέναι τὸς βαγικὸς ὑπο-
κρίτας τέττες πρὸς τὰς χεῖρας
τ' δραμάτων, ἀεὶ μὲν Κεῖσθαι
ἐνίοτε ἢ Περικλῆς γινόμενους,
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ
λύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μέλα
σμενῶς, τὸ τ' Κέκροπος ἢ Εὐρυχ-
θῶς χιῆμα μιμησάμενος, μὴ
ὀλίγον οἰκῆτος προσελθὲν ὑπὸ τ'
παντὶ κεκλευσμένους, ἥδη ἢ
πέραι ἔχοντος τ' δράματος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτ' τ'

χρυσόπασον ἐκείνῳ ἐδῶτα,
 καὶ τὸ πρῶτον ἐποθέμενος,
 καὶ καταβὰς ὑπὸ τῷ ἱμβάτῳ, πέ-
 νης καὶ ταπίνος περικλυτός, ἐκ
 ἑτ' Ἀλαμέμενων ὁ Ἀβέας, ἐξ
 Κρέων ὁ Μινοπέως, ἀλλὰ Πῶ-
 λος Χερεικλῆος σπουδαῖος ὀνό-
 μαζωδρος, καὶ Σάτυρος ὁ Θιω-
 λείτονος μαρθαίνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῷ ἀνθρώπῳ παράμυ-
 τὰ ἔειπε, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔ-
 δοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ὅτι τὸ πολυτελεῖς τέ-
 λος καὶ ὑψηλὸς τάφος ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ ἐκβί-
 νας καὶ ὀπίσθια μαλακά, ἔδωκεν τι-
 μιωτέρους παρ' αὐτοῖς εἰσι τῷ
 ἰδῶντι νικῶν; Μέν. ληθεῖς ὦ
 εἰς, εἰ γὰρ ἰδέσθῃς τὸ Μαντα-
 λὸν αὐτῷ, λέγω ὅτι καὶ εἰς τὸ
 ἐκ τῷ τάφῳ περικλυτός, εὐοι-
 δα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γελῶν,
 ἥτοι ταπίνως ἐξέρημι ἐν πα-
 ραλύτῳ περὶ, λανθανὼν ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ ἢ νικῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν. τοσοῦτον ὑπελαύων τῷ
 μνημείῳ, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 τὸ τελευτῆτον ἄχθος ὀπιλεί-
 μως. ἰδέσθαι γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ

Δία-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agememnon ille
 Atreo prognatus, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Sunien-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quemadmodum mihi tum
 spectanti videbantur. PH.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altosque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilne
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet umbris ho-
 noratiorēs? MENIP.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, fat scio, nun-
 quam ridere desisisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectum abiecit
 est in reliqua mortuorum
 turba delitescēs. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod impositio tanto
 pondere laboret magis,
 & prematur. Nam quum
 Acacus, ὁ ἀμικε, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementius multo risibles opinor, si reges hosce nostros, satrapasq; vidisses apud eos medicantes, & aut salamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quæ admodum contumelijs à quovis afficiantur, atque in faciem cedantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonē conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N I P. Socrates profecto etiam ibi observatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyf.

Αἰακὸς ἀπεριτρίψῃ ἐκείνῳ τὸ πον, δίδωσι ὃ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀσπώτῃα καὶ ἀκρίβειαν, πρὸς τὸ μέγιστον σωτῆρα λαμβάνον. πολλῶν δ' αὖ, ὅμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθιάτω τὰς παρ' ἡμῶν βεσιλέας, καὶ σαβάραις, πτωχόνουσιν παρ' αὐτῶν, καὶ ἡτοίμαται χερσὶ πωλοῦντας ἐπ' ἀπείρας ἡ τὰ πρῶτα διδάσκοντες χρῆματά, καὶ ἐπὶ τῷ τυχεύοντος ὑβρίζοντες, καὶ καὶ κέρους πωλούντες, ὥστε τὴν ἀνδραπείαν τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸ μακίδονα ἐπὶ διατάμνος, οὐδ' ἔκρεται ἐμοὶ τὸ δυνάτος ὡς ἐδείχθη δέ μοι ἐν τῷ νιδῶ τινι, μένδ' ἀκρίβεις τὰ σατρά τ' ὑποδημάτων. πολλὰς δ' καὶ ἄλλας ὡς ἰδὲν ἐν ταῖς τριόδοις μεταλλοῦντας, ἔεργας λέγω, καὶ δαρείους καὶ Πολυκράτους. Φίλ. ἄτοπα δινγὴ τὰ πρὸς τὴν βασιλείαν, καὶ μικρὰ δὲ ἄπιστα. ἢ ὃ Σωκράτης ἐπράττει, καὶ Διογένης, καὶ εἰ τις ἄλλος τῷ σοφῶν; Μέν. ὃ μὲν Σωκράτης καὶ οἱ πρὸς ἐρχεῖται διὰ γ-

διλέγων ἀπαντας, οὐκ οἶσιν
 δ' αὖτε Παλαμίδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ τις
 ἄλλος λάλος νεκρός. ἐτι μὲν
 τοὶ ἐπιφύσσει αὐτοὺς, καὶ διω-
 θήκη ἐκ τ' φαρμακοποσίας ἰδὼ
 σκέλη· ὁ δ' βέλειςος Διοχῆς
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ
 πρὸ ἀστυρίων, Μίδα δὲ φρυ-
 γῇ, καὶ ἄλλοις τοῖς τ' πολυτε-
 κῶν· ἀκούων δ' οἰμῶν (ὅτι οὐκ οἶ-
 σιν), καὶ τ' παλαὰν ἰσχυρὰ ἀ-
 ναμύσουσιν, μετὰ τῇς καὶ τέ-
 πες, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακέρμερος, ἀδὲ μάλα πα-
 χύα καὶ ἀπυρρὴ τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμῶνας αὐτ' ὀκκαλύπτει,
 ὥστε αὐτῶν τὰς αἰδρας καὶ δι-
 αμέπειναι μίλοιεν, οὐ φέρον
 πᾶς τ' Διοχῆν. Φη ταυτὶ μὲν
 ἱκανῶς· τί δ' ἰσχυρὸν φησὶς μαλ',
 ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔλθεις κεκρο-
 τῶς καὶ τ' πλουσίαν; Μέν. οὐκ
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 εἴ τι τέτε λέγειν παρόντων,
 παμπόλιν ἐπιπλανήθει τοῦ
 λόγου· διατρέχοντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθισαν οἱ
 σφύγγες ἐκκλησίαν εἴ
 τίς

Vlyffes & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicin-
 us Assyrio, Midæq; Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex istorum sumtuo-
 rum numero manes,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinē recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo ut id ægrè ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H I. De his
 iam satis quidem, ceterū
 quod nā illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 citum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocauerūt
 his videlicet de reb^{us} quæ
 in

in commune conducerēt. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrāt in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curia populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cū alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in taliterū statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; a pauperibus agi-

τῆς κοινῆς συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλὰς σιωθεόντας, ἀρμύξας ἑμαυτῷ τοῖς νικητοῖς, ἐν θυῖ ἐς καὶ αὐτὸς ὡς τῷ ἐκκλησιαστικῶν. διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλεονέκτων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ κατηγορεῖτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερημία καὶ ἀδικία, τέλος ἀφασίας τις τῆς δημαγωγῶν αὐτοῦ γινώσκῃσι μα τοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ δὲ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλείστοι ὁρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζεσθαι, καὶ πάντα τρέποντες τὴν νήπιον καταφρονουῦντες, διδοὺ τῇ βελῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀπολαύσῃ τὰ τὰ σώματα αὐτῶν κολάζειν, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς ψυχαῖς ἀναπεμφθείσας αὐτῶν ἐς τὸ βίον καταλύειν, ἐς τὸς ὄντας, ἀρχὴς αὐτῶν τοῦτο διατάσσῃ μετὰ δὲ τῆς πέντε καὶ ἑκοστῆς, ὅσοι ἐξ ὧν ἱστῶμενοι, καὶ ἀχθοφορουῦντες.

καὶ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐλαυρό-
 μνοι, τὰ τελευτῶν δὲ λοιπὸν ἔξ-
 ῆναι αὐτοῖς ὑποθαρεῖν. εἶπε
 δὲ Ἰνώμην Κρατίων περὶ ἐλπί-
 νος, νεκυστικῆς, φυλῆς ἀλίσαν-
 τιάδος. τέττε ἀναγνωσθέντος
 δὲ ψήφισμα ἵος, ἐπιψήφισαν
 μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπιχειροτένησαι
 δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνδεξιμῶς αἰ-
 ῶ Βρεμῶν, καὶ ὑπὸ ἀκλίστην ἐκέρβε-
 ρος. ἔτω γὰρ ἐντελῆ γίγνῃ,
 καὶ κύρια, τὰ ἀνγνωσμένα
 ταῦτα μὲν δῆσοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπειρ ἀφίγ-
 μιν ἐνικα, τὰ Τρεσίᾳ περὶ
 ελθὼν, ἐκέρβου αὐτὸν ἰὰ πα-
 τα διησάμενος, εἰπὼν ὅτι
 με ποῖόν τινα ἠγείτο δὲ ἀρι-
 στον βίον. ὁ δὲ μάλιστα, ἔστι δὲ
 τυφλὸν γερνῶν καὶ ὠχρὸν,
 καὶ λεπτόφυνον, ὃ τέκνον, φη-
 σὶ πλὴν μὲν αὐτίαν οὐδὲ σου δὲ
 ὑπερίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐ-
 γήρετο, ἐλὶ αὐτὰ γινώσκον-
 των ἐαυτοῖς. ἀτὰρ ἐ δέμιν
 λέγειν ὅτι σε, ἀπείρῃ γὰρ ὑ-
 πὸ τῶν Ραδαμαίθους. μηδα-
 μῶς, ἐφίμιν, ὃ πατέρειον, ἀλλ'
 εἰπέ, καὶ μὴ περὶ με σὺ ἴν
 φλ6-

agitati. Deinde ut liceat
 illis ē vita excedere. Hanc
 sententiam dixit Caluari-
 us patre Aridello, patria
 Manicensis, tribu Aliban-
 tiade. Hoc recitato decre-
 to, approbaverunt princi-
 pes, sciuit plebs, adfremu-
 it Proserpina, allatratuit
 Cerberus. sic enim rata,
 quæ inferi statunt, au-
 thenticæ sunt. Quæ igitur
 in concione ageban-
 tur, erant huiusmodi. Tū
 ego statim, cuius gratia
 veneram, Tiresiam adeo,
 atque illi re, uti erat, or-
 dine narrata, supplicavi,
 ut mihi diceret, quod-
 nam optimum vitæ ge-
 nus putaret. Hic vero sub-
 ridens (est autem senicu-
 lus quispiam cæcus, pal-
 lidus, voce gracili) ὁ φίλῃ,
 inquit, causam tuæ per-
 plexitatis scio à sapienti-
 bus illis profectam, haud-
 quaquam idem inuicem
 ijsdem de rebus sentienti-
 bus, verum haud fas est
 id tibi proloqui, siquidem
 quod Rhadamanthus in-
 terdixit. Nequaquam, in-
 quam, ὁ πατέρειον, sed dic
 amabo, neq; me contem-
 nas, qui in vita te etiam
 ipso

ipso cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hofce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugæ æstimans, hoc solum in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum, tenue

φλότερον φειδόντα ἐν τοῖς βίῳ. ὁ δὲ δὴ μὲν ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὗς φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μνηστρολογεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς ὁπτηκῶπῆν καὶ κατὰ πλῆθος τῷ σοφῶν τέτοιαι συλλογισμῶν, καὶ τὰ τριῶντα λῆρον ἡΐησάμενος. τὴν τοῦ μόνου ἐξ ἀπαλίου διήραται, ὅπως τὸ παρὸν ἐνθιμῶς, παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ φεικνὸν ἐκπορευακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὁ τοῦ κατ' ἀσφοδελὸν λεγόμενα. ἐγὼ δ' οὐ καὶ γὰρ ἡδὴ ὁ γὰρ ἐγὼ, ἀγὼ δὴ ὁ Μιθροβάρζαν, φημί, τί θιμέλλομαι, καὶ ἐκ ἀπιμῶν αὐθις ἐς τὸ βίον, ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, δαίρει, φησὶν ὁ Μένιππε, τὰ χεῖρα γὰρ σοὶ καὶ ἀπράξιμονα ὑποδείξω ἀπαπὸν καὶ δὴ ἀπαλαλὸν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς τὸν ἀμαυρόν τι καὶ λέπτον ὅπως διὰ κληθείας ἐστὶν φῶς,

ἐκ. ριγ

ἐπεῖνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφονίου, καλεῖσθιν καλε-
χονται οἱ ὑπὸ βασιλείας ταύ-
της οὐκ αἰετι, καὶ οὐδὲς ἔστι
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἰδεῖς δὲ
τοῖς εἰρηυόοις ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀπασσάμενος, χαλε-
πὼς μάλα διὰ τοῦ γομφίου
ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἐν Λεβαδίᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-

θρῶπος.

ὦ ζεῦ φίλε καὶ ἔττι καὶ
ἐταρεῖς καὶ ἐφίεσι, καὶ ἀερεο-
πυτὰ, καὶ ὄρεα, καὶ νηφελιγε-
ρίτα, καὶ ἐριγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιε-
ται καλοῦσθ' καὶ μάλιστ' ὅ-
ταν ὑπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυπύμνος
γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πεί-
πον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλιμὲς τοῦ ἔνθμου.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος
ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀεγυῖος
καὶ σμυρδαλέος κεραυνός; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἦδη
κία-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
è Βροχία descenditur, hac
ascendens, atque illico er-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gauisus, sal-
utato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perueni.

Timon siue Misán-
thropus.

O Iupiter Philī & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
sticæ, fulgurator, insuran-
dice, nubicoge, grandis-
strepe, & si quid aliud tibi
cognomē attoniti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metricque explēs hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, graui fre-
mum tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugas esse,
fūnumq; poëticum, nec

Q 2

omni-

omnino quicquam prae-
 zer nominum strepitum.
 Sed decantata illa tua ar-
 ma eminus ferientia ex-
 promptaque nescio quo-
 modo penitus extincta
 sunt, frigentque, adeo ut
 ne minimam quidem scin-
 tillulam iracundiae aduer-
 sus nocentes reliquam ob-
 tineant. Itaque citius qui-
 vis ex his, qui peieraturi
 sunt, extinctum ellychni-
 um metuerit quam flam-
 mam fulminis cuncta ne-
 cantis, adeo titione quem
 piam incutere videris eis,
 ut ignem quidem aut fu-
 mum ab illo proficiscen-
 tem nihil quicquam for-
 mident, verum hoc solum
 vulneris inferri posse iudi-
 cent ut fuligine comple-
 antur. Quibus reb. factū
 est, ut iam Salmoneus ti-
 bi sit ausus etiam obtona-
 re, neque id admodum ab-
 re, quippe aduersus Iouē
 usque adeo. ita frigidum,
 vir ad facinora feruidus,
 audaciaque tumidus. Quid
 ni enim faciat, ubi tu per-
 inde ac sub mandragora
 stertis, qui neque peieran-
 tes exaudias, neque co-
 rum qui flagitia commit-

runt

ἀναπέφνη, καὶ καπνὸς παρ-
 τικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τ' πα-
 τάγῃ τ' ὀνομάτων. τὸ δ' αἰ-
 διμὸν σε, καὶ ἐκκρόλον ὄπλον
 καὶ ἀρβύρον, ἐκ οὗδ' ὅπως
 τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
 ὅτι, μηδὲ δλίγον σπινθήρα ὀρ-
 γῆς καὶ ἥν' ἀδικουμένων δια-
 φυλάττον. δάπῃον γοῦν ἥν'
 ὀπορεύει τις ὀπλαιοῦντων
 ἔωλον δρυαλλίδα φοβεῖσθαι
 αὐτῷ, ἢ πῶ τ' στανδαμάτορος
 κεραιῶν φλόγα ἔτω δαλύν
 τίνα ἐπανατείναντες δοκεῖς
 αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν
 ἀπ' αὐτῶ μετ' ἐδιδέσθαι, μόνον
 δὲ τοῦτο οἶσθαι ὑπὸ λαίαν
 τῷ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-
 ρῆσον τ' ἀσέβους. ὥς ἔδῃ
 διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σατμω-
 νεύς ἀντιβροντῆν ἐτόλμα, καὶ
 σάου τοι ἀπὸ θανάτου ὡς πρὸς
 ἔτω ψυχρὸν τ' ὀργῶν Δία
 διεμεγρὸς ἀνὴρ, καὶ μεγα-
 λαυχόμενος. πῶς γὰρ ὅπου
 γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
 γόρα καθύδεις, ὅς ἔτι
 ἥν' ὀπορευομένων ἀκούεις,
 ἔτι τὰς ἀδικουῦντας ὀπ-
 σκοπῇς

σκοπεῖς, λημῆς δ', ἡ ἀμβλυ-
 ὤψις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκῶσται
 καὶ ἄπειρ' οἱ παρεκκῆκται.
 ἐπεὶ γένος γὰρ ἔστι καὶ ὀξύθυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀρ-
 γῆν, πολλὰ καὶ ἤδη ἀδίκων
 καὶ βεβίλων ἐποίησεν, καὶ ἔδ-
 ποτε ἔγεις τότε πρὸς αὐ-
 τὸς ἐκτεχεῖραν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κραινὲς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὴ ἐπισσιέτο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐκαταγέτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν ποσειδῶνός τε,
 οἱ σεισμὸν δὲ κοσμηδῶν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρηνδόν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα σπειρηδόν, καὶ ἡ αἰὲρ φορ-
 τιλῶς διαλέγεται, ὥς τοί τε
 ἑσπερίοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάστη σαγῶν. ὥς τε η-
 λικαύτη ἐν ἀκρῇ χθόνος
 παυαγία ὅππ' τοῦ Δευκαλίω-
 νος ἐχρῆτο, ὥς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδιδυκῶν,
 μόγις ἔτι τι κισώτιον φει-
 σσθῆναι, ποσειδῶνιαν τὴν
 Λυκαρῆν, ζῶπυρ' ἐν τῇ τοῦ
 αὐθροπίνου πύργου δια-
 φυ-

tunt, respectū agas? Ex-
 cutis autem lippitudine,
 & hallucinaris ad ea quæ
 fiunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, qui ætate defecti
 sunt. Quandoquidem quū
 iuuenis adhuc esses, æcri-
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum vnquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen erat
 in negotio, perpetuo ob-
 uibrabatur Aegis, obstri-
 debat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolantiū tor-
 quebatur, terræ quassa-
 tiones, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; ad grando
 saporū in morem, atq; vt
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantū repente
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, vt omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis,

quasi scintillas quasdam
servans, unde sceleratius
etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum
igitur dignum socordia
præmium ab illis repor-
tas, quum iam nec sacra
faciat tibi quisquam nec
coronas offerat, nisi si
quis obiter in Olympicis,
ac ita ne is quidem rem
admodum frugiferam fe-
cere videatur, sed priseum
quendam ritum magis re-
ferre, ac pene Saturnum,
ὁ Deorum generosissi-
me, te reddunt magistra-
tu abdicantes. Omisso lo-
qui, quoties iam templū
tuum sacrilegio compila-
rint, quum tibi etiam ip-
si in Olympiacis manus
admoliti sunt. Atque in-
terea tu altifremus illi pi-
gritaberis, vel excitare
canes, vel vicinos aduo-
care, ut auxilio accurren-
tes illos cōprehenderent,
quum etiam dum adorna-
rentur ad fugam. Sed ge-
nerosus, Gigantiq; extin-
ctor, & Titanum victor
sedebas, quum tibi cæsari-
es ab illis circumtondere-
tur, decem cubitale ful-
men dextra tenens. Horū
igitur

φυλάτῃν εἰς ὀνηροῦ κα-
κίας μείζονος. τοῦ γὰρ τοι
ἀκλόουθα τῆς βραθυμίας τα-
πίχαιρα κομίζῃ παρ' αὐτοῦ,
οὔτε θύοντος ἔτι σοι τῆς
οὔτε σιφανοῦτος, εἰ μή τις
ἄρα πάρεργον ὀλυμπίαν, καὶ
οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκῆα
ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
τὶ ἀρχαῖον σπουταῖον, καὶ
κατ' ὀλίγον κέρνον σὶ δ' ἐπὶ
ὧν γυναιότατι γὰρ φαίνου-
σι, παροξύνοντι τῆς τιμῆς,
ὅω, λέγων, ὅπως ἀκίς ἦδη
σου τὸν τὰν σισυλῆκασιν.
οἱ δὲ καὶ αὐτὰ σοι τὰς χεῖ-
ρας ὀλυμπίαν ἐπὶ βελή-
κασιν, καὶ σὺ δ' ὑπερβριμέτης
ἄκνησας ἢ ἀσπῆσαι τὸν κύ-
νας, ἢ τὸν γείτονα δῆκα-
κέσασθαι, ὡς βονδρομήσαν-
τις αὐτοῦ συλλάβειν, ὅτι
συσκευαζομένους πρὸς πλοῦ
φυγῶν, ἀλλ' ὁ γὰρ αἶος, καὶ ἡ-
γανολέτας καὶ τιτανοκρά-
τες ἐκάθιστο, τὸν πλοκά-
μους περικεβρμένος ὑπ' αὐ-
τοῦ, δικάπτηχον περιστὰν
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ταῦτα
ταῖ-

τοίνυν ὦ δαυμάση πῶς ἴκα
 παύσεται οὕτως ἀμειλῶς
 παρορώμεθα ; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν ;
 πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
 λιώτες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπεραντλον ἔξεν τοῦ βίου ;
 ἢ αὖ τὰ κοινὰ εἰσας, τὰ-
 μα εἶπω, τοσούτου Αθηναι-
 ὦν εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐκ πονημάτων ὑποφύ-
 γας, καὶ πᾶσι τοῖς διομένοις
 ἐπικούρησας, μᾶλλον ὃ ἀθρο-
 στές συνέχουσι τῇ φίλῃ
 ἐκχέας τὴν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγνέ-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῇ, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τίνες ὑ-
 ποπίπτουσιν καὶ περικυ-
 κωῦτες, κακτοῦ ἐμοῦ νέ-
 ματος ἀνηγετημένοι. ἀλλ'
 ἴω σου καὶ ἔδῳ βαδίζων
 ἐν τύχῃ τινὶ αὐτῇ, ὥσπερ
 τὴν ἐν ἡλίῳ παλαιὸν νε-
 κροῦ ὑπῆλαν, ὑπὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνατετραμμένην παρέρ-
 χονται, μὴδ' ἀναγόντες,
 οἱ δὲ καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἰδόν-
 τες

igitur, ὁ preclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs pœnas sumes? quod
 Phaëthōres aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem?
 Etenim ut de communi-
 bus fileam, de ijs quæ mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Atheni-
 enses in sublimē euexe-
 rim, ex pauper. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quotquot opus haberent,
 suppeditarim, imo semel
 vniuersas opes in amicos
 iuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 priam deueni, iam ne ag-
 noscor quidē ab illis, nec
 aspicere dignantur me,
 qui dudum reuerabantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod si
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euersam homi-
 nis iam olim defuncti sta-
 tuā, ac tēporis longitudi-
 ne collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alij vero & præcul con-

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspdatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædica-
bant. Itaque prementibus
malis ad extrema redact⁹
consilia, temone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucri
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus utentes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igitur
tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excusso profundo isto, gra-
uique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
to fulmine, aut ex Oeta
redaccenso, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuuenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ à Cretensisibus de
te, tuæq; sepultura feren-
tur, **ΛΥΡΙΤ.** Quis hic est
Mercuri, quem audio sic

voci-

τες, ἑτέραν ἐκτρέπει), δυ-
σάντητον καὶ ἀποβόπαιον θέα-
μα ὄψιδας ὑπολαμβάνοντες
τὸν ἑσθὲ πολλῇ σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην αὐτῷ γενημένον,
ὥστε ὑπὸ τῷ κακῶν ὄπῃ ταύ-
τῃ πῶ ὀχαιτὶν τραπέμ-
νος, ἰσαφάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι πῶ γὰρ ὑπό-
μιθος ὁβολῶν τισάρων, τῇ
ἐξημῖα καὶ τῇ δικέλλῃ περὶ
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τῷτο
γοῦν μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μη-
κέτι ὄψιδας πολλὰς παρὰ τῇ
ἀξίᾳ αὐτῇ πράττειν. ἀνισχυ-
τερον γὰρ τῷτο γὰρ ἢδὲ ποτὲ
οὐκ ὦ Κρέτης καὶ Πέας υἱέ,
τῇ βαθελὶ τῷτον ὕπνον ἀπο-
σφάλλους, καὶ ἰνδυμον, ὑπὲρ
τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κτερόμε-
σαι, καὶ ἀναγγερίσας τὸν κτε-
ρανόν, ἢ ἐν τῇ Οἴτης ἐναυσά-
μενος. μεγάλῃ ποίησας τῇ
φλόγα, ὅπως εἴξαιβ τινα χο-
λῶν ἀνδράδης καὶ νεανικοῦ
Διός, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι ἰὰ ὑπὸ
Κρητῶν πέι σου καὶ τῆς ἐκεί-
νης ταφῆς μυθολογέμενα.
Ζ. τίς ἕτός ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ὁ
κεκέρτ-

κικραγὼς ἐκ τῆς Ἀπικῆς, παρὰ τὸν Τυμνητὸν ἐν τῇ ὑψώρειά, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθερός; σκάπει δὲ, ὄμμα, ὀπικυφῶς, λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς, ἥπερ φιλόσοφος ἔστι. ἔ γὰρ αὐτῶς ἀσκήσεις τὰς λόγους διζήσει καθ' ἡμῶν. Εἰμ. τί φης ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τιμωνα τὸν Εχικρατίδου, τὸν πολυπῆα; ἔτος ἔστιν ὁ πολυλάκις ἡμᾶς καθ' ἡρώων τελευτήσας, ὁ τοῦ πλουτοῦ, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εὐαθάρμην ἐορτάζει τὰ διάσια. Ζυῖς. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ πλείσιος, πρὶν ὃν οἱ τοσούτοι φίλοι; τί παθὼν οὐ τοσούτος ἔστιν, αὐχμηρὸς, ἀθλιός καὶ σκαπανεύς καὶ μισωτός, ὡς εἰκέν, ἔτω βάρειαν καλαφέρων πλὴν δίκην λαύ. Εἰμ. ἔτωσιν μὲν εἰπεῖν χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ παρὶς τὰς διομένους ἀπαντασ.

vociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleq; hircina amictus, fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit homo loquax & confidens, mirum ni philosophus est, neq; enim alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat idurus. M. ε. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echecratidis filiū Colytensem? Hic nimirū est, qui nos sexpenumero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare. I. v. Hem quænam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici; Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu? squalidus, xrumnosus, fossor conducticius, uti conijcio, quum tam granē ligonem gerat? M. ε. κ. Ad hunc modum illam quemadmodum probitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicunque ege-

rent misericordia. At re-
uerz Vecordia potius fa-
cilitasque, nullusque in
fulcipiendis amicis dele-
ctus, quippe qui neuti-
quā intellexerit, sese cor-
uis lupisque largiri. Quin
magis quam a vulturibus
tam multis misero iecur
eroderetur, amicos esse
eos & socios iudicabat,
quasi beneuolentia erga
sese afficerentur, quum il-
los epulæ magis caperent.
Ergo posteaquam ossa pe-
nitius nudassent, circum-
rosissentque deinde si qua
medulla suberat, hanc
quoq; admodum diligen-
ter exuissent, aufuge-
runt, exuccum & radici-
tus defectum destituētes,
adeo ut postea ne agno-
scant quidem, aut aspici-
ant, tantum abest, ut sint
qui suppeditent, imperti-
antque. Has ob res fossor
& fago, ut vides, opertus
pelliceo vrbē præ pudore
fugiens, mercede terrā ex-
ercet, aduersus ingratos
atra bile stomachatur, qui
quidem sua benignitate
ditati, admodum fastuo-
se nunc prætereant, ac ne
nomen quidem ac Timon
voce-

ται δίκτος. οὗ δὲ ἀληθεί-
ᾳ λόγῳ, ἀνοήτῃ καὶ ἐνυθῆι καὶ
ἀκρίβειᾳ πρὸς τοὺς φίλους,
ὅς οὐ σωφρονεῖ, κέραι καὶ
λύκοις χαρίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσοῦτων ὁ κακο-
δαίμων περιόμπτος τὸ ἥπαρ,
φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἱταί-
ρους ᾤετο, ὑπὸ ἐνοχίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορῇ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνά-
σαντις ἀκρίβως, καὶ περι-
παρόντες, ἥ τις καὶ μυιὰς
ἐν τῷ ἐκμυζήσαντι, καὶ τῷ
τοῦ οὐ μάλα ὀπμιλῶς ᾤχο-
το, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς εἰζας
ὑποτιτμημένῳ ἀπολατῶ-
ντι, οὐδὲ γνωρίζοντι, ἔτι,
οὐδὲ προσβλέποντι, πῶς
γὰρ ἢ ὀπκουρωῖντι ἢ ὀπδι-
δόντις ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦ-
τα δικιλίτης καὶ διφθέρ-
ας, ὡς ἐρεῖς, ἀπολατῶν ὑπὸ
αἰχμῶν τὸ ἄστυ μισῶν
γεωργεῖ, μεταγχολῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτουῶ-
ντι παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑ-
περοπικῶς παρέρχονται,
οὐδὲ τοῦτομα εἰ Τίμων κα-
λοῖτο

λῆτο εἶδῃς. Ζεὺς καὶ μὲν
 οὐ παροπίεος αὐτῆς, οὐδὲ
 ἀμελητέας. ἐκόντα γὰρ ἡγα-
 γάκτην δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὅμια ποιήσομιν τοῖς κα-
 ταράτοις κέλευσιν ἐκεί-
 νοις, ὁππαικισμένους ἀνδρῶν
 τοσούτα ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν πύβητα κώπταν-
 τες ἡμῖν ὅτῃ σφῖς βωμῶν.
 ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ῥῖσι πλὴν
 κτίσαντες αὐτῆς ἔχω, πλὴν
 ἔσθ' ἀρχολίας τε καὶ δου-
 ρου πολλοῦ σφῖς ὁπορεωμέ-
 νων καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τοῦ πηγῆς σφῖς ἡρυσυλῶ-
 νων (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγοι καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
 ᾶσι) πολλῶν ἡδὲ χερόνων οὐδ'
 ἀπέλαττα εἰς πλὴν Ἀπιδίῳ,
 καὶ μάλα εἰς ὃν φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπι-
 πλάσσονται αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κτερεγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 κούειν ὅτι σφῖς εὐχῶν. ὥς
 τε ἢ ἐπιβουλάμηνον καὶ τὰ
 ὦτα

vocetur, poverine. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fastidiendus, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos istos adultero-
 res ipsi quoq; fuerimus i-
 mixati, si eum virum ne-
 glexerimus, q. tantum tau-
 rorum & caprarum pin-
 guissimas quasq; nobis in
 aris adoleuerit, quarum
 nidor etiamnum mihi in
 narib. residet. Tamen pro-
 pter negociarq; & turbam
 maximam perierantium,
 tū vi, non iure agentium,
 neq; non aliena rapientiu-
 um, præterea ob formidi-
 nem quam mihi pariunt
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum observa-
 tu difficiles, adeo ut ne
 minimum quidem nos
 confluere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 torissem, maxime postea-
 quam philosophia & de
 verbis digladiationes a-
 pud istos increbuerūt, ita
 ut pugnantib. inter se illis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortaliū
 vota liceat. Vnde mihi
 ne-

neceſſum eſt, aut auribus obturatis ſedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt, hæc in cauſa fuerunt, vt hunc quoq; neglexerim, quã haud mediocriter de nobis ſit meritum. Quod reliquum eſt Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad iſtum abeas. Porro Plutus vna ſecum ducat & Theſaurum, & vtrique apud Timonem perſeuerent. Neque vſq; adeo facile demigrent, etiamſi quam maxime ruſum illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Cæterũ de palponibus illis, atque ingratitude qua in hunc ſunt vſi, in poſterum conſultabo, pœnasque daturi ſunt, ſimul atque fulmen inſtaurauero. Nam fracti ſunt in eo reſuſa cuspide duo eſt radijs maximi, quum nuper a uidius in ſophiſtam Anaxagoram iacularer, qui ſuis familiaribus ſuadebat, nullo pacto eſſe vſos nos, qui dij vocaremur.

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ ὀπηθεῖν αὐτοῖς
 πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
 ἀσώματα καὶ λήρεις μεγάλας
 τῇ φωνῇ ξυμφορῶντων. διὰ
 ταῦτά τοι καὶ τῦτον ἀμειν
 θῆναι συμβέβηκε πρὸς ἡμᾶς, ἐ
 φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν
 Πλῦτον ὦ Εὐμή παραλα
 βὼν, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χρεῖτά
 χος. ἀγέτω δὲ ἐπὶ Πλῦτος καὶ
 τὸν Θεταυρὸν μετ' αὐτῶ, καὶ
 μάλιστα ἀμφὸς παρὰ τοῦ
 Τίμωνι, μὴ ἀπαλατῆσαι
 σάν ἔτω ξαδίας, καὶ ὅτι
 μάλα ὑπὸ χρεστότητος ἀν
 θρώπων ἐκδιδόντες αὐτοῖς τὴν οἰκίαν.
 περὶ ὅ τῶν κολᾶκων ἐκείνων,
 καὶ τῶν ἀχαριστίας, καὶ ἐπεδεί
 ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς
 μὴ σέβεται. καὶ δίκην
 δώσουσιν, ἐπεὶ δὲ τὸν κτερυ
 γὸν ὀπισθενάσθω κατὰ μέ
 ναι τοῦ αὐτοῦ καὶ ὑποδομῶ
 ναι εἰς δὴν ἀκλίνεαι μέ
 γισται, ὅπότε φιλοτιμύπεροι
 ἀκόντισται πρὸς τὸν σο
 φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπεί
 θε τὸν ἐμιληταί, μὴδὲ ὅλας
 εἶναι τὰς ἡμᾶς τὸν Διὸς.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὴ δῆμαρ-
 τον. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ αἰάκειον
 παρὰκύνει, ἐκείνῳ τι κα-
 τέφλιξε, καὶ αὐτὸς ὀλέγε
 δεῖν συνιπτεῖν παρὰ πλὴν
 πέτρῃ. πλὴν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ, καὶ αὐτῇ τιμωρία
 ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τουῦντα τὸν Τίμονα ὁρῶσιν.
 Εἰμ. οἷον ὡς τὸ μέγα κεκρυ-
 ψῆται, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 δραστὴν οὐ φῶς δικαιολο-
 γῆσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχομένοις τέτο χεῖσιμονα.
 ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
 σσιος ἐν πινυάτῃ κατασῆ-
 σται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπίσθῃ τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔπαπτεν
 ὁπακυφῶς, ἔτι αὖ ἔπαπ-
 τε ἀμελόμενος. Πλούτ.
 ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτοῦ ἀπέλθοιμι ὡς
 Ζεὺς παρὰ αὐτὸν. Ζεὺς. διὰ
 τί ὡς ἄρις Πλῆτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοὶ κτελούσαντος;
 Πλῆ. ὅτι καὶ Δία ὑβρίζον εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem errore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum prexerit. Ca-
 terum fulmen in Casto-
 ris ac Pollucis templum
 detortum tum illud exul-
 sit, tum ipsum parum ab-
 fuit, quin ad saxum com-
 minueretur. Quancquam
 interim vel id supplicij sa-
 tis magnum in istos fue-
 rit, si Timonem conspe-
 xerint egregie locupletem
 factum. M E R. Quan-
 tum habet momenti ali-
 um vociferari, & obstre-
 perum audacemque esse?
 Idque non ijs modo qui
 causas agunt, verum etiam
 qui vota faciunt conduci-
 bile. En mox a pauperri-
 mo dives euaserit Timon,
 qui se imprecando clamo-
 rum & improbum presti-
 terit, Iouemque reddide-
 rit attentum. Si vero si-
 lentio fodisset nntans, et-
 iam nunc foderet negle-
 ctus. P L V T. At ego Iu-
 piter haud quaquam ad
 istum rediturus sum. I V.
 Quid ita non rediturus
 optime Plute, praesertim a
 me iussus? P. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit eijciens, & in multa
 fragmenta dissecans, id-
 que quū illi paternus ef-
 sem amicus, ac me pene
 dixerim, fuscinis ex xdi-
 bus extrusit, nec aliter
 quam ij, qui ē manibus
 ignem abijciunt. Num
 rursus ad istum ibo, para-
 sitis, adulatoribus & scor-
 tis donandus? Ad eos me
 mitte o Jupiter, qui mu-
 nus intellecturi sint, qui
 amplexuri, quibus equi-
 dem in precio sim, & ma-
 iorem in modum exopta-
 tus. At hi stupidi cum in-
 opia cōmercium habeant,
 quam nobis anteponunt,
 ut ab ea accepto sago pel-
 liceo, ligoneque, sat ha-
 beant, quum quatuor lu-
 crantur obolos, decem
 talenta contemptum dono
 dare soliti. I v r. Nihil
 istiusmodi posthac in te
 facturum est Timon, quip-
 pe quē ligo abunde satis
 corripuerit, nisi prorsus
 nullum dolorem sentiunt
 istius ilia, quod oporteat
 te p penuria praeoptare.
 At tu mihi querulus ad-
 modum videris esse, qui
 nunc Timonem incuses,
 quod tibi patefactis fori-
 bus

ἐμὲ, καὶ ἑξέφραξ, καὶ εἰς πολλὰ
 κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πα-
 τέρων αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ
 μόνον οὐχὶ δικρατοῖς με ἐξεί-
 θε, τῇ οἰκίᾳ, καθάπερ οἱ τὸ
 πῦρ ἐν τῇ χερσὶν ἀπορρίπτου-
 ντες. αὐτὸς ἐν ἀπέλθῳ, παρα-
 σίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐτάραις
 παραδοθητόμενος; ἐπ' ἐκεί-
 νους ὁ Ζεὺς πέμπει με, τοὺς
 αἰδουμένους τῇ δαρείᾳ, τοὺς
 σφειέοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ
 καὶ σφειπθῆλος. οὗτοι γὰρ οἱ λῆ-
 ροὶ τῇ περιττῇ ἐκώευσαν, καὶ
 σφοτμῶς πημάτων, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῷ λαβόντες, καὶ δι-
 κιλλαν, ἀλαπάτωσαν ἀθλίως,
 τέτλαρας ὀρεῖαις ἀποφέρουσι,
 οἱ δὲ καὶ λαλῶντος δαρείᾳ ἀμύ-
 λητι προέμμενοι. Ζ. οὐδὲν ἔτα-
 τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσει;
 πρὶς σὲ, πάνν γὰρ αὐτὸν ἡ δι-
 κιλλὰ σφειπιδάγνηκεν, εἰ
 μὴ παρὰ πάσῃ αἰάλῃ τῆς
 δοῦναι πῶς ὕσφω, ὥς χελεῖ σφαι-
 αὐτὶ τῆς περιττίας προσαιρεῖται.
 οὐ μὲν τοι πάνν μεμφίμοις
 εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς τιν' ἔτι
 Τίμονα αἰτιῶ, διότι σοι τὰς
 δόρας

θύρας ἀναπιάσας, ἡφίε πε-
 ρισοεῖν ἐλευθέρως· οὔτε ἀπο-
 κλείων, οὔτε ζυλοῦπῶν, ἄλλο
 τε ὅ τινάρισον ἡγανάκησε καὶ
 ὅτ' αὐλοσύων, κατακικλῆναι
 λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλεῖς
 καὶ κλεισί, καὶ συμείων ἐπὶ ἑκο-
 λῶν, ὡς αὐτὸν παρακύναι σοι
 ἐς τὸ φῶς διωκτὶ εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με,
 ἀπεπρίγναι λέγων ἐν πολλῶν
 τῶν σκότων, καὶ διὰ τοῦτο ὡχθε-
 ῖμην ἐφαίνου, φροῦνίδος ἀ-
 γάκλειος, σωμασπακῶς καὶ
 δακτύλους πρὸς τὸ εἶδος ὅτ'
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδείξαι
 ἀπειλῶν, ἐν χειρὶ λάβοιο
 παρ' αὐτὸν. καὶ ὅπως τὸ ἀρᾶ-
 μα ὑποδείξον ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῶ, ἢ σιδερεῶν θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 διστοῦναι, ὑπὸ ἀκρεβέσι καὶ
 παμπούκοις παιδαγωγοῖς
 ἀναβρεφόμενον, τῶν τῶν καὶ τῶν
 λογισμῶν· ἀτοπα τοῦ πρὸς
 ἐφασκεν αὐτὸν, ἐξ ὧν καὶ οἱ
 ὑποκόλῳ, ὅσον ὅτ' ἀπολαύειν
 οὐ τολμῶναι, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρομῶναι τῶν ἑρῶν, κυρί-
 ους

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceres
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 sū, vt ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfoca-
 ri te nimijs tenebris eoq;
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi-
 duo colligendi coaceruā-
 diq; vsu contractis, con-
 tortisq;, quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in xreo
 ferreoue thalamo, Dana-
 es exemplo, virginem as-
 seruari atque a scelestissi-
 mis educari pædagogis,
 fœnore & computo. Pro-
 inde absurde facere aie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quū
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quum ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure vterentur, sed
 vigi-

vigiles obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conuiuentibus nequē vsquam dimōris semper intuentes, abunde magnum fructum arbitran-tes; non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autem fore ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum prædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sint ad fuliginosam, & oris angusti lucernulā, ac siticulolum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quū hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V T. Atqui si rem vere perpenderis,

vtrum

κε γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτ-
την ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεῖ-
ον ἢ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυ-
κί βλέποντας, ἱκανῶς ὑπο-
λασιν οἰόμενες, ἐπὶ αὐτὰς
ὑπελπίον ἔχοντες, ἀλλὰ τὸ μη-
δὲν μελαδιδόναι τὴν ὑπολαύ-
σιως καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάτ-
τῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐδιδυ-
σαν τὴν κριθῶν, μήτε τὰ ἱπ-
πια φρονῶντι δειπνέουσιν.
ἢ προσέτι γε ἢ καταγέλας
αὐτῶν φειδόμενων καὶ φυλατ-
τόντων, καὶ τὸ χρητέτατον
αὐτὰς ζήλοτυπούων, ἀ-
γνοούντων δὲ ὡς κατάρ-
τοι οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ
παιδοτρέφῃ ὑποσιῶν λατρί-
ας, ἐμπαρασπίνοντες τὴν κακοδαί-
μονα ἢ ἀνέρας οὐ διασώπῃ,
πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρό-
σομον λυχνίδιον, ἢ διψαλέον
δρυαλλίδιον, ἐπαχρυπτεῖν
ἐάσαι τοῖς τέκνοις πῶς οὐκ
ὅχι ἀδικον, πάλαι μὲν σου
ταῦτα ἀτιμᾶσαι, νῦν ὅτι τῇ
Τίμῳ τὰ ὑαντία δειπνα-
λέον; Πλεῖστον καὶ μὴ ἐν
τάλῃν ἔξετάζεις; ἀμφω

σοο

σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ-
 το ἀειμένον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τοῦ τε
 αὖ κατὰ κληρὸν ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γνοῖμαι
 καὶ περιμελές, καὶ ὑπερογκας,
 ἐπιμελουμένους, οὔτε πρὸς
 ἀπομένους αὐτοῦ, οὔτε
 ὡς τὸ φῶς πρὸς αὐτὸν, ὡς
 μηδὲ ἐφ' εἰλω πρὸς τινος,
 ἀπούτους ἐνέμιζεν εἶναι καὶ
 ὑβρίδας, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
 κατασπένοντας, οὐκ εἰδύ-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλω τινὶ τῷ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες· οὔτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε τοῦ πᾶν
 πρὸς αὐτοὺς εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαυῶ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπερ ἄρι-
 στον ἔσται, μέτρον ἐπιτησονίας
 πρὸς πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφεξιμένους τὸ παράπαν
 μήτε πρὸς αὐτοὺς τὸ ὅλον.
 σέβει γὰρ ὁ Ζεὺς, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νεμῶ γῆρας γυ-
 νᾶκα

utrumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis illa nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At è diuer-
 so, qui me ostijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioꝝ, ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspicerer
 à quopiam, hos dementes
 & contumeliosos in me
 iudicabam, quippe qui
 me nihil commeritum tot
 in vinculis cogerent situ
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probo, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admouent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate utantur, uti
 nec prorsus abstineant.
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formo-
 sam

R

sam

sam lege duxisset uxorem, postea neque obseruet, nec vlla omnino zelotypia prosequatur, videlicet sinens illam noctu atque interdiu, quocunque libitum sit ire, & quicunque voluissent, cum his habere rem, potius vero ipse abducatur, ut adulteretur, fores aperiens, profliturusque, & quos libet ad illam inuitans, num hic amare videbitur? Profecto hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui saepe numero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domum deducat, vti liberos legitimos progeneret, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, idque præ amore se facere prædicet, & hunc quidem præferat, pallore, corpore exhausto, oculis refugis, num fieri potis est, ut huiusmodi non desipere videatur? quippe qui quæ liberis oportuerit operam dare, fruique coniugio, puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλὴν ἐπέλα
μήτε φυλάττει, μήτε ζηλο-
τυπῶι τοπαρχάπαν, ἀφίεις
καὶ βαδίζειν ἐνθα αὐτὸς ἐθέλει
νόκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
καὶ ζῶειναι τοῖς βουλομέ-
νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
πάγοι μοιχευομένῳ,
ἀδούγων τὰς θύρας καὶ μα-
στροπύων, καὶ πάντα ἐκ'
αὐτῶν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
τος ἐρεῖν δόξειν αὐτῷ; οὐ σὺ
γὰρ ὦ Λυτὸν ταῦτο φάσκει,
ἐραθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις
ἐμπακὴν ἐλευθέραν γυναι-
κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πα-
ραλαβὼν ἐκ' ἀρετῶν παίδων
γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
προτάττοιτο ἀκμαίας καὶ
καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω
προτλέπειν ὀπιττέποι, ἀγο-
νον δὲ καὶ εἶραν κατακλεί-
σας παρθένους, καὶ ταῦτα
ἐρεῖν φάσκει, καὶ δηλὸς ὢν
ἐπὶ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σαρ-
κὸς ἐκτετηκίας, καὶ τῶν ὀφ-
θαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔω'
ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
παίων δόξειν αὐτῷ, δεῖον παι-
δοποι

δοποιεῖσθαι καὶ ὑπελαύνει τοῦ
 γάμου, καταμαρμαίνων ἐν-
 ὁρῶσιν αὐτῶν καὶ ἐπέραιον
 κέρειν, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
 δημοφύῳ τρέφον διὰ παν-
 τὸς τῷ βίῳ; τὰῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, ὅπως ἐνίαν μὲν ἀτί-
 μως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
 ἡ δὲ ἐνίαν δὲ, ὥσπερ εἰς μαλίστα
 δραπέτης πεπεδημένος. Ζη-
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδάσκει γὰρ ἅμφω καλῶς πῶς
 δίκην, οἱ μὲν ὅσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀποιοὶ καὶ ἀγχοιοὶ, καὶ ἔτη-
 ροὶ τὸ σῶμα, ὅπως κινώτε-
 ρον τὴν χειρὶν, οἱ δὲ καθά-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος
 πῶς προσφύει ἡ δὲ ἀρπυγῶν
 ἀφαιρούμενοι· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡδῆ,
 σάφροντες ἐρῶ παραπολὺ τὴν
 Τίμωνε ἐκλυζόμενος. Πλού-
 τος γὰρ ποτὶ πάντας, ὥ-
 σπερ ἐν κοφίνου ἱερυπημένον,
 πρὶν ὅλως εἰσερῶσαι με καὶ
 σπουδῶς ἔξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος τὸν ἑρῶν, μὴ ὑ-
 πέραντος εἰσπρισθὲν ὅπως κλύ-
 σαι αὐτὸν ὥστε εἰς τὸ Δαναΐ-
 δων

puellam adeo formosam
 atque amabilem sinant e-
 marcescere, per omnem
 vitam, tanquam Cereri
 sacerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne fero,
 quum a nonnullis igno-
 miniose exdor calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, a nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tius compedibus vinci-
 or. I v e r i t. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem vtrunque
 pœnas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantali
 in morem, neque bibere
 sinuntur neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynco cibos
 Harpyiæ ipsis a faucibus
 eripiunt. Sed abi iam, Ti-
 mone multo posthac vsu-
 rus cordatiore. P l. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino influ-
 xerim, data opera exhau-
 riri, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam,
 veritus ne si copiosus in-
 fundar, ipsum vndis obru-
 am? Quo fit, ut in Danaï
 dum doliū aquā mihi vi-

dear allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorē, imo prius propemodū effuso, quod influit quam influxerit. Adeo latus dolij hiat⁹ ad effusionem, ac liber exitus. I v p. Proinde ni hiatum istum obturauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, vt rediens Cyclopas ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspidē restituta resarciant. Nam eo nobis accuminato opus fuerit. M e r. Eamus Plute. Quid hoc; Num claudicas? Equidem ignorabā ō praeclare, te non cæcum modo, verumetiam claudum esse. P l. Atqui non hoc mihi perpetuū Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quemquam, tum nescio quo pacto tardus sum & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad inetam pertingere queam, sene non-

δῶν πῖθον ὑδροφορήτην μοι δοκῶ, καὶ μά τινα ἐπαντλήσῃν, ἢ κύτους μὴ σέγοντες, ἀλλὰ πρὶν εἰσευλιῶναι χιιδὸν ἐκχυθῆναι τοῦτον ἢ ἀπὸ τοῦτον, ὅπως ἐνδύτῃ τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλωδὸς ἢ πῖθον, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξοδος. Ζ. ἐκουῶ εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλωδὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπιπλωθῇ, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σιν, ἔσθιως ἐνδύτῃ τὴν διφθέραν αὐτὸς καὶ τὴν δίκην λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πῖθου. ἀλλ' ἀπίτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνητο ὦ Ερμῆ ἐπανιών πρὸς ἡμᾶς ἄλῃν τοῦ κλέωπας ἐκ τῆς αὐτῆς, ὅπως ἢ κεραυνὸν ἀκούσαντες ὅπῃ σκευάτῳσιν, ὡς ἤδη ἔτι τιθῆναι τοῦ αὐτοῦ διητόμεθα. Ερμ. ποιοῦμεν ὦ Πλούτῃ. τί τῷτο ὑποσάξῃς; ἐλελήθεις με ὦ ἡνιάδα ἐ τυφλὸς μένον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλού. οὐκ αἶε τῷτο ὦ Ερμῆ, ἀλλ' ὅπῃτα μὲ ἀπὶ πᾶσι παρὰ ἵνα συμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέρω

κοίς, ὡς μάλιστα τελεῖν ὅτι τέ-
 μα, προγενέσαστος ἐνίοτε τῷ
 φιλοφρόντος. ὁπότεν δὲ ἀ-
 παλλάττει δὲ, πῶλον ὅψι
 πολὺ τὸν ἐνὶ ὠκυπτερον. ἅμα
 γοῶν ἐπιστῇ ἢ ὑπὸ λυγρῇ, κα-
 λῶν δὲ ἀνακινεῖσθαι νενικη-
 κώς ὑπερπῆλυσας τὸ σάδιον,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῷ δια-
 τῶν. Εὐμ. οὐκ ἀληθὴ ταῦτα
 φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
 ἐπὶ τῷ ἐχοίμῃ σοι, χθὲς μὲν ἐν
 ὁλοκὸν ὥς τε πρίαδὲ βρόχον
 ἐχρηκόμεναι, ἄφνω δὲ τῇ μέρον
 πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅτι
 λευκοὺς ζεύγους ἔξισταύον-
 τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπὲρ-
 ξε πᾶποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
 ροὶ καὶ χρυσόχερες πετρεχον-
 ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶ-
 σιν. Πλούτ. ἐτρεῖον τοῦτ'
 ὅτιν ὦ Εὐμῆ. καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
 μαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
 ὑποτέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἔτε
 πλουτοδότης καὶ μεγαλόδω-
 ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῶν
 καὶ πᾶν ὀνόματι. ἐπειδὴ
 τοίνυν

nunquam interim facto,
 qui me operiebatur. Por-
 ro quum discedendū est,
 elatum videbis multo aui-
 bus celeriores. Vnde fit,
 ut vix iam amoto repagu-
 lo, ego iam præconis vo-
 ce victor pronuncier, sal-
 tu stadium transmensus,
 ne videntibus quidem ali-
 quoties spectatoribus. M.
 At ista quidem haud verā
 narras, imò ego tibi per-
 multos commemorare
 queam, quibus heri ne
 obulus quidem erat, quo
 restim emerent, statim
 verò hodie diuites & sum-
 ptuoso in albo curru au-
 riganes, quibus ante ne
 asellus quidem suppedita-
 rit. Ij tamen purpurati,
 aurumq; manibus gestan-
 tes obambulant. Qui ne
 ipsi quidem, opinor, cre-
 dere possunt, quin per so-
 mnium diuites sint. P. L.
 illhæc alia res est Mercu-
 ri, neque enim tum meis
 ipsius ingredior petibus,
 nec a Ioue, sed a Dite ad
 istos transmittor, qui &
 ipse nimirum opum lar-
 gitor est, ac magna dō-
 nans, id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obfignantes fircinx in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quam hirandinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille tunículus incisus, aperteque tabellæ, iamque nouus dominus pronuntiatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscænus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento subraso, pro varijs & opiparis voluptatibus quas mihi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferēs generosus quisquīs ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, vt qui modo Pyrrhias

aut

τόντων μετακινῶνται δὲ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασημνῶμενοι ὀπμειλῶς, φορηδὸν ἀράμφοι μετακομίζουσι· καὶ ὁ μὲν νικηρὸς ἐν σκοτεινῷ τοῦ ὀικίας σφραγισθῆναι, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιῶν ὁδόνῃ σκεπόμενος, φειμάχνητος τῆς γαλαῖς· ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιπλίσσαντες, ἐν τῇ ἀγορῇ φειμῶνται κεχλιότες, ὥστε ἡ χιλιδὼνα περιστοιχίζω, πετριγῶτες οἱ νεοποῖ· ἐπεὶ δ' αὖτ' ὃ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῆγον ἐντυκθῇ, καὶ ἡ δέλτος αὐοιχθῇ, καὶ αὐανκρυχθῇ μου ὁ κανὸς διαπότης, ἥτοι συβγανῆς τις, ἢ κὼλῆξ, ἢ καλαπύγων οἰλέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπερσημῶς ἔτι ἢ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παλαιοτέρων ἡδονῶν, ὡς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναιὸς ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς τις αὐτῇ, ποτὲ ἀρτασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως συγγείου
ἢ δρό-

ἢ δρόματος ἢ τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγαθύρος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομασθεῖς, τὸν
 μάτῳ περιχλύεται ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀπεβλέποντας
 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγῶνας
 ἰστένης, οἷος αὐτοῦ ὁ θυμὸς
 ἐκ μυχοῦ τ' σαγῶνός διεφυ-
 γει, καὶ ὀλίγον τὸ δέλασε κα-
 ταπίωχ'· ὃ δ' ἐμπιστὼν ἀθρό-
 ος ἐς ἐμὲ ἀπὸ βόκαλος καὶ πα-
 χύδερμος ἀνθρώπος, ἔτι τῷ
 πέδιλῳ περιφρικῶς, καὶ εἰ πα-
 ρὼν ἄλλος μαεζίζεῖ τις ὀρ-
 θιον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 περσικῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς
 ὄντι τοῖς ἐνθυγαλάνουσιν, ἀλλὰ
 τὸς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
 τοὺς ὁμοδούλους μαεζιγῶν
 ἀποκτενέμενος, εἰ καὶ αὐτὸς ἰα-
 τριαῦτα ἔξειν, ἄχρει αὖ ἢ
 ἐς πορνίδιον τι ἐμπιστῶν, ἢ
 ἰπποτεροφίαι ἑπαιμύνας, ἢ
 κλάξι παραδοῦς ἐαυτὸν ὁμ-
 νήουσιν ἢ γὰρ εὐμορφότερον
 μὴ Νιρέως εἶναι αὐτ', εὐφρέ-
 στερον δ' ἢ Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, σῶνιότερον δ' ἢ Ὀδυσ-
 σείως,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelletur. Cæterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuam intuentes
 relinquit, ac verum luctū
 agentes, quod eiusmodi
 Thynnus ex intimo sage-
 nx sinu sit elapsus, qui
 non parum magnam ef-
 ficam deuorarit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor-
 rescit, & si quis præteriens
 loco increpit, arrectis stec
 auribus, quique pistri-
 num, perinde vti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum viuit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris cæ-
 dit, experiens, num & si-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiquam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyf-

se, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentio- rem, momento temporis semel profundat infœlix, quæ minuatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. **Μακ.** Ista ferme sic habent uti narras, verum ubi tuis ipsis ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitijs abundant? **Πλ.** Enimvero credis me reperire istos ad quos mitto- r? **Μεκ.** Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenien- ses, homines ne obulo qui dem æstimandos. Cete- rum quid facis, quando- quidem es emissus? **Πλ.** Sursum ac deorsum cir- cumcursans oberro, do- nec imprudens in quæpi- am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, ab- ducit, ac possidet, te Mer- curi pro lucro præter spē

sub.

σείας, πλουτιώτερον ὅ τι κενό-
μα Κρείσων ἐκχρίδεται, ἐν
ἀκαρεὶ τοῦ χέρον ἄθλιος
ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγου ἐπὶ
πολλῶν ὀπηρεῶν καὶ ἀρεπα-
γῶν καὶ πανουργιῶν σωει-
λεγμένα. **Ερμ.** αὐτὰ σου
χρὶδὸν φές τὰ γιγνόμενα. ὁ-
πότεν δὲ οὕτω αὐτόπους βα-
δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκες πλὴν ὁδὸν, ἢ
πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς
ἀρσενὸς Ἴλυσ ἀποτείλει, κρεί-
ναι εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξιούς; **Πλουτ.** οἷα γὰρ
εὐρίσκειν μὲ οἱ τινὲς εἰσι;
Ερμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάν-
του γὰρ Ἀριστείδω καὶ Ἀλεπῶν,
Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ περὶ-
ήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, ἐν ὅσοις ἀξί-
οις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπεμψείς. **Πλουτ.** αὐτῶ
καὶ κάτω πλῆθυσμα περνο-
ῶν, ἄρχεις ἀν' λάθω τινὲ ἐμ-
πισῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὐτῶν
τός μοι περιτύχη ἀταγα-
γῶν, πρὸς αὐτὸν ἐρχεται
τὸν Ερμῶν, ὅτι τὸ πρᾶ-
ξαι

λόγῳ

λόγῳ τῷ κέρδους περιττωῶν
 Ερμ. οὐ κοῦν ἔξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἷός τις σε καὶ τὰ αὐ-
 τῷ δοκουῦτα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτῷ οἶν) τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 οους; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως
 ὃ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπιν ἀναζητήσονται
 δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειοπὸς ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τῷ ἔξυροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ὅ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 αἵτε τῷ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χύεσθαι, ἔχον ἐς τοῦ τοιού-
 τους ἐμπιπῶν περιττῶν, καὶ
 σαλευνόμεναι πρὸς αὐτῶν. Ερ-
 μ. ἔτα πῶς ἐπεδὴν καὶ ἀλέπη
 αὐτῶν, ῥαδίως φύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλοῦτ.
 ὁξυδερκέως τότε πῶς καὶ ἀ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρι-
 και, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρη-
 σί) γὰρ, καὶ περὶ ἐπὶ ὠχρὸς
 καὶ βαρεὺς ἐκ τῶν σκελῶν,
 τοσού-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsius
 animi sententia, ditari abs-
 te hos, quos ille dignos
 existimarit, qui ditescer-
 rent? P L V. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 né, quippe qui quum me
 cæcum esse non ignoret,
 emittat vestigia tum rem
 usque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim ē vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ira-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in ciuitati-
 bus omnia obtineant, ob-
 errans facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M E R-
 C V R. At qui sit, ut quo-
 ties eos deseris, celeriter
 aufugias, quum vix sis
 ignarus? P L V. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, ubi ad fu-
 gam tēpus inuitat. M E R-
 C V R. Iam illud quoque
 mihi responde, qui sit, ut
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallitus, postremo clau-

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, felices videan-
 tur, sin frustrentur, non
 sustineant vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, qui sic perditte te ama-
 rint, ut se aëreo è scopulo
 piscosi in aquoris alta,
 præcipites abiicerint rari
 fastidiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo
 pacto respexisses. Quan-
 quam sit scio, tu quoque
 fateberis, si quo modo tibi
 ipse notus es, furere istos
 qui eiusmodi amore sunt
 dementati. P L V. At e-
 nim credis me, qualis sū,
 talem istis videri, nempe
 claudum aut cæcū, aut
 si quid aliud adest mihi vi-
 tij. M E R. Quidni ὁ Plu-
 te? nisi forte & ipsi om-
 nes cæci sunt. P L. Haud
 cæci quidem, ὁ opti-
 me, verū incitia errorq;
 quæ nunc occupant om-
 nia, illis offūdūt tenebras.
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sū, per-
 sōna vehementer amabili
 testus inaurata, gemmis-
 que picturata, ac versico-
 loribus amictus, eis occur-
 ro,

τοσούτους ἐρασὰς ἔχουσιν, ὥστε
 πάντας ἀποβλέπεν εἰς σε, καὶ
 τυχεῖν μὲν εὐδαιμονεῖν οἶ-
 νουσιν εἰ δὲ ἀπολύχουσιν, οὐκ αἰε-
 χέουσιν ζῶντας. οὐδὲ γὰρ τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ οὕτω
 σου δυστέρωτας οἶδας, ὥς τις καὶ
 εἰς βαθυκῆτα πόντον φέρον-
 τις, ἐξεῖψαν σὺν τοῦ καὶ πε-
 τῶν κατηλιεῖσθαι ὑπερβα-
 λουμένοις ὑπὸ σε, ὅτι
 πῶς οὐδὲ πῶς ἀρχὴν εἶδρας
 αὐτοῦ. πῶς ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ-
 τῷ οἶδας, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ-
 τι ξυνίης σ αὐτῷ, καρτερησάμε-
 νος αὐτοῦ, ἐρωμένῳ τῷ αὐτῷ ὀπ-
 μεμυῖσθαι. Πλ. οἶμαι γὰρ τοι-
 οῦτον, οἷός ἐστιν ὁρᾶν αὐτῷ
 χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἀλλὰ
 μοι πρὸς τισιν. Ερ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τῷ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἀλγία καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵτις νῦν κατέχου-
 σι τὰ πάντα, ὀπισθεῖναι
 αὐτοῦ. εἰτι γὰρ καὶ αὐτὸς ὥς μὲν
 πανάπασιν ἀμορφος ἐῖμι,
 πρὸς τὸ πᾶν θεοειδὲς ἐρασ-
 μιώτατον, διὰ χερσὶν καὶ λιθο-
 κέλευ-

κάλλιον, καὶ ποικίλα ἐκδίδε, ἐντυγχάτω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρῶτον οἰόμενοι ὅρᾳ τὸ
 κάλλος, ἐκῶσι, καὶ ἀπέλλου
 μὴ ἐντυγχάοντες, ὥς εἰγέ τις
 αὐτῶς ὅλον ἀπογυμνάσας,
 ἐπέβλεψε με, δῖλον ὡς κατι-
 γίνωσκον αὐτῷ ἄμεινωσθαι
 τις τὰ τελευτῶντα, καὶ ἐκῶντες
 αἰετᾶσαν καὶ ἀμβροτων παραγ-
 μάτων. Εξ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἡδὴ τῷ πλουτεῖν ἡρμυνοί,
 καὶ τὸ πρῶτον αὐτὸ πειθε-
 ῖσθαι, ἐτί ὕδασι, καὶ ἡ
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, ὅτι
 αὐτῷ κεφαλῇ ἢ τὸ πρῶτον
 πῆν ὑπονοῖτο; οὐ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἶδος, αὐτοῦ ὡς
 ἡγεῖσθαι ἢ ἐμμετρία ὅτι, ἐν
 δὴ τῷ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 ἐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τὸ
 τὸ μοι συλλαβόντι. Εξ. τὰ
 πάντα; Πλ. ἐπεὶ δὲ τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπλά-
 σαι ἢ δύναται εἰσδεχίμει,
 συμπαιεῖται, καὶ μετ' ἐμοῦ
 λαθρὸν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπαντα

ro, at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non porientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere excu-
 tierint, adamantes res neu-
 tiquam amandas ac foe-
 das. M E R C. Quid ergo
 posteaquam eo peruen-
 tum est, ut iam divites e-
 uadserint, iamq; personam
 sibi circumposuerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrahare con-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciat? Neque enim verisimile est
 etiam tum illos ignorare,
 auro bracteatum esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. P L V T. Ad
 id non parum multæ res,
 ὦ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. M E R. Quanam?
 P L V. Simulatq; qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum una mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactan-
 tia, mollities, violentia,
 dolus, atque alia item in-
 numerabilia, a quibus om-
 nibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur reijcere. **M e κ c v.** ut leuis ac lucribus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque villam præbens ansam certam quo prensus tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, prensu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. **P l v t.** Quam? **M e κ.** Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. **P l v.** Istâc quidem ex parte bono sis animo. Nā non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἀπὸ μυστῶν ὑπὸ δὴ τούτων
ἀπάντων καταληφθεὶς πλεῖστον
ψυχῶν, θαυμάζει τε τὰ οὐ
θαυμάσια, καὶ ὀρεγέσθαι τῆς φου-
κτῆς, καὶ μετὰ τὰ πάντων ἐκεί-
νων πατέρα τῆς εἰσελευσθέν-
των κακῶν τέθνηπτε, δορυφο-
ρούμενον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάντα
πρότερον πάθοι αὐτὸς, ἢ ἐμὲ
προέειπε ὑπομύσειν αὐτόν. **Ερ.** ὥς
ἡ λείος εἰς ὦ Πλουτέ, καὶ ὁ λι-
σιπρὸς καὶ δυσκαθίκλος καὶ δια-
φουκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλα-
βὴν παρεχόμενος βεβαίαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὀ-
φθαλμοὶ διὰ τῶν δακτύλων ὁρᾷ πε-
τούεις ἐκ οἵδ' ὅπως, ἢ πε-
νία δ' ἐμπαλὴν ἰξώδης τε καὶ
κύλας, καὶ μυστὰ τὰ ἀγκυ-
ρα ἐκπιφυκτά ἐξ ἀπαλῶς
τῆς σώματος ἔχεται, ὥς πλησι-
έστατος κύβος ἔχεις, καὶ μὴ
ἔχον ῥαδίως ἀπολυθῆναι ἀλ-
λὰ μέλας ἢ δὴ φλυαροῦνται
ἡμᾶς πρᾶγμα ἐ μικρὸν δι-
λαθεῖ. **Πλ.** τὸ ποῖον; **Ερ.** ὅτι
τὸ θυσιασθὲν ἐκ ἐπιπλάσμεθα,
οὐπὲρ ἔδει μάστιγα. **Πλου.**
θάξεται τὰτα μετέπειτα, ἐν τῇ
γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ καταλείπων ἀνέρχο-
 μαί παρ' ὑμᾶς, ὁπισκίψας
 ἔνδον ὑμῶν ὁπλισάμενον
 τὴν δύσιν, ἀνόγειν ὃ μηδὲν,
 ὡς μὴ ἐμοὶ ἀκούσῃ βοήσαν-
 τος. Εἰς. ἐκουῖ ὁπισκινάμενον
 ἔνδον ἡς Ἀθηνῶν. καὶ μοι ἔπον
 ἐχόμενος τὴν χλαμύδα, ἀχρὶς
 αὐτὸς τὴν ἐχάλασιν ἀφίκω-
 μαί. Πλ. οὐ ποιεῖς ὡς Εὐρυπύ-
 λου, ἐπεὶ ὡς γὰρ ὑπολι-
 πῆς με, ὑπεβόλῃ ἰάχα ἢ κλέ-
 ωνι ἐμπετοῦμαι φεινομένων.
 ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὗτός ἐστι,
 καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον;
 Εἰς. ὁ Τίμων οὐτοτὶ σκάπτει
 πλοσίαν, ὁρῶν καὶ ὑπολίθον γῆ-
 διον. παπαί, καὶ ἡ πῆλξ πάρε-
 στί, καὶ ὁ πότος ἐκείνος, ἡ καρ-
 τερία ὃ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
 δρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν
 ὑπὸ τῶν λιμῶν ταπεινῶν ἀ-
 πάντων, πολλοὶ ἀμείνους τῶν
 σῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν
 οὐκ ἀπαλλαγήμεθα ὡς Εὐρυπύ-
 λου, οὐ γὰρ αὐτὴν ἡμεῖς
 δράσμεθα ἀξιόλογον πρὸς αὐ-
 τήν, ὑποτληκέντα στρατοπέ-
 δου φεισχημῶν. Εἰς. ἄλλως
 ἴδου

leo, iussuque intus mane-
 re foribus occlusis, neque
 cuiquam aperire, nisi me
 vociferantem audierit.
 M E R C V R. Iam igitur
 Atticam adeamus. Et me
 sequere chlamydi adhae-
 rens, donec extremam vi-
 am attigerimus. P L V T.
 Recte facis Mercuri, quā
 me per viam ducis. Ete-
 nim si me defereres, for-
 san oberrans in Hyperbo-
 lum aut Cleonem incide-
 rem. Sed quis hic stridor
 ceu ferri saxo impacti?
 M E R C V R. Timon hic
 est, qui proximè montā-
 num & petricosum fodit
 solum. P a p x, adest & Pau-
 pertas, & labor ille, tum
 Robur, Sapientia, Forti-
 tudo, atque id genus alio-
 rum turba quorum om-
 nium agmen Fames cogit,
 longè præstantius quam
 tui sint satellites. P L V T.
 Quin igitur quam ocys-
 sime discedimus Mercuri;
 Neq; enim vllum operæ
 precium fecerimus cum
 homine eiusmodi vallato
 exercitu. M E R C. Secus
 visum est Ioui. Quare ne
 metu deterreamur. P A V-
 P E R. Quo hunc nunc
 Ar-

Argicida manu abducis? M E R C V. At hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiens his commendans, quæ sapientix & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem excultum, ut Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, tarsum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijculus? M E R C V. Sic ô Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διὶ, μὴ υποδειλιώ-
ωρ οὖν. Πεν. ποῖ τοῦτου ἀ-
πάγεις ὃ ἀργερόντα, χειρα-
γῶν. Ερ. ὅτι τέλει τὸ Τί-
μιωνα ἐπέμψθην ὑπὸ τοῦ
Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
ὅτι Τιμίωνα, ὅπῃ αὐτὸ ἐγὼ
κακῶς ἔχοίλα ὑπὸ τῇ πρυφῇ
παραλαβούσα τοιοῖσι παρα-
δοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πότῳ,
θνητῶν ἀνδρῶν καὶ πολλοῦ ἄξι-
ον ἀπέδωκε. οὕτως ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δο-
κῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὁ μέ-
νον κτήμα ἔχον, ἀφανεῖ· δὲ
με ἀκριβῶς ὥστε ἀρετῇ ὅστις
γαστρώδον, ἢ αὖθις ὁ Πλού-
τος παραλαβὼν αὐτὸν ὑβρεῖ
καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον,
τῷ πάλαι μαλθακῶν καὶ ἀ-
γῆ καὶ ἀνόντων διαφύνας, ὑπο-
δῶ πάλιν ἐμοὶ ξάκος ἤδη γὰρ
θρηνηθῶν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὃ
Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχο-
μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὡς Πότῃ καὶ
Σοφίᾳ καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
λουθεῖτέ μοι. ὅττι δὲ τάχα
ἔστι, ὥσπερ με εὖσαν ὑπολει-
ψοι, ἀγαθῶν σωεργόν, καὶ
διδά-

διδάσκαλον τῷ ἀρίστων, ἢ συν-
 τῶν ὑγιάνους μὲν τὸ σῶμα, ἐρ-
 ρωμένους δὲ πῶς γνώμῃ διε-
 τέλειται, αὐτὸς βίον ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ
 σέβη καὶ πολλὰ ταῦτα ὡ-
 σπερ ὅτιν ἀλλότρια ὑπολαμβάνει
 τῶν. Ερ. ἀπέρεχον, ἡμεῖς δὲ
 σερπίωνι οὐκ ἔσμεν. Τίμ. τίνας
 ἐστὶν ὧ καλέρατοι; τί βουλό-
 μῃνοι δεῦρο ἵκτετε, ἄνδρα ἐρ-
 γῶν καὶ μεσοφροσύνου χλίστον
 τίς; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπὸ
 μιᾶς πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βάλλοις καὶ τοῖς λίθοις
 σιωπῇ. Ερμ. μηδαμῶς ὦ
 Τίμων μὴ βάλλης, οὐ γὰρ ἀνθρώ-
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Ερμῆς εἰμι, εὖ δὲ δὲ Πλού-
 τος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κούσας τῷ εὐχῶν. ὥστε ἀγαθὴν
 τύχην δέχου τῷ ὄλβον, ἀποσᾶς
 τῷ πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
 ξιῶτε ἡδὲ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φαίε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦ-
 τον δὲ τῷ τυφλόν, ὅς τις αὖτῃ,
 καὶ ὅτι τῇ μοι δοκῶ τῇ
 διελ-

rerum optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseue-
 ravit, virilem exigens vi-
 tam, & ad sese respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia ista aliena, ita ut
 sunt, existimans. M E R-
 C V R. Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. T I M.
 Quinam estis ὁ σκελεστί?
 Aut quid volentes, huc
 venistis homini operario
 mercenarioque negotium
 exhibitori? verum haud-
 quaquā lxti abibitis sce-
 lesti ut estis omnes. Nam
 ego vos illico glebis & sa-
 xis petitos comminuam.
 M E R C V. Nequaquam
 ὦ Τίμον, ne ferito, neq;
 enim feries mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius,
 hic Plutus. Misit nos Iu-
 piter, votis tuis exauditis.
 Quare, quod bene vertat,
 opera accipe, desistens a
 laboribus. T I M. Atqui
 vos iam ploraueritis, eti-
 amsi dii sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter om-
 nes tum deos tum homi-
 nes. Sed hunc cæcū, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impacto
 com-

comminuere. P L V. Ab
 eamus per Iouem Mercu-
 ri quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non me-
 diocriter insanire ne ma-
 lo quopiā accepto disce-
 dam. M E R C. Ne quid
 ferociter Timon, quin
 exue potius penitus istam
 ferocitatem: asperitatem-
 que, ac manib. obuijs ex-
 cipe bonam fortunam,
 rursus diues esto, rursus
 Atheniensium princeps,
 & despice ingratos istos
 solus ipse feliciter agens.
 T I M. Nihil mihi vobis
 est opus, ne obturbate,
 sat opum mihi ligo, præ-
 terea fortunatissimus sum
 si nemo propius ad me ac-
 cesserit. M E R. Adeone
 quæso inhumaniter? Hæc
 ego scæua Ioui rescro at-
 que immania dicta: At-
 qui par erat forsitan ho-
 mines tibi haberi inuisos,
 ut qui tam multa indigna
 in te commisissent, deos
 odio te prosequi nequa-
 quam erat cōsentaneum,
 quum illi tantopere tui
 curā agant. T I M. At ti-
 bi Mercuri, Ioui, quod
 me respicitis, plurimum
 equidem habeo gratiam,

κα-

δικέλλη. Πλούτ. ἀπώμην ὦ
 Ερμῇ πρὸς τὸν Διὸς, μεταγ-
 χαλᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μέ-
 τρώς μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
 ἀπέλθῃ πρὸς λαβὼν. Ερμ.
 δὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
 πάντῳ τοῦτο ἄχριστον καὶ παχὺ
 καταβαλὼν, πρὸς τοῖνας τῶ
 χεῖρε λάμβανε πλὴν ἀγαθῶν
 τύχῳ, καὶ πλούτει πάλιν,
 καὶ ἰδοὶ Ἀθηναίων ἰδὲ πρῶτα,
 καὶ ὑπερέβα τῇ ἀχαρίστῳ
 ἐκείνων μόνος αὐτὸς οὐδαι-
 μόνων. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
 δεομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
 ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ δι-
 κίλλα, τὰ δ' ἄλλα οὐδαι-
 μόνεσσι εἰμι, μηδὲν μοι
 πλητιάζοντος. Ερμ. οὕτως
 ὦ τῶν ἀπανθρώπων; τὸν δὲ
 φέρω Διὶ μῦθον ἀπώεσθε
 κρατερῶν τε, καὶ μὴ εἰκὸς
 ὑμῶν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σι,
 τοσούτῳ ὥς αὐτῷ δὲ να-
 πειπονθήτα, μισέθεις δὲ μη-
 δαμῶν, οὕτως δεινολομέ-
 νον σοὶ τὸν Διῶν. Τίμ. ἀλλὰ
 σοὶ μὲν ὦ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ
 πλείστη χάρις τὸ δεινόμελεις,
 τῷτο-

τουτοὶ δ' τὸν Πλούτον οὐκ
 ἀλάβοιμι. Εἰμ' τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων καλῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέσθ',
 κλέαξί τε παραδούς, καὶ ὀπ-
 λούλους ἐπαγαγών, καὶ μί-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυστα-
 θεῖα διαφθείρας, καὶ ὀπίσθη-
 τον ἀποφύνας. τέλος δὲ ἄφ-
 ρω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 στως καὶ περδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίση δὲ πυνία πόντος με
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προσο-
 μιλαῦσα, τά τε ἀναγκάων
 κάμνοντι παρῆχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἀκείνων καλὰ φρονεῖν
 ἐπαίδευσεν, ἔξ αὐτοῦ ἐμοὶ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίσασα
 μοι τοῦ βίου, καὶ δίδασκα ὥς
 τις ἢ τὸ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὅν
 οὔτε κέλαξ θωπύων, οὔτε
 σκολοκάντης φοβῶν, οὐδ' ἄλλος
 παρεξυμβεῖς, ἐκ ἐκκλησιῶν
 εἰς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
 τος ὀπλιτοσύνας ἀφιλέωται
 δυνάτ' αὖ. ἔξω μὲν τοῖς ἀφ-
 οῦν ὑπὸ τῶν πόντων, τοῦτο δὲ

τὸν

ceterum hunc Plutem ne-
 quaquā recepero. M. α. π.
 c. v. κ. Quid ita? T. i. μ.
 Quoniam pridem innum-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus prodō-
 ret, insidiatores in me in-
 uitarēt, conflaret odium,
 illicebri corrumpere, in-
 iudici obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfide ac proditorie de-
 stitueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens
 mecumque verē & libere
 coniungens, & quibus op-
 pus erat, suppeditavit lar-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrans quamnam
 essent opes vere mee,
 nempe quas neque adula-
 tor assentans, neq; sycο-
 phanta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus, ob laborem, dum
 hunc agellum grauiter ex-
 erceo, neque quicquam

S

eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remeuiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem ciueant. M E R C. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad ciuandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue proficiscuntur. P L. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauius feres si quid dixerò? T I M. Dicitò, ne multis tamen, neque cum procemijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te, quemadmodum ais, læferim? qui

τὸν ἀχρὸν φιλοπύνας ἐπε-
γαζόμενος οὐδὲν ὄρων τῷ
ἐν ἄσφκαῶν, ἱκανὰ καὶ δι-
αρκυῖ ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ
τῆς δικέλης. ὥς παλίν-
δρομος ἀπιθὶ ὦ Ερμῆ, τὸν
Πλοῦτον ἀπαγαγὼν πρὸς
Δί. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἴδω,
πάντας ἀνθρώπους ἰσθδόν
ὁμώζεν ποιῆσαι. Ερμ. μη-
δαμῶς ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάν-
τες εἰσὶν ἐπιλίδειοι πρὸς εὐ-
μωλίῳ. ἀλλ' ἴα τὰ ἐργίλα
ταῦτα, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸν
Πλοῦτον παρὰ λαβεῖ, οὔτε ὑπὸ
βληθῆ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ
τῷ Δίῳ. Πλοῦτ. βούλῃ ὦ Τί-
μον δικαιολογήσομαι πρὸς
σε, καὶ χαλεπαίνεις μοι λέγον-
τι; Τίμ. λέγει, μὴ, μακρὰ μὲν
τοῖς μὲν προσιμίων, ὥς
περ' οἱ ἐπίτριπτοι ῥύτορες.
αἰέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέ-
γοντα, διὰ τὸν Ερμῆν τὸτο-
ν Πλοῦτ. ἔχρῳ μὲν τοι ἴ-
σως καὶ μακρὰ εἰπῆν, οὔτω
πολλὰ ὑπὸ σου κατηγορηθέν-
τα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴτι σε αὖτ'
φῆς, ἡδέκηκα, ὅς τῳ μὲν
ἡδί-

ἰδίσκων ἀπάντων αἰτίος σοι
κατέστω, τιμῆς καὶ σεβασί-
ας καὶ τιμῶν, καὶ τῆς ἀλ-
λως πρὸς τὸν θεὸν ἐλπίδος δέ
τοί καὶ αὐδῆμος δὲ ἐμὲ ἦδα,
καὶ πελοπύδατος. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ
πέτοισθαι, αἰατίος ἐγώ
σοι. μέλιον δὲ αὐτὸς ἰδὲ κ-
μαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλε
ἀνδράσι καταστάτοις, ἐπαι-
νῶσι καὶ καταγογγύουσι, καὶ
πάντα πρόπον ἐπιβουλεύου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον
ἔφησα, ὡς περὶ δέδωκά σοι,
τὸν ἀντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέ-
σαι μὲ σοι πάντα πρόπον ὁ-
πιλαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κε-
φαλῇ ὑψώθεις τῆς οἰκίας.
τοιγαρὶν ἀπὸ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτην πῶς δι-
φθέραν ἡ λιμωτάτη σοι Πε-
νία φερέσθαι κεν. ὥς μάρτυς
ὁ Εὐμῆς οὕτως, πῶς ἐκέλευ-
εν τὸν Δία μεκιδ' ἦκεν πα-
ρὰ σοι, οὕτως δυσμενῶς μοι
περὶ στυγερῶν. Εὐμῆα ἀλλὰ
κῶ ὅρῳ ὁ Πλοῦτος, ὅς τις ἦδεν

78

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi extite-
rim autor, opifexq; , au-
toritatis, præsidentis, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
obseruandus. Ceterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea qd
me tam ignominiose viris
illis execratis suppeditaris
qui te mirabantur, ac præ-
iigijs dementabant, mi-
hiq; modis omnibus infi-
dias struebāt. Porro quod
extremo loco dixisti, te
à me proditum, deser-
tamque fuisse, istud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sim mo-
dis omnibus à te reiectus,
præceptsq; exactus ex edi-
bus. Vnde pro molli chla-
myde sagum istud charis-
sima tibi paupertas circū-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim,
ne ad te venire, adeo ho-
stiliter mihi aduersatum.
MER. At nunc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

S 2

nem

rem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu verò fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accēdisheris. TIM. Parendum est Mercuri, rursusque direscendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserū conijces, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissimè vixero, tantum auri repente sum accepturus, nihil commertus mali tantum que curarum suscepturus. MERCUR. Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in caelum repolauero. PLUT. Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturā. Tu vero hic opperiri, si quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri forti. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offer-

que

μεχρήν; ὅς σε θαρσύνει ξυνο-
διὰ βίβει αὐτῶν, καὶ σὺ δὲ σαρ-
πίς, ὡς ἔχει. σὺ δὲ τὸ θυσια-
στήριον ὑπάγαγε τῇ διέκλῃ. ὑ-
πακούσιν. γὰρ ἐμβόησα καὶ σοι.
τί. πρὸς τὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς
σπένδονταί. τί γὰρ αὐτὸ καὶ σαρ-
βοί τις, ὁπότε καὶ οἱ θεοὶ βιά-
ζονται; πλεονέχεια γὰρ, εἰς οὐδὲ
με. πρῶτα μάλ' ἐμβαλέτω τὰ κα-
κοδαίμονα, ὅς ἄρτι τοῦ αὐ-
δοιμονέστατος ἀρχόντος, χρυσὸν
ἀφ' οὗ τοσούτου λήψομαι οὐ-
δὲν ἀδίδοντας, καὶ τοσαύτας
φροντίδας ἀναδέξομαι. Ἑρμ.
ὑπάσθηθι ὦ Τίμον δι' ἐμὲ καὶ
εἰ χαλεπὸν πᾶσι, καὶ ἐγὼ οὐδὲν
ἔστι, ὅπως οἱ κόλακας ἐκείνους
διαξέχωσιν ὑπὸ τῷ φθόνου,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πλεονεξίας αὐτοῦ ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπλήσομαι.
Πλούτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. ταχέως γὰρ τῇ
εἰρησίου τῆς πίστεως, σὺ δὲ αὐ-
τοῦ θέμις, ἀεὶ πέμψω γὰρ
σοι τὸν θησαυρὸν ἀπὸ τῶν
μυλων. δὲ σάει. σὲ φημι
θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκου-
σον Τίμονι τοῦτο, καὶ πάρε-
-ε. χρίσι-

χρυσιαυτὸν ἀνελέδξ. σκάνη
 ὁ Τίμων βαθρίας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δ' ἔμιν ἀποσπασομαι.
 Τίμ. ἄρα δὲ ὧ δίκυλλαι· καὶ
 μοι ὀφείσῃσιν σιαυτίην καὶ μὴ
 κάμης ἐν τῷ βάθει· καὶ θνατοῦ
 ἐν ἡττάμφαντι περικαλίστου
 μύθῳ, ὃ τοῦ τεράστου, καὶ φίλας
 πορεύσῃς, καὶ Ἑρμὴν κερδαίνῃ,
 πόθεν χρυσίον τρῶσιν τοῖς;
 πού ὄναρ ταῦτά ὄει, δέδια
 γουὺ μὴ ἀνδρακα εὐρεῖν αὐτὸ
 χρύμνον. ὦ νῦν μὲν χρυσίον
 ὄει δόσισημος, ὡς εὐρυρεῖ, βα-
 ρὺν, καὶ πλὴν ὁρσοσφιν ὑπερβα-
 ρον ὃ χρυσὸν, διζύωμα κάλλι-
 τος βροτῶν, αὐτοῦ μόνον γὰρ εὐρε-
 ῖται διασπέρτης καὶ νόκτου καὶ
 μετ' ἡμέραν. ἐν δὲ ὧ φίλας
 καὶ εὐαρίσταται. καὶ πάλιν
 μαίη καὶ Δία ποτὲ ἡράδξ
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θεῖος ἀναπιπταμένοις τοῖς
 πόλεμοις ὑποδέξαιτο ἔτι κα-
 λὸν θρασύν, διὰ τῷ τέλει κα-
 ταξέσθῃ; ὦ Μίδα καὶ Κροί-
 σῃ, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς αἰαθί-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἔτι πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦ-

707

que tenet eruendum. Fo-
 di Timon altius impia-
 gens. Ceterum ego a vo-
 bis digredior. Tim. Age
 iam ὃ ligo, nunc mihi tu-
 as vires explicas, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thesaurum in apertum e-
 uocaris. Hec prodigio-
 rum author Iovis, et mi-
 ci Corybantes, ac Iucri-
 Metcun, unde nam augi-
 tantum; Num somnata
 hoc est; Metcun carbones
 reperturus sin exped-
 rectus. Atqui aurum pro-
 fectū est insigne, fulvum,
 grave, & aspectu multo in-
 cundissimum, Pulcherrima
 Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod ig-
 nis in morem ardes, no-
 ctēq; & dies reuides. Adeo
 ὃ mihi charissimum desi-
 deratissimumq;, nunc do-
 mum credo vel Iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tan-
 de virgo nō exporrecto sinu
 usq; adeo formosum ama-
 torē excipiat per tegulas
 illapsū? ὃ Mida Cræse-
 que, ac munera Delphico
 in templo dicata, ut nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus, con-

S 3

ferra-

feramini, cui ne Persarum
quidem rex par est. O li-
go, sagum charissimū vos
quidem Pani huic repo-
nere commodum. At ego
quam maxime semotum
mercatus agrum, turricu-
laque seruandi auri gratia
constructa, vni mihi affa-
m vixero, sepulchrum
item inibi mihi defuncto
parare est sententia. Hæc
agitur decreta sunt, pla-
citaque in reliquum vitæ,
seuinctio, ignorantia, fa-
stidium erga mortales o-
mnis. Porro amicus, ho-
spes, sodalis, aut ara mi-
sericordiæ meræ nux.
Tum commiserari lacry-
mantem, suppeditare e-
gētibus, iniquitas, ac mo-
rum subuersio, ac vita so-
licitaria, qualis est lupis, v-
nū sibi amicus Timon,
ceteri omnes hostes, &
insidiarum machinatores.
Cum horum quopiam
congregari, piaculum, adeo
ut si quem aspexero dun-
taxat, inauspicatus sit ille
dies. In summa, non alio
nobis habentur loco quā
signa saxeæ, æreaue, neq;
fœciale ab illis missum
recipiamus, neque fœde-

τον, ὅ γὰρ ὁ βασιλεὺς
ὁ πρεσβύτης ἴστος. ὁ δὲ δειλὰ καὶ
φιλάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
τῷ Πανὶ τέτῳ κἀναθεῖναι κα-
λόν, αὐτὸς δὲ ἥδη παῖσιν περι-
άμνους πῶν ἐρχάται, σουργί-
ον εὐκοδομένοισιν ὑπὸ τοῦ
θεοῦ αὐτοῦ μέγαν ἐμὸν ἱκανὸν
ἐν διαίτῳ, τὸ αὐτὸ καὶ τὰ φρον-
τισθάνων ἐξ ἑνὸς μοι δοκῶ. δε-
δύχθην δὲ ταῦτα, καὶ νεκρομολ-
ίῃσιν πρὸς τὴν ἐπίλειπον βίον,
ἀμείβια πρὸς ἀπώλῃ καὶ ἀλγῶ-
σι καὶ ὑποφύα. φίλος δὲ ἢ ἐξ-
υῖος, ἢ ἐτάρης, ἢ ἐλέυ. βαρύνει,
ὑβλος πολλὴ, καὶ τὸ οὐκ εἶναι
δακρυόνη, ἢ ἐπικρυφίσαντα
οὐδὲν, πικρανορία καὶ κἀλά-
σις τῶν ἐθνῶν. μόνηρος δὲ ἢ δι-
αίε, καθάπερ τοῖς ἀνθρώποις. καὶ
φίλος οἷς Τίμον, οἱ δὲ ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ
τὸ πρὸς τομὴν αἰτῶν αὐτῶν
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον,
ὑποφρᾶς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀν-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μὴδὲν ἡμῶν διαφίετωσαν,
καὶ μῆτε κήρυκα δεχόμεθα
παρ' αὐτῶν, μῆτε ἀπονδαί σπιν-
δάμε-

δαμνῆτα, ἢ ἐρημία. ὃ ἄρος ἔστω
 ὡς αὐτοῦ. Φυλάτῃ ὃ καὶ
 φράτορες, καὶ λαμβῶ, καὶ ἡ πα-
 ρίς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνυφί-
 λῃ ὀνόματα, καὶ αὐγῶν ἀν-
 ὄρων φιλομήματα, πλουτεῖ
 τῷ ὃ Τίμων μόνος, καὶ ἡ φο-
 ράτῃ ἀπάντων, καὶ τρυφάτῃ
 μόνος καὶ ἑαυτῇ, κολακείας
 καὶ ἐπαίμων. Φορτικῶν ἀπλη-
 καγῆρος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐωχαίται, μόνος ἑαυτῷ γέ-
 ῃται, καὶ ἀμερος, ἐπισείων τ' ἀλ-
 λων, καὶ ἡ παρ' ἑαυτῇ διζιώσα-
 ῃς διδοχθῶ, ἡ δὲ ἡ ἀσθα-
 κῆν, καὶ τῷ σέφανον ἐπινυ-
 κῆν, καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ μισαὶ
 ὄρωπος ἡδίστον. Τ' τρέπου δὲ
 γνώριμα, δυσκολία καὶ
 πρᾶξις καὶ σαύτης καὶ ὀρεῖ
 καὶ ἀπανθρώπια εἰ δὲ τινα
 ἰδοιμὲν ἐν πυρὶ διαφθερόμενον
 καὶ σβεννύειν ἡλεκούσια, πῖτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καὶ αὐτοσβεννύει.
 καὶ ἡ τινα τ' χαμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφύει, ὃ ὃ τὰς χοῖ-
 ρας ὀρέων ἀντιλαβείας δέν-
 ῳ ὄν καὶ τῇ τῇ ἐπὶ κεφαλῇ
 σίπλοντα, ὡς μὲν δὲ ἀναλύεται
 δυν-

ra feriamur, solitudo ter-
 minus esto, & exterum tri-
 bules, cognati, popula-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quidam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon diues esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 excutiens sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 vnus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ip-
 si coronam admouere. Nil-
 lumque nomen sit dulci-
 us quā Misantropi, id est,
 hominum osoris. Morum
 autem notæ, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 dio conflagrantem, obte-
 stantem quo restringam,
 pice oleoque restringere.
 rursum si quem flumen
 undis abstulerit, isq; ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-
 re,

re, tunc admodum pari relatus ossa. Hanc legem Timon tulit Echo-
cradites Colytensis, &
contionis subscripsit saf-
fragijs idem ille Timon.
Age hæc decreta finto &
pro virili immoremur eis.
Ceterum vero magno e-
merim, ut id omnib. inno-
tescat, quod in opib. ab-
vado, nam illa res illos
præfocuerit, sed quid il-
lud? Hem quæ trepida-
tio & undiq; concurrunt,
pulverulentæ atq; anhelæ,
haud scio, vnde aurum o-
dorati. Vtrum igitur hoc
consensu colle saxis eos
abigo, & sublimi dejaculâs
an hæc tantum in re legē
violabimus, ut semel cum
his congregiamur, ut ma-
gis angantur, fastiditi, re-
pulsique; ita satius esse
duco. Itaque restemus,
quo illos excipiamus. Age
prospiciunt, primus eorū
iste quis est? Nempe Gad-
erontides adulator, qui mi-
hi nuper scenam petenti
funem porrexerat, quam
apud me sexpenumero so-
lida doli vomerit. Sed
beno est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-
um

διδόντῃν. οὗτω γὰρ αὖ τίς
ἴστω ἀπολάβειν. οἱ πάντες αὖ
τὸ μὲν Τίμων ἔχειρα λήβει
καλυπνύς, ἐπιψύσσει τῇ ἐκ-
κλισίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, οἷον
ταῦτα ἡμῶν διδοχθῆναι, καὶ ἀνδρῶν
καὶ ἐμυδίσθην αὐτοῖς, ἀλλὰ
ἀλλὰ οὗτοι πολλοὶ αὖ ἰπποκρί-
ταί μιν ἅπανσι γυμνασίου παρ
ταῦτα θυμῶντι δίδουσι ὑπερβί-
τῳ, ἀλ' ἔχον γὰρ αὖ τὸ πρῶτον
θυμῶν αὐτοῖς, καὶ τοῦτέ το-
το; φεῶν τὰ φερούμενα ἰσχυ-
θῆναι σωθῆναι, καὶ ἐνθάδε καὶ
πενυσιῶντες, ἐκ οὗδ' αὖ, οἷον
ὡς φερούμενοι τὸ πρῶτον πᾶ-
ντων οὖν ἐπὶ τὸ πᾶν γοῦν τὸν
ἀνταρῶν ἀπελαύνει αὐτῶν ἰσ-
χύος. ὅς ὑπερβίβει ἀκροβ-
λεζόμενος, ἢ τὸ γὰρ τοιοῦτον
παρατομῆς οὐκ ἔστι παρὰ αὐ-
τοῖς οὐκ ἔστιν αὐτοῖς, ὡς πᾶν
ἀνδρῶν παρορῶντες, τοῦτο
οἶμαι καὶ ἄμφοι, ὡς διδοχθῆ-
ναι ἡδὲ αὐτὸς, ὑποσάπνεις. φέ-
ρε ἰδὼς τίς ὁ φερούμενος αὐτῶν οὐ-
τός ἐστι; Γραθονίδης ὁ χό-
λας, ὁ πρῶτος ἔσαν αὐτῶν
τί μοι δέξαι τὸ πρῶτον, πᾶ-
ν

θους

αἶθε δ' αὖτε παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμμενέας. ἀλλ' οὐ γὰρ
 ἐπόμενεν ἀφικόμενος, σήμερον
 γὰρ σφ' ὅτ' ἄλλαν. Τῆ. ἐκ
 ἐγὼ ἔλεγον, ὥς ἐκ ἀμυλίσσουσι
 Τίμωνος ἀδελφῆς ἀνδρῶν οἱ θε-
 οὶ· χαῖρε Τίμον σύμαρφατα
 τε καὶ ἡδίστη καὶ συμπόσιματα.
 Τί. καὶ σφ' οὐκ ὃ Γραθωνίδης,
 γυπῶν ἀπάντων βορέαται,
 καὶ ἀνδρῶν ἐπιβροτότατα.
 Τῆ. ἀεὶ φιλοσώμων σὺ σε,
 ἀλλὰ πᾶσι τὸ συμπόσιον, ὥς
 κενόν τι σοὶ δοκεῖ τ' ἐοικ-
 μένων ἀπορρέων ἢ καὶ κο-
 μέζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγεῖά σε
 αἶψα μάλα φειπαθῶς ἐπὶ
 ταύτῃ τῇ δικάλῃ. Γῆ. τί τῷ-
 τό; πᾶσι δ' Τίμον; μαρτύ-
 ρημαί, ὃ Ἡράκλεις, ἰὸν ἰὸν, προ-
 καλουμαι σὺ βαῖμαλος εἰς ἀ-
 γῶν πάλον. Τί. καὶ μὲν αὖ γὰρ
 μικρὸν ἐπὶ ἐκδιδῶν, φόνε τά-
 χα περικλήτη με Γῆ. μεδε-
 μῶς. ἀλλὰ σὺ γὰρ πάντων τὸ
 βαῖμα ἴασαι, μικρὸν ἐπὶ πᾶ-
 σαις ἡγευσίου, δὴ ὥς γὰρ ἴχαι
 μὲν δὲ τὸ φάρμακον. Τί. ἐτι
 μή τις; Γῆ. ἀμείμι, σὺ δ' οὐ
 χαί-

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 ctos esse Deos? Saluo
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditis-
 sime. G N A. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed ubi
 cōpotamus? Nam nouam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. T I M. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hac doct^a
 ligone. G N. Quid isthuc;
 Feris ὃ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in
 ius te voco apud Areopa-
 gitas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctare
 paulisper, mox credis me
 reum ages. G N. Nequa-
 quam, quin tu planē vul-
 neri medere, paululo auri
 iuncto. Mirum enim in
 modum presentaneum id
 est remedium. T I. Etiam
 manes; G N A. Ab eo. At
 tibi malē sit; qui quidem
 ex viro cōmodo tam sa-
 uus factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-

uaster, ille ? Philiaides, as-
sentatorum omnium exe-
cratissimus. Hic quum a
me solidum acceperit fun-
dum, tum filix in dotem
talenta duo, laudationis
præmium, quum me ca-
nentem reliquis silenti-
bus omnibus solus maio-
rem in modum exulisset,
peierans me vel oloribus
magis canorum, vbi agro
tantem antea vidit me, &
adieram oraturus ut mei
curam ageret, plagas
etiã egregius ille vir im-
pegit. P H I. O impu-
dentiam, nunc demum
Timonẽ agnoscitis, nunc
Gnatonides amicus &
conuiuia, enimuero habet
ille digna se, quandoqui-
dem immemor est atque
ingratus. At nos qui iam
olim conuictores sumus,
æquales ac populares, ta-
men modeste agimus, ne
infilire videamur. Salus
here, fac ut istos adulator-
es sacrilegos obserues,
qui nusquam adsunt nisi
in mensa, præterea a cor-
uis nihil differunt. Ne-
que posthac huius ætatis
mortalium ulli fidendum
est. Omnes ingrati & sce-
lesti

χαίρειτε ὅτ' αὐτὰ σκαδὲ ἐκ χει-
ρὸς τοῦ ἡρόδοτου. Τίμ. τίς οὗτος
ὄστιν ὁ ποροσιών, ὁ ἀσφαλαν-
τίας; Φιλιάδης πολέμων ἀ-
πάντων ὁ βδελυρότατος, οὗ-
τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον
λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περικα-
λὸς τάλαντα μισθὸν ἔπαί-
νον, ἐπὶ τῇ ἀταλῇ με πάντων
σιωπῶντων μένος ὑπερέπνευ-
σεν, ἐπαμοσάμενος ὠδικά τε
εἶναι τῶ κύκλῳ, ἐπεὶ δὴ νο-
σοῦντα πρόσω εἶδε με καὶ
προσῆλθεν ἡπικουρίας δίδου-
ρος, πληγαὶ ὁ ἡρώδης προσ-
νέτην. Φιλ. ὦ τ' ἀναιχμω-
τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης; τοῖς περὶ δίκαια
πέπονθεν ὅτι ἀχάριτοι ὄν.
ἡμεῖς ὃ οἱ πάλαι ξυνήθη καὶ
ἐμμέφητοι, καὶ δημόται, ὅμως
μεβρίζομεν ὥς μὴ ἐπιπιδῶν
δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα,
καὶ ὅπως πρὸς μισροὺς τέτοιους
κόλασαι φυλάξῃ πρὸς ἐπὶ τῷ
τραπέζῃς μένον, τὰ ἄλλα ὃ
ποράκων οὐδὲν διαφέρουσαι,
ἐκ ἑστὶ πισυτέα τῇ νῦν οὐ-
δινι,

διὲν πάντες ἀχάρινοι καὶ πο-
 τηροί. ἐξὼ δ' ἰάλανθόν σοι κομι-
 ζών, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπε-
 ῖστα χρεῖα, καθ' ὅδον ἤδη πη-
 σίον ἤκουσα, ὡς πλεονέκῃ ὥ-
 κησθαι τινὰ παῖτα. ἤκω λοι-
 πον αὖτε αὐτὰ σε τουτέστινον,
 καὶ τοι σὺ γὰρ τῷ σοφῷ ὄντι
 οὐδὲν ἔτι δέηται τῷ παρ' ἐ-
 μοῦ λίσσασθαι καὶ τῷ Νέστορι τὸ
 δεῖν παρανέσεσθαι αὐτῷ. Τίμ.
 ἔσται ταῦτα ὃ Φηλιάδην. πάλιν
 ἀλλὰ πρὸς τὸν, ὡς καὶ σὺ φιλο-
 φρονήταίμαι τῷ Δικέλλῃ. Φιλ.
 ἀνθρώποι, καὶ ἔα τῷ κρατίου
 ὑπὸ τῷ ἀχάριστον, δίδετ' αὐ-
 τὸν ἀμφοτέρωθεν ἐν τούτοις αὐτόν.
 Τί. ἰδοὺ τρίτος ἐστὶ ὁ ἔχων
 Δαμίας πορτέρεον, ψύψιμα
 ἔχων ἐν τῇ διζύτῃ, καὶ συγλινὸς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐκκαίθηκα παρ' ἐμοῦ τὰ
 κατὰ μίαν ἡμέραν ἐκλίταί τῃ
 πόλει κατὰ δίκασον γῶ, καὶ
 ἐδέσθῃ ἐκ ἀποδιδόντος, καὶ ὡς ἐ-
 λθόντας ἐλυσάμενον αὐτῷ, ἐπι-
 δὲ πρῶτον ἐλαχί τῃ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διατέμνῃ τὸ θεωρικόν,
 καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν αὐτῷ τὸ γι-
 γνέ-

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles v-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 ctum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat o-
 pus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita hæc
 Philiaades, sed age, accede
 quo te ligone comiter ac-
 cipiam. P H I L. Homi-
 nes, confregi eranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod cum ea quæ in rem
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius huc arator
 Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, aitque
 se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sede-
 cim talenta ciuitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac victus, at quum
 soluendo non esset, ego
 misertus illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obuenis-
 set, ut Erechtheidi tribui
 distribueret ærarium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se ciuem nosse
 me.

me. D E M. Salve Timon, præcipuū generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorium Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimæ de Republica mereri, vixit autem in Olympicis pugil & luctu cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T I M O N. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedis. D E M. Quid tum; spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. T I M. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γινώσκον, οὐκ ἔφη γινώσκον πολίτω ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὰ μέγα ὄφελος τῷ γένους τὸ ἔργημα τῷ Ἀθιναίων, τὸ πρὸς βλάβην τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ξυψηγμένος, καὶ αἰβουλαῖς ἀμφέτεται περιέχουσι. πρῶτον δὲ ἀκουσον τὰ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχεκράτιδου κολυττοῦς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὥς ἔτι ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νικῶντι δὲ πύξ καὶ πάλιν καὶ δρῶντι ἐν Ὀλυμπίᾳ μῆτις ἡμέραι, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σωφροδὶ πολλῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δημ. τί οὐ; θεωρήσας ὑπερον τὰ τοιαῦτα ὃ πολλὰ προσκείδῃς ἀμύγον. καὶ ἡρίσσυσι δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς ἀχαρνέας καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μύρας. Τίμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πο

ἡράκλειον ἐν τῇ καταλύσει.
 Δημέτριάδῃ σέβας αὐτῷ λέ-
 γεις. ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι αὐτῷ ὄ-
 ντι ἀμνημονοῦμεν. ἔτι δ' καὶ
 ψεύδεται ἡράκλειον, καὶ συμ-
 βουλεύων καὶ φράζων, οὐ μι-
 κρὰ ἀφέλῃσι τὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἀπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῇ δαμῇ, καὶ τῇ ἡλι-
 κίᾳ καὶ φυλαίᾳ, καὶ τοῖς δα-
 μοῖς ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σοῦ ἀνὰ ἑῷ τὸν Τίμωνα
 παρὰ τῷ Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλίναν ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς στεφανοῖς ἑπτά, καὶ ἀνὰ
 κερυθλίῳ τὸν στεφανοῦν
 σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς
 κενῶσι. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 ὅτι τήμερον τὰ Διονύσια. ἔπει-
 τὰ γινώσκω Δημέτρε, ὅ ῥήτωρ
 συγγῆς αὐτοῦ, ἀγχισὺς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὑπὸ ταῖς αὐ-
 τῶν ἐθέλοι. τοῦτ' ἂν οὐ σοὶ
 τὸ ψεύσμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 τὸν ὑπὸ ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim no-
 men. D E M. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati fu-
 turi sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 cōsultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem vtilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebi, magistrati-
 bus tributim plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 niuersis, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragædijs nouis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demetrius ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igi-
 tur tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem.

sem, quem tuo nomine Timonem appellavi. **ΤΙ.** Qui potes Demea, quum ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. **ΔΕΜ.** At ducam, nouo ineunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. **ΤΙΜ.** An vxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta a me plaga accepta. **ΔΕΜ.** Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occertas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem poenas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. **ΤΙΜΟ.** Atqui non cōflagrauit arx scelestē. Proinde palā est te calumniatorem agere. **ΔΕΜ.** Sed & diues es x-rarium profodiens. **ΤΙΜ.** Non profossum est neque isthuc, vnde ne hęc quidem probabiliter abs te dicuntur. **ΔΕΜ.** Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ

in ea

παράσι, ὅτι τὰ σὺ ὀνόμα-
τι Τίμωντα ὠνόμαξα. Τίμω
πῶς ὦ Δημέε, ὅς οὐδὲ γι-
γάμικας, ὅσα γὰρ καὶ ἡμεῖς εἰ-
δέναι; **ΔΗΜ.** ἀλλὰ γὰρ μοι, ὡς
διδῶ δὲ εἰς τέατα, καὶ παι-
δοποιήσομαι, καὶ τὸ γυνήθη-
σθαι, ἄξιον γὰρ ἔσται, Τί-
μωνα ἡδὲ καλῶ. **ΤΙΜ.** οὐκ
οἶδα, εἰ γὰρ μή τις ἔτι ὦ οὐ-
τος, τηλικαύτως παρ' ἐμοῦ
πληγὴν λαμβάνων. **ΔΗΜ.** οὐ
μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τί-
μων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπεις
τῶν ἐλευθέρων, οὐ καθαρῶς
ἐλεύθερος, εἰδ' αἶσος ὢν; ἀλ-
λὰ δώσεις καὶ τάχει τὴν δι-
κλῶν, τάτι ἄλλα, καὶ ἵτι τὴν
ἀκρόπολιν κλέπτουσας. **ΤΙΜ.**
ἀλλ' οὐκ ἐμπέπησαι ὦ μι-
αρεῖ ἡ ἀκρόπολις, ὥς δὴ
εἰς σκυοφαντῶν. **ΔΗΜ.**
ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν
ὀπιθόδομον διαρρίζας. **ΤΙΜ.**
οὐ διαρρίζεται οὐδὲ οὗτος,
ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦ-
τα. **ΔΗΜ.** διαρρίζησινται
καὶ ὑστερον, ἡδὲ δὲ σὺ παί-
ναι τὰ ἐν αὐτῇ ἔχοντα.
Τίμω.

Τίμ. εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δι. ὅμοι τὸ μισάφει-
 τον. Τίμ. μὴ κέκραχθι κα-
 τοίστω γὰρ σοὶ καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ μετὰ πᾶσι πάντων πᾶσι-
 μι, δύο μὲν λακεδαιμονίων
 μοῖρας κατακλέψας ἀποπλοῖ.
 ὅς δὲ μισερὸν ἀνδράσιον μὴ
 ἐπιτρέψας, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νικητικῶς ὀλύμπια
 πύξ καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 τῆτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος εὗτος ἔστιν; οὐ μὲν
 ἔν ἄλλος. ἐκπιτάσας γὰρ
 τὸν πόντον, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυδιῶδες
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχετο, τιτανῶ-
 δος βλέπων, ἀνασσοομένη-
 ρος πῶς ἐπὶ τῷ μετώπῳ κέ-
 μιν, αὐτοσχερῶς τις ἢ Τρί-
 τω, οἶους ὁ Ζεὺς ἔγραψεν.
 ὅς δὲ τὸ χῆμα ὑσαλῆς, καὶ
 πρὸς μὲν τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς πῶς ἀναβολῇ, ἔω-
 θιν μετὰ ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διδίων, καὶ τῆς ἡδονῆς χαλεπόν-
 ται κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρεῖς ἐπαυῶν. ἐπειδὴ λε-
 σάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ
 δεῖπ-

in ea condita, possides.
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D E M E.
 Hei scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui &
 tertiam tibi illidam. Ete-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quum in-
 ermis tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, vnum
 scelestum hominum non
 protriuero. Tum frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palæstrides. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrascicles hic est;
 Profecto ipsius est, pro-
 missa barba, subductis-
 que supercilijs, & mā-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obtuens, cæsa-
 riam per scapulas fluen-
 tem ventilans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeufis depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vīr-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 devenit ad cœnam, pu-
 erque ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratiore autem maximè gaudet, perinde ut Lethes aquam ebibens, a dilucularijs illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque vsque adeo diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deterior partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus temulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modò, saltationemque, verùm ad conuicium vsque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietate-

δῶπον, καὶ ὁ πᾶσι μεγάλῳ τιμῇ κύλικα ὀρέξεν αὐτῷ, τῷ ζεωτέρῳ δ' χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιότατα ὀπιθεῖκνυται τοῖς ἐνδινούσι ἐκείνοις λόγοις, περσάζων, ὥσπερ ἰκτίος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πῆσιον παρὰ γκαυλίζομενος, καρῆκε τὸ γῆριον ἀτάπτως, κυρτὸν ἐμφορούμενος, ὀπτικυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τιμῇ ἀρετῇ εὐρήσεν περσδακῶν, ἀκριβῶς τὰ πύβλια τῷ λιχρῶν ἄπομύχων, ὡς μηδὲ ὀλέγον τ' ὑπὸ τῷ καλὰ λίποι, μεμφίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ἔλόν, ἢ τὸν σὺν μόνος ὄν ἄλλων λάβοι, ὃς τι περ λιχρείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος, μέθυος καὶ πάροιος, οὐκ ἄχρει ὥδης καὶ ὀρχησῦος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περτέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι, τότε δὲ καὶ μάλιστα πρὸ σφροσύνης καὶ κοσμιότητος,

τοσ, καὶ ταῦτά, φησιν, ἦν
 ὑπὸ τ' ἀκράτου πονήρας ἐ-
 χων, καὶ ὑποβυλιζων γελῶ-
 νος. ἦτα ἐμὸς ὅππ' τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τρ-
 νη ἐκφέρειται αὐτ' ἐν τ' συμ-
 ποσίου τ' αὐληρίδος ἀμφολέ-
 ραις ἐπ' αὐτοῖς, πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νῆφον, οὐδενὶ τ' ἀπολεί-
 ων παραχωρήσειν αὐτ' αὐ-
 σμαλός ἐνικα, ἢ δρασύτης
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ, καὶ κολε-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὅπορκε
 περὶ χεῖρά, καὶ ἡ γοντεία
 ἀπογνέται, καὶ ἡ ἀναισχυντία
 ἀπομαρτῆς καὶ ὅλας πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόθι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ποικίλως
 ἐκπλεῖ. οἰμαζῶ. τοιγαροῦν
 εὐκ εἰς μακρὰν χρεῖαν ὦν. τί
 ἔτο; πεπαι, χρεῖνος ἡμῖν
 Θρασυκλῆς. Θρα. ἔχ' ταῦ-
 τα ὦ Τίμων τῶς πολλῶς. πῶ
 τοσ' ἀφίγμαι, ὥστε οἱ τὸν
 πλετόν σοι πενιπότες, ἀρ-
 γύρας καὶ χρυσία καὶ δέπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδ' σιωδιδραμῶν
 πασι, πολλῶν τ' κολακῶν
 ὅτι δὲ ἀνδρῶν πρὸς ἀνδρά εἰον.

σὲ

rateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbuiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicina inhaerere. quan-
 quam alioqui ne sobrius
 quidem ulli primariorū
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel avari-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet, pe-
 ierat promptissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus ad mirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varieque absolutum, pro-
 inde non ciulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? pax,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? ΤΗΝ. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timō,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-

T

parti-

parentem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cæpe aut nasturcium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista, atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabiliū malo eum extiterit causa. Et enim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem vsque ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertū, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas

ποιῶ-

σὲ ἀποϊκὸν, καὶ ὄντων κοινωτικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδίστον, δύμον ἢ κάρδαμον, ἢ ἔποτε τρυφώλω ὀλίγον τῆς ἁλῶν. ποτὲν δὲ ἢ ἐντάκρουστος. ὁ δὲ πρὶς τὸν οὗτος, ἥς βούλει πορφύριδας ἀμείψαν. τὰ χρυσίου μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῆς ἐν τοῖς αἰγιαλῶσι ψαφίδων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐς ἄλλω, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κέρκετον τῆτο καὶ ὀπρυλότατον κλῆμα ὁ πᾶντος, ὁ πολλῶς πολλὰς αἰτίας ἀνέκτων συμφερῶν γνημιόρος. εἰ γὰρ μοι περὶ οὗτο, μάλα καὶ ὅλον εἰς τὴν δάλαπταν ἐμκαλεῖς αὐτόν, ἐδὲν ἀναγκᾶς αὐτὸν ἀγαθῶν ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πᾶντος ὄρεᾶν διωκαμένη. μὲν μὲν τοι εἰς βάθας ὡ γὰρ δὲ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βελῶνας ἐπιμελᾶς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαίνουσας γῆς, ἐμοὺ ὄρεῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλῃ, σὺ δὲ ἄλλων βόπον ἀμείψαν καὶ τάχος ἐκφύ-

ἐκφύρῃσιν αὐτὸν ἐκ τῆς
 οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβελὸν αὐ-
 τῷ ἀνείς, διαδίδους ἀπα-
 σι τοῖς δουλοῖς, ὥ μὴ
 ἔδραγμας, ὥ δὲ μὲν, ὥ
 δὲ τέλαρτον, εἰ δὲ τις φι-
 λόσοφος ᾖ, δημοκρίαν ἢ πρι-
 μοκρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἔμοι δὲ, καὶ τοι οὐκ ἔμω-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῇ ἐτάρῳ τοῖς
 δουλοῖς, ἵκανόν ἐι ταύτῳ
 πλὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μι-
 δμους χωρεῦσαν αἰγινη-
 τικούς. ὀλιγαρχίῃ δὲ καὶ
 μέτριοις καὶ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφώτα, καὶ μὴδὲν ὑπὲρ
 πλὴν πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἔπαυῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας
 εἰ δοκῇ, φέρε σοι πλὴν κίφα-
 λῶ ἐμπλήσας κονδύλων,
 δημοκρίαν τῇ δμῇ.
 Θρα. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύσθε ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; Τιμ. τί ἀνακλῆς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν
 παρ-

potiore via ex ædibus eij-
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquum,
 videlicet largiens ijs, qui-
 cunque opus habent huic
 quinque drachmas, illi
 minam, alij talentum.
 Si vero quis philosophus
 fuerit, duplam aut tri-
 plam portionem ferre di-
 gnus est. Quonquam hoc
 quidem mihi non mea ip-
 sius gratia peto, sed quo
 amicis si qui egebunt, do-
 nem, sat est si modo pe-
 ram hanc largitione tua
 expleueris, ne duos qui-
 dem modios Aegineti-
 cos capientem. Nam pau-
 cis contentum, mode-
 stumque conuenit esse
 eum qui philosophatur,
 neque quicquam ultra
 peram cogitare. Τιμ.
 Equidem ista, quæ di-
 cis, probo Thrasycles,
 ergo si videtur, prius-
 quam peram expleam,
 age tibi caput opplebo
 tuberibus, posteaquam
 ligone sum mensus. Τη.
 O libertas, ὦ leges, pul-
 samur ab impurissimo li-
 bera in ciuitate? Τιμ.
 Quid stomacharis ὦ bo-
 ne Thrasycles? num te

defraudavi? Atqui adij-
ciam ultra mensurā Char-
nices quatuor? sed quid
hoc negocij? Complures
simul adueniunt, Blepsias
ille, & Laches & Gni-
phon, & breuiter agmen
eorum qui vapulabunt.
Itaque quin ego in rupem
hanc conscendo, ac ligo-
nē quidem paulisper in-
terquiescere sino dudum
fatigatum? Ipse vero plu-
rimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine
peto. B L E. Ne iace ὁ
Timon, abimus enim.

T I M. At vos quidem
nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

παρεκέρουσαι σεις; ἢ μὲν
ἐπιβαλὼν χρίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυμέχον-
ται. Βλεψίας σκῆνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλας τὸ
συντάγμα τῶν οἰμωξομένων,
ὥς τι τί οὐκ ὅτι τὴν πέτραν
ταύτην αἰεθλὼν, τὴν μὲν δι-
κίλλαν ὀλίγον ἀπαύω, πά-
λαι πεποινηκῶν; αὐτὸς δὲ
ὅτι κλείους λίθους ξυμφο-
ρήσας, ὅτι χαλαρῶ πύρρον
θῆν αὐτούς; Βλεψ. μὴ βάλλ-
ει ὁ Τίμων, ἀπικεν γάρ. Τι
ἀλλ' οὐκ ἀναιμωδί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀνεν τσανμά-

ται.

F I N I S.

T E Λ Ο Σ.

L I P S I A E

IMPRIMEBANT HAEREDES
IOHANNIS STEINMANNI.

Anno

M. D. LXXXIX.

